

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

182:a generalkonferensen

31 mars — 1 april 2012

Utgiven av
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga
Salt Lake City, Utah, USA

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.
Med ensamrätt

Engelskt original godkänt: 12/11
Godkänt för översättning: 12/11
Originalets titel: *182nd Annual General Conference*
Swedish
PD50038655 180

Innehåll

LÖRDAGENS MORGONSESSION

Vi samlas ännu en gång <i>Thomas S. Monson</i>	1
Och ett litet barn skall leda dem <i>Boyd K. Packer</i>	3
Så lär vi våra barn att förstå <i>Cheryl A. Esplin</i>	10
Omvänd till hans evangelium genom hans kyrka <i>Donald L. Hallstrom</i>	15
Han älskar oss verkligen <i>Paul E. Koelliker</i>	20
Offer <i>Dallin H. Oaks</i>	25
Berg att bestiga <i>Henry B. Eyring</i>	32

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

Röstning på kyrkans ämbetsmän <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	39
Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2011 <i>Robert W. Cantwell</i>	42
Statistisk rapport för år 2011 <i>Brook P. Hales</i>	44
Arbetarna i vingården <i>Jeffrey R. Holland</i>	46
Att komma till besinning: Sakramentet, templet och uppoffringar genom tjänande <i>Robert D. Hales</i>	51
Tro, uthållighet och förverkligande: Ett budskap till ensamstående föräldrar <i>David S. Baxter</i>	56
Stå kvar på Herrens sida! <i>Ulisses Soares</i>	60
I harmoni med trons musik <i>Quentin L. Cook</i>	64
Hur man får uppenbarelse och inspiration för sitt eget liv <i>Richard G. Scott</i>	71

PRÄSTADÖMETS SESSION

Himlens krafter <i>David A. Bednar</i>	77
Verklig tillväxt genom räddningsarbete <i>Richard C. Edgley</i>	83
Aronska prästadömet: Stå upp och använd Guds kraft <i>Adrián Ochoa</i>	88
Varför vi tjänar i prästadömet <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	93
Familjer som har ingått förbund <i>Henry B. Eyring</i>	100
Villiga och värdiga att tjäna <i>Thomas S. Monson</i>	107

SÖNDAGENS MORGONSESSION

De barmhärtiga skall få barmhärtighet <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	114
Gud vare tack! <i>Russell M. Nelson</i>	120
Särskilda lärdomar <i>Ronald A. Rasband</i>	126
Profeternas vision för Hjälpföreningen: Tro, familj, tjänande <i>Julie B. Beck</i>	131
Kristi Lära <i>D. Todd Christofferson</i>	137
Livets lopp <i>Thomas S. Monson</i>	145

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

Befrielsens kraft <i>L. Tom Perry</i>	152
Så att de som gått vilse må hitta hem <i>M. Russell Ballard</i>	158
En vision om att gå till verket <i>O. Vincent Haleck</i>	164
”Endast genom rättfärdighetens principer” <i>Larry Y. Wilson</i>	168
Var det värt besväret? <i>David F. Evans</i>	173
Att hålla för heligt <i>Paul B. Pieper</i>	179
Vad anser Kristus om mig? <i>Neil L. Andersen</i>	184
När vi avslutar denna konferens <i>Thomas S. Monson</i>	190

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE

Stå upp och stråla <i>Ann M. Dibb</i>	193
Sök kunskap: Du har ett arbete att utföra <i>Mary N. Cook</i>	198
Det är dags att stå upp och stråla! <i>Elaine S. Dalton</i>	204
Tro, lydnad, uthållighet <i>Thomas S. Monson</i>	210

Vi samlas ännu en gång

President Thomas S. Monson

Vår himmelske Fader är medveten om var och en av oss och våra behov. Må vi vara fyllda av hans Ande när vi deltar i denna konferens.

Mina älskade bröder och systrar, när vi nu samlas igen för en av kyrkans generalkonferenser, välkomnar jag er och uttrycker min kärlek till er. Vi träffas var sjätte månad för att stärka varandra, för att ge uppmuntran, för att ge tröst, för att bygga upp tron. Vi är här för att lära. Några av er kanske söker svar på frågor och problem som ni upplever livet. Några kämpar med besvikelser eller förluster. Var och en kan bli upplyst och upplyft och tröstad när vi känner Herrens ande.

Om det finns förändringar som du behöver göra i ditt liv, må du finna motivationen och modet att göra dem när du lyssnar på de inspirerade ord som ska sägas. Må var och en av oss på nytt bestämma sig för att leva så att vi är värdiga söner och döttrar till vår himmelske Fader. Må vi fortsätta kämpa mot ondskan var vi än finner den.

Så välsignade vi är som har kommit till jorden i en tid som denna — en underbar tid i den långa världshistorien. Vi kan inte alla vara tillsammans under ett tak, men nu har vi möjlighet att ta del av mötena under konferensen via underverken teve, radio, kabel, satellitöverföring och internet — till och med via mobiler. Vi kommer samman som ett, vi talar många språk och bor i många länder, men vi har alla en tro och en lära och ett syfte.

Från den blygsamma början för 182 år sedan märks nu vår närvaro över hela världen. Detta stora verk som vi är engagerade

i fortsätter att gå framåt, det förändrar och välsignar människors liv under tiden. Ingen orsak, ingen kraft i hela världen kan hindra Guds verk. Trots allt som väntar kommer detta storslagna verk att gå framåt. Ni minns de profetiska orden av profeten Joseph Smith: "Ingen ohelig hand kan hindra verkets framgång. Förföljelser må rasa, pöbelhopar må samlas, arméer må förena sig, förtalet må nedsvärta, men Guds sanning skall gå framåt kraftfullt, ädelt och oförskräckt, tills den genomträngt varje kontinent, förkunnats i varje trakt, täckt varje land och ljudit i varje öra, tills Guds avsikter utförts och den store Jehova säger att verket är fullbordat."¹

Det finns mycket som är svårt och prövande i världen idag, mina bröder och systrar, men det finns också mycket som är gott och upplyftande. Som vi förkunnar i den trettonde trosartikeln: "Finns det något som är dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt, så söker vi efter detta." Må vi alltid fortsätta att göra det.

Jag tackar er för er tro och hängivenhet mot evangeliet. Jag tackar er för den kärlek och omtanke som ni visar varandra. Jag tackar er för det tjänande som ni bidrar med i era församlingar och grenar, i stavar och distrikt. Det är sådant tjänande som hjälper Herren genomföra många av sina avsikter på jorden.

Jag uttrycker mitt tack för er godhet mot mig varhelst jag kommer. Jag tackar er för era böner å mina vägnar. Jag har känt dessa böner och är mycket tacksam för dem.

Bröder och systrar, vi har kommit hit för att få undervisning och inspiration. Ni kommer att få många budskap under de här två dagarna. Jag kan försäkra er att de män och kvinnor som ska tala till er har sökt himlens hjälp och vägledning när de har förberett sina budskap. De har fått inspiration om vad de bör säga till oss.

Vår himmelske Fader är medveten om var och en av oss och våra behov. Må vi vara fyllda av hans Ande när vi deltar i denna konferens. Det är min uppriktiga bön, i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi heliga namn, amen.

Slutnoter

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 439.

Och ett litet barn skall leda dem

President Boyd K. Packer

president för de tolv apostlarnas kворum

Män och hustrur måste veta att deras främsta kallelse — som de aldrig blir avlösta från — är att ta hand om varandra och sina barn.

För många år sedan, en kall natt på en tågstation i Japan, hörde jag hur någon knackade på fönstret till min sovvagn. Utanför stod en huttrande pojke i sliten skjorta och en smutsig trasa kring sin svullna käke. Hans huvud var täckt av skabb. Han höll upp en rostig konservburk och en sked, symbolen för ett tiggande gatubarn. När jag försökte öppna dörren för att ge honom pengar åkte tåget i väg.

Jag ska aldrig glömma den hungrige lille pojken som stod där i kylan och höll upp en tom konservburk. Inte heller kan jag glömma hur hjälplös jag kände mig när tåget sakta rullade bort och lämnade honom kvar på perrongen.

Några år senare i Cuzco, en stad högt uppe i de peruanska Anderna, höll äldste A. Theodore Tuttle och jag ett sakramentsmöte i ett långsmalt rum som vette ut mot gatan. Det var kväll, och medan äldste Tuttle talade dök en liten pojke upp i dörröppningen, han var kanske sex år gammal. Han var naken så när som på en trasig skjorta som räckte honom till knäna.

Till vänster om oss stod ett litet bord med en tallrik med bröd till sakramentet. Det svältande gatubarnet såg brödet och flyttade sig sakta framåt längs väggen i riktning mot det. Han var nästan framme vid bordet när en kvinna i mittgången såg honom. Med en sträng knyck med huvudet förvisade hon honom ut i kvällen. Jag stönade inom mig.

Senare återvände den lille pojken. Han gled längs väggen och hans blick växlade mellan brödet och mig. När kvinnan nästan kunde se honom igen sträckte jag ut armarna och han sprang fram till mig. Han fick sitta i mitt knä.

Sedan, som en symbolhandling, satte jag honom på äldste Tuttles stol. Efter avslutningsbönen rusade den hungrige lille pojken ut i kvällen.

När jag hade återvänt hem berättade jag för president Spencer W. Kimball om honom. Han blev djupt rörd och sade: "Du höll en nation i knät." Han sade till mig flera gånger: "Den upplevelsen har vida större betydelse än du nu anar."

Jag har besökt Latinamerika nästan 100 gånger och har sökt efter den lille pojken bland människorna jag mötte. Jag förstår nu vad president Kimball menade.

Jag träffade en annan frusen pojke på en gata i Salt Lake City. Det var sent en annan kall vinterkväll. Vi var på väg hem från en julmiddag på ett hotell. Längre ner på gatan gick sex eller åtta högljudda pojkar. De borde alla ha varit hemma, inne i värmen.

En pojke hade ingen jacka. Han studsade ivrigt omkring för att hålla kylan borta. Han försvann längs en sidogata, förmodligen till en liten sjabbig lägenhet och en säng utan tillräckligt med täcken för att hålla honom varm.

När jag drar täcket över mig om kvällen ber jag för dem som inte har en varm säng att komma till.

Jag var stationerad i Osaka i Japan vid andra världskrigets slut. Staden var i spillror och gatorna var fyllda av byggstenar, bråte och bombkratrar. Nästan alla träd hade träffats av bomberna, men det fanns några kvar som trots brutna stammar och grenar sköt ut några få kvistar med blad.

En liten flicka i sliten färgglad kimono skapade glatt en bukett av de gula sykomorbladen. Det lilla barnet verkade inte vara medveten om förödelsen omkring sig när hon klättrade bland spillrorna för att plocka fler blad till sin bukett. Hon hade sett det lilla vackra som fanns kvar i hennes värld. Kanske borde jag säga att *hon* var det vackra som fanns kvar i hennes värld. När jag tänker på henne stärks min tro på något sätt. Barnet var ett uttryck för hopp.

Mormon lärde att "små barn är levande i Kristus"¹ och inte behöver omvända sig.

Omkring förra sekelskiftet verkade två missionärer bland bergen i södra Förenta staterna. En dag såg de från en kulle hur folk samlades i en glänta långt nedanför dem. Missionärerna hade sällan många att undervisa, så de tog sig ner till gläntan.

En liten pojke hade drunknat och det skulle bli begravning. Hans föräldrar hade bett prästen komma för att säga några ord om deras son. Missionärerna väntade medan den kringresande prästen ställde sig framför de sörjande föräldrarna och började predika. Om föräldrarna hade väntat sig att bli tröstade av denne präst, skulle de bli besvikna.

Han tillrättavisade dem skarpt för att de inte hade låtit döpa den lilla pojken. De hade väntat med det av en eller annan anledning, och nu var det för sent. Han sade rent ut till dem att deras lilla pojke hade kommit till helvetet. Det var deras fel. De hade vållat sin son oändligt lidande.

När predikan var slut och graven hade täckts över gick äldsterna fram till de sörjande föräldrarna. "Vi är Herrens tjänare", sade de till modern, "och vi har kommit med ett budskap till er." De gråtande föräldrarna lyssnade medan de två äldsterna läste ur uppenbarelserna och vittnade om återställelsen av nycklarna till återlösning för både levande och döda.

Jag känner en smula medlidande med prästen. Han gjorde så gott han kunde med det ljus och den kunskap han hade fått. Men det finns mer som han borde ha kunnat erbjuda. Evangeliet finns i dess fullhet.

Äldsterna kom som tröstare, som lärare, som Herrens tjänare, som Jesu Kristi evangeliums bemyndigade präster.

Barnen jag nämnt representerar alla vår himmelske Faders barn. "Se, barn är en Herrens gåva ... Lycklig den man vars koger är fyllt med dem."²

Skapandet av liv är ett stort ansvar för ett gift par. Det är jordelivets utmaning att vara en värdig och ansvarsfull förälder. Varken man eller kvinna kan föda barn på egen hand. Det var meningen att barn skulle ha två föräldrar — både en far och en mor. Inget annat mönster eller tillvägagångssätt kan ersätta det.

För länge sedan berättade en kvinna sorgset om hur hon under universitetstiden hade begått ett allvarligt felsteg med sin pojkvän. Han ordnade med abort. I sinom tid tog de studenten och gifte sig och fick flera andra barn. Hon berättade hur svårt det var för henne att betrakta sin familj, sina underbara barn, och se platsen i sitt sinne som nu är tom, där ett barn saknades.

Om det här paret tillämpar försoningen lär de sig att dessa erfarenheter och smärtan som de bär med sig från dem kan försvinna. Ingen smärta varar för evigt. Det är inte lätt, men det var aldrig meningen att livet skulle vara lätt eller rättvist. Omvändelse och det varaktiga hopp som förlåtelsen för med sig är alltid värt alla ansträngningar.

Ett annat ungt par berättade sorgset att de just besökt en läkare som berättat att de inte kunde få egna barn. De var förkrossade över nyheten. De förvånades när jag sade till dem att de faktiskt var rätt lyckligt lottade. De undrade hur jag kunde säga något sådant. Jag berättade för dem att deras tillstånd var långt mycket bättre än andra pars, par som kunde bli föräldrar men som förkastade och själviskt undvek detta ansvar.

Jag sade till dem: "Ni vill i alla fall ha barn, och den önskan kommer att vara till stor fördel för er under ert jordiska liv och längre, eftersom den ger andlig och känslomässig stabilitet. I slutändan blir det mycket bättre för er eftersom ni ville ha barn men inte kunde få några, jämfört med dem som kunde få barn men inte ville ha några."

Det finns andra som förblir ogifta och därför barnlösa. En del, på grund av omständigheter bortom deras kontroll, fostrar barn som ensamstående mor eller far. Det är ett temporärt tillstånd. Inom evighetens tidsram — men inte alltid under jordelivet — uppfylls all rättfärdig längtan.

"Om vi i detta livet sätter vårt hopp endast till Kristus ... då är vi de mest beklagansvärda av alla människor."³

Det yttersta syftet med all aktivitet i kyrkan är att en man och en kvinna och deras barn ska vara lyckliga i hemmet, skyddade genom evangeliets principer och lagar, tryggt beseglade i det eviga prästadömetets förbund. Män och hustrur måste veta att deras främsta kallelse — som de aldrig blir avlösta från — är att ta hand om varandra och sina barn.

En av föräldraskapets största upptäckter är att vi lär oss mycket mer om det som verkligen betyder något av våra barn än vad vi någonsin lärde av våra föräldrar. Vi förstår sanningen i Jesajas profetia att ett litet barn skall leda dem.⁴

I Jerusalem "kallade [Jesus] till sig ett barn och ställde det mitt ibland dem

och sade: 'Amen säger jag er: Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket.

Den som ödmjukar sig som detta barn, han är den störste i himmelriket."⁵

"Jesus [sade]: 'Låt barnen komma till mig och hindra dem inte! Ty himmelriket tillhör sådana.'

Och han lade händerna på dem och gick sedan därifrån."⁶

Vi läser i Mormons bok om när Jesus Kristus besökte den nya världen. Han helade och välsignade folket och bad dem föra de små barnen fram till honom.

Mormon skrev: "De hämtade sina små barn och satte dem på marken runt omkring honom, och Jesus stod mitt ibland dem. Och mängden lämnade plats till dess alla hade förts fram till honom."⁷

Sedan bad han folket att knäfalla. Med barnen omkring sig knäföll Frälsaren och bad till vår Fader i himlen. Efter bönen grät han "och han tog deras små barn ett efter ett och välsignade dem och bad till Fadern för dem.

Och när han hade gjort detta grät han på nytt."⁸

Jag förstår känslorna Frälsaren hade för barnen. Vi kan lära oss så mycket om vi följer hans exempel att sträva efter att be för, välsigna och undervisa "de små".⁹

Jag är nummer tio i en familj med elva barn. Så vitt jag vet blev varken far eller mor kallade till något betydande ämbete i kyrkan.

Våra föräldrar verkade trofast i sin allra viktigaste kallelse — som föräldrar. Far ledde vårt hem i rättfärdighet, aldrig med ilska eller rädsla. Och fars kraftfulla exempel förstärktes av mors ömma råd. Evangeliet har ett mäktigt inflytande på oss alla i familjen Packer och på nästa generation och nästa generation och nästa, så långt vi kan se.

Jag hoppas att jag är en lika god man som min far. Innan jag hör min himmelske Fader säga orden "bra, du gode och trogne tjänare" vill jag höra dem från min jordiske far.

Jag har många gånger undrat över varför jag skulle kallas som apostel och sedan som president för de tolvv kvorum när jag kommer från ett hem där man skulle kunna säga att fadern var mindre aktiv. Jag är inte den ende bland de tolv som kan beskrivas på det sättet.

Till slut har jag insett och förstått att det kanske var just på grund av den omständigheten som jag kallades. Och jag förstod varför vi, i allt vi gör i kyrkan, som ledare måste se till att föräldrar och barn har tid att vara tillsammans som familj. Prästadömsledare måste vara aktsamma så att kyrkan är familjevänlig.

Det finns mycket man kan säga om att leva efter Jesu Kristi evangelium som inte kan mätas i antal eller uppteckningar över närvaro. Vi är aktivt engagerade med byggnader, budgetar, program och processer. I allt detta kan man tappa bort själva andan i Jesu Kristi evangelium.

Allför ofta kommer folk fram till mig och säger: "President Packer, skulle det inte vara bra om ...?"

Jag avbryter dem oftast och säger nej eftersom jag gissar att det de vill säga har att göra med en ny aktivitet eller ett nytt program som skulle kräva mer tid och pengar av familjen.

Familjetiden är helig och bör skyddas och respekteras. Vi uppmanar våra medlemmar att visa hängivenhet till sin familj.

När vi var nygifva bestämde jag och min hustru oss för att vi skulle ta emot barnen som kom till oss med det ansvar som tillhör deras födelse och uppväxt. Med tiden har de skaffat egna familjer.

Två gånger i vårt äktenskap har en liten pojke fötts om vilken doktorn sade till oss: "Jag tror inte att ni får behålla den här."

Båda gångerna svarade vi att vi skulle ge vårt liv om det betydde att vår son fick leva. När vi kände detta insåg vi att vår himmelske Fader känner samma hängivenhet mot var och en av oss. Vilken fängslande tanke.

Nu när vi är i solnedgången av vårt liv förstår och vet syster Packer och jag och ser att våra familjer kan vara eviga. När vi

lyder buden och lever evangeliet fullt ut skyddas vi och välsignas. Vi har barn och barnbarn och barnbarns barn, och det är vår bön att var och en i vår växande familj ska känna samma hängivenhet till dessa dyrbara små.

Fäder och mödrar, nästa gång ni håller ett nyfött barn i famnen kan ni få en inre vision av livets gåtor och syften. Ni förstår då bättre varför kyrkan är som den är och varför familjen är den grundläggande enheten i tid och all evighet. Jag vittnar om att Jesu Kristi evangelium är sant, att återlösningsplanen, som har kallats lycksalighetsplanen, är en plan för familjer. Jag ber Herren att kyrkans familjer ska välsignas, föräldrar och barn, och att detta verk ska rulla fram så som Fadern avser. Jag bär detta vittnesbörd i Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Moroni 8:12.	6. Matt. 19:14–15.
2. Ps. 127:3, 5.	7. 3 Nephi 17:12.
3. 1 Kor. 15:19.	8. 3 Nephi 17:21–22.
4. Se Jes. 11:6.	9. 3 Nephi 17:24.
5. Matt. 18:2–4.	

Så lär vi våra barn att förstå

Cheryl A. Esplin

Andra rådgivare i Primärs generalpresidentskap

Att lära våra barn förstå är mer än att bara förmedla information. Det är att hjälpa våra barn att få in läran i sina hjärtan.

Allteftersom åren går blir många detaljer i mitt liv alltmer dunkla, men några minnen som förblir tydliga är vart och ett av våra barns födelse. Himlen tycktes så nära och om jag försöker kan jag nästan känna samma vördnad och förundran som jag upplevde varje gång ett av dessa dyrbara små barn lades i min famn.

Våra "barn är en Herrens gåva" (Ps. 127:3). Han känner och älskar vart och ett med fullkomlig kärlek (se Moroni 8:17). Vilket heligt ansvar vår himmelske Fader lägger på oss som föräldrar och hans medarbetare: att hjälpa hans utvalda andar bli det han vet att de kan bli.

Denna gudomliga förmån att få fostra våra barn är ett mycket större ansvar än vad vi kan klara av på egen hand, utan Herrens hjälp. Han vet precis vad våra barn behöver veta, vad de behöver göra och vad de behöver bli för att komma tillbaka till hans närhet. Han ger mödrar och fäder noggrann undervisning och vägledning genom skrifterna, sina profeter och den Helige Anden.

I en nutida uppenbarelse genom profeten Joseph Smith uppmanar Herren föräldrar att undervisa sina barn så att de *förstår* läran om omvändelse, tro på Kristus, dopet och den Helige Andens gåva. Lägga märke till att Herren inte bara säger att vi ska "undervisa om läran". Hans uppmaning är att lära våra barn att "*förstå* läran". (Se L&F 68:25, 28; kursivering tillagd.)

I Psaltaren läser vi: "Ge mig förstånd så att jag tar vara på din undervisning och håller fast vid den av allt mitt hjärta" (Ps. 119:34).

Att lära våra barn förstå är mer än att bara förmedla information. Det är att hjälpa våra barn att få in läran i hjärtat på ett sätt som gör att den blir en del av dem och återspeglar sig i deras inställning och uppträdande under hela livet.

Nephi lärde att den Helige Andens uppgift är att överföra sanningen "till människobarnens hjärtan" (2 Nephi 33:1). Vår roll som föräldrar är att göra allt vi kan för att skapa en atmosfär där våra barn kan känna Andens inflytande och sedan hjälpa dem förstå vad det är de känner.

Det påminner mig om ett telefonsamtal som jag fick för flera år sedan från vår dotter Michelle. Med rörelse i rösten sade hon: "Mamma, jag har just fått uppleva något fantastiskt med Ashley." Ashley är hennes dotter som då var fem år gammal. Michelle beskrev morgonen som ett ständigt käbbel mellan Ashley och treåriga Andrew – en ville inte dela med sig och den andra slogs. Efter att ha hjälpt dem klara ut det hela gick Michelle för att se till minsta barnet.

Snart kom Ashley springande, arg för att Andrew inte delade med sig. Michelle påminde Ashley om det beslut de hade fattat på hemaftonen om att vara snällare mot varandra.

Hon frågade Ashley om hon ville be om hjälp från vår himmelske Fader, men Ashley, som fortfarande var arg, sade: "Nej." När jag frågade om hon trodde att vår himmelske Fader skulle besvara hennes bön, sade Ashley att hon inte visste. Hennes mor bad henne försöka och tog milt hennes händer och knäböjde med henne.

Michelle föreslog att Ashley kunde be vår himmelske Fader att hjälpa Andrew att dela med sig — och hjälpa henne att vara snäll. Tanken på att vår himmelske Fader skulle hjälpa hennes lillebror att dela med sig måste ha väckt Ashleys intresse, och hon började be. Först bad hon vår himmelske Fader hjälpa Andrew att dela med sig. När hon bad honom hjälpa henne att vara snäll började hon gråta. Ashley avslutade sin bön och begravde huvudet mot sin mors axel. Michelle höll om henne och frågade varför hon grät. Ashley sade att hon inte visste.

Hennes mor sade: "Jag tror jag vet varför du gråter. Känns det bra inom dig?" Ashley nickade och hennes mor fortsatte: "Det är Anden som hjälper dig att känna så här. Det är vår himmelske Faders sätt att tala om för dig att han älskar dig och vill hjälpa dig."

Hon frågade Ashley om hon trodde på det, om hon trodde att vår himmelske Fader kunde hjälpa henne. Med tårar i sina små ögon sade Ashley att det gjorde hon.

Det bästa sättet att lära våra barn att förstå en lära är ibland att undervisa dem i samband med vad de just i det ögonblicket upplever. De här ögonblicken är spontana och oplanerade och ingår i familjens normala vardag. De kommer och går så snabbt, så vi behöver vara på alerten och känna igen ett undervisningstillfälle när våra barn kommer till oss med en fråga eller något som oroar dem, när de har problem med att komma överens med syskon eller vänner, när de behöver behärska sin ilska, när de begår misstag eller när de behöver fatta ett beslut. (Se *Undervisning: Den högsta kallelsten: Ett källmaterial för undervisning om evangeliet* [2000], s. 140–141; *Relationer i äktenskapet och familjen: Lärarhandledning* [2001], s. 61.)

Om vi är redo och låter Anden leda oss i sådana situationer kommer våra barn att bli undervisade med större verkan och förståelse.

Lika viktiga är de undervisningstillfällen som kommer när vi omtänksamt planerar regelbundna tillfällen som bön och skriftstudier i familjen, hemaftnar och andra aktiviteter i familjen.

Vid varje undervisningstillfälle lär och förstår vi bäst i en atmosfär av värme och kärlek, där Anden är närvarande.

En far brukade omkring två månader innan varje barn fyllde åtta år avsätta en tid varje vecka till att förbereda dem för dopet. Hans dotter sade att när det var hennes tur, gav han henne en dagbok och de satt tillsammans, bara de två, och berättade för varandra vad de kände för evangeliets principer. Han lät henne rita ett visuellt hjälpmedel under samtalets gång. Det visade förutttillvaron, det här jordelivet och varje steg hon behövde ta för att kunna återvända och bo hos vår himmelske Fader. Han bar sitt vittnesbörd om varje steg i frälsningsplanen efterhand som han undervisade henne.

När dottern som vuxen mindes tillfället, sade hon: "Jag ska aldrig glömma den kärlek jag kände strömma från min pappa när han tog sig tid med mig ... Jag tror att detta var en stor anledning till att jag hade ett vittnesbörd om evangeliet när jag döptes." (Se *Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 129.)

Att undervisa så att mottagaren förstår kräver beslutsamhet och ständigt arbete. Det kräver att vi undervisar genom ord och exempel och särskilt genom att vi hjälper våra barn att leva som de lärt sig.

President Harold B. Lee sade: "När man inte ser en evangelieprincip i handling är det mycket svårare att tro på den" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B. Lee* [2001], s. 121).

Jag lärde mig be genom att knäböja tillsammans med min familj i bön. Jag lärde mig bönsens språk när jag hörde mina föräldrar be och när de hjälpte mig be mina första böner. Jag lärde mig att jag kunde tala till min himmelske Fader och be om vägledning.

Varje morgon utan undantag samlade mor och far oss kring köksbordet före frukost, och vi knäböjde i familjebön. Vi bad före varje måltid. På kvällen innan vi gick och lade oss knäböjde vi i vardagsrummet och avslutade dagen med familjebön.

Fastän det var mycket jag inte förstod om bönen som barn, blev den en sådan del av mitt liv att den stannade kvar hos mig. Jag lär mig fortfarande och min förståelse om böns kraft fortsätter att öka.

Äldste Jeffrey R. Holland har sagt: "Vi förstår alla att framgången med att sprida evangeliets budskap är beroende av att det undervisas och förstås och sedan efterlevs på ett sådant sätt att dess löfte om lycka och frälsning kan förverkligas" ("*Undervisning och inläring i kyrkan*" [världsomfattande ledarutbildningsmöte, 10 feb. 2007], *Liahona*, juni 2007, s. 57).

Att lära sig helt förstå evangeliets lära är en livslång process och kommer "rad på rad, bud på bud, lite här och lite där" (2 Nephi 28:30). När barn lär och sedan handlar efter det de lärt sig, ökar deras insikt, vilket leder till att de lär sig mer, agerar mer och får en ännu större och mer bestående insikt.

Vi kan veta att våra barn börjar förstå läran när vi ser den uppenbaras i deras inställning och handlingar utan yttre hot eller

belöningar. När våra barn lär sig förstå evangeliets principer blir de mer självständiga och ansvarstagande. De blir en del av lösningen på familjens utmaningar och bidrar positivt till stämningen i hemmet och till vår familjs framgång.

Vi lär våra barn att förstå när vi drar nytta av varje undervisningstillfälle, inbjuder Anden, är föredömen och hjälper dem leva efter det de lär sig.

När vi ser in i ett litet barns ögon, påminns vi om sången:

*Jag är Guds lilla barn,
och när jag bor på jord,
lär mig förstå hans ord.*

*Led mig, stöd mig, gå bredvid mig,
så att jag en dag
återvända kan till Gud,
om jag har lytt hans lag.*

(*"Jag är Guds lilla barn"*, *Psalmer*, nr 194; kursivering tillagd)

Må vi göra så. I Jesu Kristi namn, amen.

Omvänd till hans evangelium genom hans kyrka

Äldste Donald L. Hallstrom
i presidentskapet för de sjuttio

Kyrkans syfte är att hjälpa oss leva efter evangeliet.

Jag älskar Jesu Kristi evangelium och Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Ibland använder vi begreppen *evangelium* och *kyrkan* som synonymmer, men de är inte samma sak. De är däremot i högsta grad sammanlänkade, och vi behöver båda.

Evangeliet är Guds underbara plan som ger oss, hans barn, möjlighet att få allt som Fadern har (se L&F 84:38). Det kallas för evigt liv och beskrivs som "den största av alla Guds gåvor" (L&F 14:7). En central del av planen är vår jordiska tillvaro — en tid att utveckla tro (se Moroni 7:26), att omvända sig (se Mosiah 3:12) och att förlika oss med Gud (se Jakob 4:11).

Eftersom våra jordiska svagheter skulle göra det här livet mycket svårt, då det måste "finnas en motsats till allting" (2 Nephi 2:11) och vi inte själva kan rena oss från våra synder, behövde vi en Frälsare. När Elohim, den evige Guden och våra andars Fader, lade fram sin frälsningsplan fanns det en bland oss som sade: "Här är jag, sänd mig" (Abraham 3:27). Hans namn var Jehova.

Född av en himmelsk Fader, både andligt och fysiskt, ägde han allmakten att övervinna världen. Född av en jordisk mor underkastades han jordelivets smärta och lidande. Den store Jehova kallades också för Jesus och fick dessutom titeln Kristus, vilket betyder Messias eller den Smorde. Jesu Kristi viktigaste gärning var försoningen, vari han "steg ned under allt" (L&F

88:6), vilken gjorde det möjligt för honom att betala en försonande lösen för var och en av oss.

Kyrkan upprättades av Jesus Kristus under hans jordiska verksamhet, "uppbyggd på apostlarnas och profeternas grund" (Ef. 2:20). I denna "tidernas fullbordans utdelning" (L&F 128:18) återställde Herren det som en gång fanns. Han gav konkreta instruktioner till profeten Joseph Smith: "Jag skall upprätta en församling genom din hand" (L&F 31:7). Jesus Kristus var och är sin kyrkas överhuvud. Han representeras på jorden av profeter med apostolisk myndighet.

Detta är en storslagen kyrka. Dess organisation, effektivitet och godhet respekteras av alla som uppriktigt söker att förstå den. Kyrkan har program för barn, ungdomar, män och kvinnor. Den har över 18 000 vackra möteshus. Majestätiska tempel — idag 136 stycken — finns världen över och ytterligare 30 håller på att byggas eller har tillkännagivits. Det finns en här av över 56 000 heltidsmissionärer, både unga och inte så unga, som verkar i 150 länder. Kyrkans världsomfattande humanitära arbete är ett fantastiskt bevis på våra medlemmars generositet. Vårt välfärdssystem tar hand om våra medlemmar och verkar för ett oberoende utan like bland andra organisationer. I den här kyrkan finns det osjälviska lekmanaledare och en gemenskap bland de heliga som är villiga att tjäna varandra på enastående sätt. Det finns inget som liknar den här kyrkan i hela världen.

När jag föddes bodde min familj i en liten stuga som låg inom egendomen för ett av kyrkans stora och historiska möteshus, Honolulu tabernakel. Jag ber idag om ursäkt till mina kära vänner i presiderande biskopsrådet, som tillser kyrkans fastigheter, för att jag som ung klättrade över, under och igenom varje tum av den egendomen, från botten av den vattenfyllda spgeldammen till toppen av insidan av den imponerande belysta spiran. Vi till och med svingade oss som Tarzan i de långa luftrötterna som hängde från de stora banjanträden.

Kyrkan betydde allt för oss. Vi gick till många möten, fler än vi har idag. Vi gick till Primär på torsdagseftermiddagar. Hjälpföreningens möten hölls på tisdagsmorgnar. Veckoträffarna för ungdomarna var på onsdagskvällar. Lördagar var det församlingsaktiviteter. Söndagar gick män och unga män till

prästadömetets möten på morgonen. Mitt på dagen gick vi till Söndagsskolan. Sedan återvände vi på kvällen till sakramentsmötet. Vi kom och vi gick och vi deltog i möten och det verkade som om vår tid fylldes med kyrkans aktiviteter hela söndagen och under de flesta av veckans andra dagar.

Jag älskade kyrkan, men det var som pojke som jag för första gången insåg att det finns något mer. När jag var fem år gammal hölls en stor konferens i tabernaklet. Vi gick längs vår väg och över en liten bro som ledde till det ståtliga mötेशuset och satt ungefär på den tionde raden i det stora kapellet. Den som presiderade och talade vid mötet var David O. McKay, kyrkans president. Jag minns inte vad han sade, men jag minns tydligt vad jag såg och vad jag kände. President McKay var klädd i en gräddfärgad kostym och han såg ut som en kung i sitt vågiga vita hår. Enligt ötrationen bar han en tjock lei av nejlikor. När han talade kände jag något intensivt och mycket personligt. Jag förstod senare att det jag kände var den Helige Andens inflytande. Vi sjöng avslutningspsalmen.

Vem kämpar Herrens kamp?

Nu visa det med mod!

Ej rädsla fyll vår själ!

Vem kämpar Herrens kamp?

(*"Vem kämpar Herrens kamp" Sånger, nr 136*)

Orden sjöngs av omkring 2 000 människor, men det kändes som om frågan ställdes till mig personligen och jag ville ställa mig upp och säga "Jag gör det!"

En del tror att om man är aktiv i kyrkan så har man nått det slutliga målet. Det är farligt att tänka så. Man kan vara aktiv i kyrkan och vara mindre aktiv i evangeliet. Låt mig betona det: Aktivitet i kyrkan är ett mycket önskvärt mål, men det är inte tillräckligt. Aktivitet i kyrkan är en yttre indikation på vår andliga önskan. Om vi deltar i våra möten, tar emot och utför ansvar inom kyrkan och tjänar andra, så syns det utåt.

Det som hör evangeliet till är däremot mindre synligt och svårare att mäta, men det är av större evig betydelse. Ta till exempel vår tro. Hur mycket tro har vi egentligen? Hur mycket

omvänder vi oss? Vilken betydelse har förrättningarna i vårt liv? Hur inriktade är vi på att hålla våra förbund?

Jag upprepar: Vi behöver evangeliet *och* kyrkan. Faktum är att kyrkans syfte är att hjälpa oss leva efter evangeliet. Vi undrar ofta: Hur kan någon vara fullständigt aktiv i kyrkan som ungdom men inte vara det när de är äldre? Hur kan en vuxen som kom regelbundet och verkade i kyrkan plötsligt sluta komma? Hur kan en person som blev besviken på en ledare eller en annan medlem låta det komma emellan dem och kyrkan? Kanske beror det på att de inte var tillräckligt omvända till evangeliet — till det som hör evigheten till.

Jag föreslår tre grundläggande sätt som evangeliet kan vara vår grund på:

1. *Fördjupa vår kunskap om gudomen.* En aldrig sviktande kunskap om och kärlek till de tre medlemmarna i gudomen. Vi måste med eftertanke be till Fadern i Sonens namn och söka vägledning från den Helige Anden. Vi måste tillsammans med bön, ständiga studier och ödmjuk begrundan fortsätta att bygga en orubblig tro på Jesus Kristus. "Ty hur kan en människa känna den mästore ... som är en främling för henne och är långt borta från hennes hjärtas tankar och avsikter?" (Mosiah 5:13).
2. *Fokusera på förrättningarna och förbunden.* Om du ännu inte tagit emot några av de nödvändiga förrättningarna, förbered dig då med allvar för att ta emot var och en av dem. Sedan behöver vi etablera vanan att trofast hålla våra förbund och till fullo nyttja sakramentets gåva varje vecka. Många av oss förändras inte av dess renande kraft på grund av vår brist på vördnad för denna heliga förrättning.
3. *Föreنا evangeliet och kyrkan.* När vi koncentrerar oss på evangeliet blir kyrkan en större och inte en mindre välsignelse i vårt liv. När vi kommer till varje möte förberedda att söka lärdom, "ja, genom studier och även genom tro" (L&F 88:118) så är den Helige Anden vår lärare. Om vi kommer för att bli underhållna blir vi ofta besvikna. President Spencer W. Kimball fick frågan: "Vad gör du om du

är med på ett tråkigt sakramentsmöte?" Han svarade: "Det vet jag inte. Det har aldrig hänt" (citerad av Gene R. Cook, i Gerry Avant, "Learning Gospel Is Lifetime Pursuit", *Church News*, 24 mars 1990, s. 10).

Vi bör söka efter det som skedde efter att Herren besökte folket i Nya världen och upprättade sin kyrka. I skrifterna står det: "Och det hände sig att de [Jesu lärjungar] på detta sätt gick ut bland allt Nephis folk och predikade Kristi evangelium för alla människor i hela landet. Och dessa omvändes till Herren och upptogs i Kristi kyrka, och på så sätt blev människorna i detta släktled välsignade enligt Jesu ord" (3 Nephi 28:23).

Herren vill att medlemmarna i hans kyrka ska vara fullständigt omvända till hans evangelium. Det är det enda säkra sättet att njuta andlig säkerhet i dag och evig lycka. I Jesu Kristi namn, amen.

Han älskar oss verkligen

Äldste Paul E. Koelliker

i de sjuttios kvorum

*Tack vare familjemönstret som skapades i himlen
förstår vi bättre hur vår himmelske Fader älskar var
och en av oss lika mycket och helt och fullt.*

Jag älskar att vara tillsammans med heltidsmissionärerna. De är fyllda av tro, hopp och äkta kärlek. Deras missionstid är som ett miniliv, komprimerat till ett och ett halvt till två år. De kommer som andliga spädbarn, hungriga efter att lära sig, och de åker hem som vuxna, till synes redo att övervinna varje svårighet de kan komma att ställas inför. Jag älskar också våra äldre missionärer som har ett sådant tålamod, en sådan vishet och en sådan lugn tillförsikt. Deras gåva till den unga och energiska omgivningen är stadga och kärlek. Tillsammans är de unga missionärerna och de äldre missionärsparen en outtröttlig kraft i det godas tjänst, något som djupt påverkar deras eget liv och dem som de berör med sitt tjänande.

Nyligen lyssnade jag på två av dessa fantastiska unga missionärer som utvärderade sina upplevelser och sitt arbete. Under denna eftertänksamma stund funderade de på personerna som de hade kontaktat den dagen, varav några hade varit mer mottagliga än andra. Medan de begrundade omständigheterna, frågade de sig: "Hur kan vi hjälpa var och en att få en önskan att få veta mer om vår himmelske Fader? Hur kan vi hjälpa dem att känna hans ande? Hur kan vi hjälpa dem förstå att vi älskar dem?"

För min inre syn såg jag de här två unga männen tre eller fyra år efter att de hade återvänt från missionsfältet. Jag föreställde mig att de hade funnit en evig livskamrat och tjänade i ett äldstekvorum eller undervisade en grupp unga män. Men i stället

för att tänka på sina undersökare ställde de nu samma frågor om sina kvorummedlemmar eller de unga männen som de hade fått i uppdrag att stödja och hjälpa. Jag såg att de kunde använda sina missionsupplevelser livet ut som mönster för hur de skulle hjälpa och stödja andra. När denna armé av rättfärdiga lärjungar återvänder från missionen i de många olika länderna runtom i världen får de en nyckelroll i arbetet med att upprätta kyrkan.

Profeten Lehi i Mormons bok kanske funderade över samma frågor som de här missionärerna när han hörde sina söners reaktion på befallningen han hade fått och synen han hade sett: "Och så knotade Laman och Lemuel, som var de äldsta, över sin far. Och de knotade eftersom de inte förstod den Guds handlingsätt som hade skapat dem" (1 Nephi 2:12).

Kanske har vi alla känt den frustration som Lehi kände över sina två äldsta söner. När vi står inför ett barn på avvägar, en undersökare som inte kan bestämma sig eller en ointresserad blivande äldste, då ömmar vårt hjärta som Lehis gjorde och vi frågar oss: Hur kan jag hjälpa dem att känna och lyssna på Anden så att de inte distraheras av sådant som är världsligt? Jag tänker särskilt på två skriftställen som kan hjälpa oss att ta oss förbi dessa distraktioner och känna kraften i Guds kärlek.

Nephi ger oss en nyckel till kunskapens dörr genom en egen upplevelse: "Jag, Nephi ... hade stor önskan att känna till Guds hemligheter. Därför ropade jag till Herren, och se, han besökte mig och uppmjukade mitt hjärta så att jag trodde alla de ord som hade talats av min far. Därför gjorde jag inte uppror emot honom så som mina bröder" (1 Nephi 2:16).

Genom att väcka den här önskan hos oss att veta, får vi andlig förmåga att höra himlens röst. Det är vars och ens — varje missionärs, förälders, lärares, ledares och medlems strävan att väcka och bygga upp denna önskan. Och när vi känner den vakna i vårt hjärta är vi redo att dra nytta av det som sägs i det andra skriftstället jag vill nämna.

I juni 1831, i samband med att kyrkans tidiga ledare gavs uppdrag, fick Joseph veta att "Satan är lös i landet, och han går ut och bedrar nationerna". För att bekämpa det här distraherande inflytandet sade Herren att han skulle ge oss "ett mönster för allt så att [vi] inte blir bedragna" (L&F 52:14).

Mönster är mallar, förebilder, steg eller banor vi följer för att det vi gör ska stämma överens med Guds avsikter. Om vi följer dem förblir vi ödmjuka och vakna och kan skilja mellan den Helige Andens röst och röster som distraherar och leder oss bort. Sedan säger Herren: "Den som skälver under min kraft skall göras stark, och skall bära lovprisningens och visdomens frukter enligt de uppenbarelser och sanningar som jag har givit er" (L&F 52:17).

Ödmjuka böner som uppsänds med ärligt uppsåt ger den Helige Anden möjlighet att röra vid våra hjärtan och hjälper oss att minnas vad vi visste innan vi föddes till denna jordiska tillvaro. När vi bättre förstår vår himmelske Faders plan för oss börjar vi inse vårt ansvar att hjälpa andra att få kunskap om och förstå hans plan. Nära förknippat med detta att hjälpa andra att minnas är hur vi själva lever efter och tillämpar evangeliet i vårt eget liv. När vi lever efter evangeliet efter det mönster som Herren Jesus Kristus undervisade om, ökar vår förmåga att hjälpa andra. Följande händelse är ett exempel på hur den här principen kan fungera.

Två unga missionärer knackade på en dörr i hopp om att finna någon som ville ta emot deras budskap. Dörren öppnades och en ganska storväxt man kom ut och sade, inte helt vänligt: "Sade jag inte att ni inte skulle knacka på hos mig en gång till. Jag varnade er och sade att om ni någonsin kom tillbaka så skulle det inte bli roligt för er. Låt mig vara i fred!" Han stängde snabbt dörren.

När äldsterna gick därifrån lade den äldre och erfarnare missionären armen om den yngre missionärens axlar för att trösta och uppmuntra honom. Utan att de visste om det iakttog mannen dem genom fönstret för att vara säker på att de hade begripit. Han trodde att de skulle skratta och göra sig lustiga över hans bryska bemötande. Men när han såg hur vänliga missionärerna var mot varandra så ve knade hans hjärta omedelbart. Han öppnade dörren igen och bad missionärerna komma tillbaka och lämna sitt budskap.

Det är när vi underordnar oss Guds vilja och lever efter hans mönster som vi känner hans ande. Frälsaren lärde: "Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar" (Joh.

13:35). Principen att ha kärlek till varandra och utveckla förmågan att alltid sätta Kristus i centrum, i tanke, ord och handling, är väsentlig om vi ska kunna bli Kristi lärjungar och undervisa om hans evangelium.

Genom att väcka den här önskan blir vi redo att söka efter de utlovade mönstren. Och vårt sökande leder oss till Kristi lära, den lära som Frälsaren och hans profeter undervisade om. Ett av mönstren i den läran är att hålla ut intill änden: "Och välsignade är de som på den dagen söker frambringa mitt Sion, ty de skall ha den Helige Andens gåva och kraft. Och om de håller ut intill änden skall de upphöjas på den yttersta dagen och skall bli frälsta i Lammets eviga rike" (1 Nephi 13:37).

Vilket är det bästa sättet att ha med oss den Helige Andens gåva och kraft? Det är den kraft vi får genom att vara trofasta lärjungar till Jesus Kristus. Det är vår *kärlek* till honom och våra medmänniskor. Det var Frälsaren som definierade kärlekens mönster när han sade: "Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra" (Joh. 13:34).

President Gordon B. Hinckley bekräftade den här principen när han sade: "Att vi ska älska Herren är inte bara ett råd. Det är inte bara en välgångsönskan. Det är en befallning ... Kärleken till Gud är roten till all dygd, all godhet, all karaktärsstyrka, all plikttröhet att göra rätt" ("*Ord från den levande profeten*", *Liahona*, dec. 1996, s. 8).

I Faderns plan utformades mönstret för familjen för att hjälpa oss lära, tillämpa och förstå kärlekens kraft. Den dag min egen familj organiserades åkte min älskade Ann och jag till templet och ingick äktenskapsförbundet. Hur djupt jag än trodde att jag älskade henne den dagen så hade jag bara börjat få en vision av kärleken. För varje barn och barnbarn som har kommit in i vårt liv har vår kärlek vidgats till att älska var och en av dem lika mycket. Det verkar inte finnas någon gräns för kärlekens förmåga att vidgas.

Vår himmelske Faders kärlek är som en himmelsk dragningskraft. När vi avlägsnar det som drar oss till världen och använder vår handlingsfrihet till att söka honom, öppnar vi vårt hjärta för en celestial kraft som drar oss till honom. Nephi

beskrev dess inflytande och sade: "Mitt kött var nära att förtäras" (2 Nephi 4:21). Denna kärlekens kraft fick Alma att sjunga "sången om den återlösande kärleken" (Alma 5:26; se också vers 9). Den påverkade Mormon så kraftfullt att han rådde oss att "be ... av allt [vårt] hjärta" att vi må vara fyllda av denna kärlek (Moroni 7:48).

Både forntida och nutida skrifter är fyllda av påminnelser om vår himmelske Faders eviga kärlek till sina barn. Jag litar helt på att vår himmelske Faders armar alltid är utsträckta, att han alltid är villig att omfamna var och en av oss och med sin stilla, genomträngande röst säga: "Jag älskar dig."

Tack vare familjemönstret som skapades i himlen förstår vi bättre hur vår himmelske Fader älskar var och en av oss lika mycket och helt och fullt. Jag vittnar om att det är sant. Gud känner och älskar oss. Han har gett oss en vision av sin helgedom och har kallat profeter och apostlar att undervisa om de principer och mönster som för oss tillbaka till honom. När vi strävar efter att väcka önskan att veta hos oss själva och hos andra och när vi följer mönstret vi upptäcker så dras vi till honom. Jag vittnar om att Jesus verkligen är Guds Son, vårt Föredöme, vår älskade Återlösare, vilket jag säger i Jesu Kristi namn, amen.

Offer

Äldste Dallin H. Oaks

i de tolv apostlarnas kворum

Vårt liv av tjänande och upppoffringar är det bästa uttrycket för vårt beslut att tjäna Mästaren och vår nästa.

Jesu Kristi försoningsoffer har kallats "den största och högsta av alla händelser från skapelsens gryning till evigheters ändlösa tidsåldrar".¹ Det offret är kärnan i alla profeternas budskap. Det förebådades av de djuroffer som föreskrevs av Moses lag. En profet förkunnade att deras hela innebörd "pekade på detta stora och sista offer ... Guds Son, ja, oändligt och evigt" (Alma 34:14). Jesus Kristus utstod ett ofattbart lidande då han gav sig själv som offer för allas synder. Det offret erbjöd det yttersta goda — det rena och felfria lammet — mot det yttersta onda — hela världens synder. Med Eliza R. Snows minnesvärda ord:

*Han hånad, pinad, korsfäst var —
en syndfri offergård.
Han villigt korsets börda bar
att frälsa fallen värld.²*

Det offret — Jesu Kristi försoning — är det centrala i frälsningsplanen.

Jesu Kristi ofattbara lidande avslutade offer genom blodsutgjutelse, men avslutade inte offrets betydelse i evangeliets plan. Vår Frälsare begär att vi ska fortsätta frambära offer, men det offer han nu befäller är att vi "som offer till [honom] ... [frambär] ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande" (3 Nephi 9:20). Han befäller också var och en av oss att älska och tjäna varandra — att i liten skala offra något av det han offrade genom att vi ger av vår tid och besestrar våra själviska begär. I en

inspirerad psalm sjunger vi: "Offer och lydnad välsignelse skänker."³

Jag ska tala om de jordiska offer som vår Frälsare ber oss att ge. Det innefattar inte uppoffringar vi är tvingade att göra eller handlingar som kan motiveras av personliga fördelar i stället för tjänande eller uppoffringar (se 2 Nephi 26:29).

I.

Kristenhetens historia innefattar uppoffringar, och ibland också det yttersta offret. Under den första tiden dog tusentals kristna martyrdöden under det romerska väldet för sin tro på Jesus Kristus. Under senare århundraden då kristenheten delades i olika läger fanns det vissa grupper som förföljde och till och med dödade medlemmar av andra grupper. Kristna som dödas av andra kristna är den kristna trons mest tragiska martyrer.

Många kristna har frivilligt gjort uppoffringar motiverade av sin tro på Kristus och önskan att tjäna honom. Vissa har valt att ägna hela sitt vuxna liv åt att tjäna Mästaren. I denna ädla grupp finns religiösa ordnar inom katolska kyrkan och de som verkat i hela sitt liv som kristna missionärer inom olika protestantiska kyrkor. Deras föredöme är uppfordrande och inspirerande, men de flesta kristet troende varken förväntas eller har möjlighet att ägna hela sitt liv i religionens tjänst.

II.

För de flesta av Kristi efterföljare består våra uppoffringar av det vi kan göra från dag till dag i vårt eget liv. I det sammanhanget vet jag ingen grupp vars medlemmar gör större uppoffringar än sista dagars heliga. Deras uppoffringar — era uppoffringar, mina bröder och systrar — kontrasterar skarpt mot det vanliga världsliga sökandet efter personlig tillfredsställelse.

Mitt första exempel är våra mormonpionjärer. Deras heroiska uppoffrande av liv, släktband, hem och bekvämlighet finns i grunden av det återställda evangeliet. Sarah Rich talade om det som motiverade de här pionjärerna när hon beskrev hur hennes make Charles kallades ut på mission: "Detta var sannerligen en prövning för såväl mig som min make. Men plikten kallade oss att skiljas åt en tid, och vetskapen att vi lydde Herrens vilja fick

oss att uppoffra våra egna känslor för att hjälpa till att grunda verket ... att hjälpa till att bygga upp Guds rike på jorden."⁴

I dag är den påtagligaste styrkan i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga dess medlemmars osjälviska tjänande och uppoffringar. Inför återinvigningen av ett av våra tempel frågade en kristen präst president Gordon B. Hinckley varför det inte fanns någon bild av ett kors, som är den vanligaste symbolen för kristen tro. President Hinckley svarade att symbolen får *vår* kristna tro är "det liv vårt folk lever".⁵ Ja, ett liv av tjänande och uppoffringar är det bästa uttrycket för vårt beslut att tjäna Mästaren och vår nästa.

III.

Vi har inget professionellt utbildat och avlönat prästerskap i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Därför måste de lekmän som kallas att leda och verka i våra församlingar bära hela bördan av kyrkans många möten, program och aktiviteter. Detta sker i över 14 000 församlingar bara i Förenta staterna och Kanada. Vi är naturligtvis inte ensamma om att låta lekmän i våra församlingar verka som lärare och lekmanaledare. Men mängden tid som doneras av våra medlemmar för att utbilda och betjäna varandra är unikt till sin omfattning. Vår verksamhet där vi låter varje familj i församlingarna få besök av hemlärare varje månad och varje vuxen kvinna besökas av Hjälpföreningens besökslärare varje månad är exempel på detta. Vi känner inte till något jämförbart tjänande i någon organisation i världen.

Det bäst kända exemplet på unikt kyrkligt tjänande och uppoffring är våra missionärers arbete. I dag är det över 50 000 unga män och kvinnor samt över 5 000 äldre män och kvinnor. De ägnar från sex månader till två år av sitt liv åt att undervisa om Jesu Kristi evangelium och ge humanitär hjälp i omkring 160 länder i hela världen. Deras arbete kräver uppoffringar, däribland de år som de ger åt Herrens verk och dessutom de uppoffringar som krävs för att försörja sig under tiden.

De som stannar hemma — föräldrar och andra familjemedlemmar — uppoffrar också genom att stödja och betjäna de missionärer som de sänder ut. En ung brasiliansk medlem, till exempel, kallades som missionär fastän han arbetade för att försörja sina bröder och systrar sedan hans far och mor

dött. En generalauktoritet beskrev de här barnens samråd där de mindes att deras avlidna föräldrar hade lärt dem att de alltid skulle vara beredda att tjäna Herren. Den unge mannen tackade ja till missionskallelsen och en sextonårig bror tog över ansvaret att arbeta för att försörja familjen.⁶ De flesta av oss känner till många andra exempel på uppoffringar för att bli missionär eller försörja en missionär. Vi känner inte till något annat frivilligt tjänande och offer som liknar detta i någon organisation i världen.

Vi får ofta frågan: "Hur övertalar ni era ungdomar och era äldre att lämna skolan eller livet som pensionär för att göra sådana uppoffringar?" Jag har hört många ge den här förklaringen: "När jag vet vad min Frälsare gjort för mig — hans nåd till att lida för mina synder och övervinna döden så att jag kan leva igen — då känner jag det som en förmån att göra den lilla uppoffring man ber mig om i hans tjänst. Jag vill dela med mig av den insikt han gett mig." Hur övertalar vi sådana Kristi efterföljare att tjäna? Som en profet förklarade: "Vi bara ber dem."⁷

Andra uppoffringar i samband med missionsarbete är deras uppoffringar som tar emot undervisning från missionärer och blir medlemmar i kyrkan. För många nyomvända är uppoffringarna betydande, bland annat kan de förlora vänner och umgänge med släktingar.

För många år sedan hörde vi på en konferens om en ung man som fann det återställda evangeliet medan han studerade i Förenta staterna. När denne man skulle återvända till sitt hemland, frågade president Gordon B. Hinckley honom vad som skulle hända när han kom hem som kristen. "Min familj blir besviken", svarade den unge mannen. "De kanske kastar ut mig och betraktar mig som död. Vad min framtid och min karriär beträffar, kan alla möjligheter vara stängda för mig."

"Är du villig att betala ett så högt pris för evangeliet?" frågade president Hinckley.

Med tårar i ögonen sade den unge mannen: "Det är sant, eller hur?" När han fick ett jakande svar, sade han: "Har då något annat någon betydelse?"⁸ Detta är andan av offer hos våra nya medlemmar.

Andra exempel på tjänande och offer ses i de trofasta medlemmars liv som tjänar i våra tempel. Tempeltjänsten är unik för sista dagars heliga, men betydelsen av sådana uppoffringar borde vara begriplig för alla kristna. Sista dagars heliga har ingen tradition av klosterliv, men vi kan ändå förstå och hedra deras uppoffringar vilkas kristna tro motiverar dem att ägna sitt liv åt sådan religiös verksamhet.

Under konferensen som hölls för ett år sedan berättade president Thomas S. Monson om ett exempel på uppoffringar i samband med tempeltjänst. En trofast far, en medlem på en avlägsen ö i Stilla havet, utförde hårt fysiskt arbete i sex år för att tjäna ihop de pengar som behövdes för att ta sin hustru och tio barn till templet i Nya Zeeland för vigsel och besegling, för tid och evighet. President Monson sade: "De som förstår de eviga välsignelser templet har att ge, vet att ingen uppoffring är för stor, inget pris är för tungt, inget bemödande för svårt för att få de välsignelserna."⁹

Jag är tacksam för de underbara exempel på kristlig kärlek, tjänande och uppoffringar som jag sett bland sista dagars heliga. Jag ser er utföra era uppdrag i kyrkan, ofta med stora uppoffringar av tid och medel. Jag ser er gå ut som missionärer på egen bekostnad. Jag ser er glatt donera er yrkeskunskap i tjänandet av er nästa. Jag ser hur ni tar hand om de fattiga genom personliga ansträngningar och genom att stödja kyrkans välfärd och humanitära bidrag.¹⁰ Allt detta bekräftades i en nationell studie som inbegrep aktiva medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, vilken visar att kyrkans "volontärer donerar betydligt mer än genomsnittsammerikanen och är mer generösa med tid och pengar än många religiösa grupper i Amerika."¹¹

Sådana exempel på hur man ger till andra stärker oss alla. De påminner oss om Frälsarens lära:

"Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv ...

Den som vill bevara sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det" (Matt. 16:24–25).

IV.

De kanske mest välbekanta och viktigaste exemplen på osjälviskt tjänande och uppoffringar utförs i våra familjer. Mödrar hänger sig åt att föda och fostra sina barn. Män ger av sig själva

för att försörja hustru och barn. Uppoffringarna som hänger samman med det evigt betydelsefulla tjänandet av våra familjer är alltför många och alltför välbekanta för att nämna.

Jag ser också osjälviska sista dagars heliga adoptera barn, även barn med handikapp, och som försöker ge fosterbarn det hopp och de möjligheter som förmenats dem av tidigare omständigheter. Jag ser er ta hand om familjer och grannar som lider av födelseskador, mentala och fysiska funktionshinder och av ålderskrämpor. Herren ser er också, och han har låtit sina profeter förkunna: "När ni uppoffrar er för varandra och era barn välsignar Herren er."¹²

Jag tror att sista dagars heliga som ger osjälviskt tjänande och uppoffrar i tillbedjan för att följa Frälsaren håller sig till eviga värden i högre grad än någon annan grupp människor. Sista dagars heliga ser sina uppoffringar av tid och medel som en del av att skolas och göra sig värdiga evigheten. Den här sanningen uppenbarades i *Föredrag över tron* som lär att "en religion som inte fordrar att allt skall uppoffras har aldrig kraft till att frambringa den tro som är nödvändig för att erhålla liv och frälsning ... Det är genom uppoffringar, och endast därigenom som Gud förordnat att människan ska njuta evigt liv."¹³

Liksom Jesu Kristi försoningsoffer står i centrum för frälsningsplanen så måste vi som följer Kristus göra egna uppoffringar för att förbereda oss för den bestämmelse som den planen har i beredskap för oss.

Jag vet att Jesus Kristus är Gud den evige Faderns Enfödde Son. Jag vet att vi tack vare hans försoningsoffer är tillförsäkrade odödlighet och möjligheten till evigt liv. Han är vår Herre, vår Frälsare och vår Återlösare, och jag vittnar om honom i Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah: The First Coming of Christ* (1981), s. 218.
2. "O visdom stor, o kärleks nåd", *Psalmer*, nr 124.
3. "Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16.
4. Sarah Rich, i Guinevere Thomas Woolstenhulme, "I Have Seen
5. Many Miracles", i Richard E. Turley Jr och Brittany A. Chapman, red., *Women of Faith in the Latter Days: Volume 1, 1775–1820* (2011), s. 283.
5. Gordon B. Hinckley, "Symbolen för vårt tro", *Liahona*, apr. 2005, s. 3.

6. Se Harold G. Hillam, "Offer och tjänande", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 43.
7. Se Gordon B. Hinckley, "Trons under", *Liahona*, juli 2001, s. 84.
8. Gordon B. Hinckley, "Det är sant, eller hur?" *Nordstjärnan*, okt. 1993, s. 4; se också Neil L. Andersen, "Det är sant, eller hur? Har då något annat någon betydelse?" *Liahona*, maj 2007, s. 74.
9. Thomas S. Monson, "Det heliga templet — en ledstjärna för världen", *Liahona*, maj 2011, s. 92.
10. Se till exempel Naomi Schaefer Riley, "What the Mormons Know about Welfare", *Wall Street Journal*, 18 feb. 2012, A11.
11. Ram Cnaan och andra, "Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints" (utkast), s. 16.
12. Ezra Taft Benson, "Till de ogifta vuxna bröderna i kyrkan", *Nordstjärnan*, juli 1988, s. 48.
13. *Lectures on Faith* (1985), s. 69.

Berg att bestiga

President Henry B. Eyring

förste rådgivare i första presidentskapet

Om vi har tro på Jesus Kristus kan både de svåraste och de lättaste perioderna i livet vara en välsignelse.

Jag hörde en gång president Spencer W. Kimball under en konferenssession be att Gud skulle ge honom berg att bestiga. Han sade: "Det finns stora utmaningar framför oss, stora tillfällen att ta vara på. Jag välkomnar dessa spännande framtidsutsikter och känner mig benägen att ödmjukt säga till Herren: 'Ge mig nu denna bergsbygd', ge mig dessa utmaningar."¹

Mitt hjärta rördes eftersom jag kände till flera av de utmaningar och motgångar han redan stått inför. Jag kände en önskan att vara mer lik honom, en trofast Guds tjänare. Så en kväll, strax därefter, bad jag om en prövning som skulle bevisa mitt mod. Jag minns det tydligt. På kvällen knäböjde jag i mitt sovrum med en tro som nästan tycktes fylla mitt hjärta till bristningsgränsen.

Inom ett par dagar blev min bön besvarad. Den svåraste prövningen i mitt liv överraskade och ödmjukade mig. Den lärde mig en dubbel läxa. För det första visste jag säkert att Gud hade hört och besvarat min trofasta bön. Men för det andra påbörjades en undervisning som pågår än idag, om varför jag var så säker den där natten på att motgångar skulle ge mig en så stor välsignelse att den mer än väl skulle vara värd priset.

Prövningen som drabbade mig då tycks nu vara väldigt liten jämfört med vad jag och mina närmaste har gått igenom sedan dess. Många av er går just nu igenom fysiska, mentala och känslomässiga prövningar som skulle kunna få er att ropa högt som en trofast Guds tjänare som jag kände väl. Hans sköterska

hörde honom utropa i sin smärta: "När jag i hela mitt liv har försökt vara god, varför har då det här hänt mig?"

Ni vet hur Herren besvarade den frågan från profeten Joseph Smith i hans fängelsecell:

"Och om du skulle kastas ned i avgrunden eller i mördares händer och dödsdomen fällas över dig, om du kastas i djupet, om höga vågor sammansvärjer sig mot dig, om våldsamma vindar blir dina fiender, om himlarna samlar sitt mörker och alla elementen förenar sig för att spärra din väg, och framför allt om själva helvetets käftar spärrar upp sitt gap efter dig, så vet, min son, att allt detta skall ge dig erfarenhet och tjäna dig till godo.

Människosonen har stigit ned djupare än allt detta. Är du större än han?

Håll dig därför kvar på din väg, så skall prästadömet förbli hos dig, ty deras gränser är fastställda, de kan inte överskrida dem. Dina dagar är kända och dina år skall inte bli förkortade. Frukta därför inte för vad människor kan göra, ty Gud skall vara med dig i evigheters evighet."²

Det tycks inte finnas något bättre svar på frågan varför vi får prövningar och vad vi ska göra än orden från Herren själv, som för vår skull gick igenom svårare prövningar än vi kan föreställa oss.

Ni minns hans ord när han bad oss att omvända oss, av tro på honom:

"Därför befäller jag dig att omvända dig — omvänd dig så att jag inte slår dig med min muns stav och med min vrede och med min harm, och dina lidanden blir svåra — hur svåra vet du inte och hur intensiva vet du inte, ja, hur svåra att uthärda vet du inte.

Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig.

Men om de inte omvänder sig måste de lida liksom jag.

Detta lidande fick mig, ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ — och jag önskade att jag inte skulle behöva dricka den bittra kalken och rygga —

dock, ära vare Fadern, och jag drack och fullbordade mina förberedelser för människobarnen."³

Ni och jag har tro på att sättet att ta oss igenom och höja oss över prövningar är att tro att det finns "balsam i Gilead"⁴ och att Herren har lovat: "Jag skall inte ... överge dig."⁵ Det är det president Thomas S. Monson har lärt oss för att hjälpa oss och dem vi tjänar i vad som känns som ensamma och överväldigande prövningar.⁶

Men president Monson har också med vishet lärt oss att en trons grundval trots dessa löften tar tid att bygga. Ni kan ha sett behovet av den grundvalen, liksom jag vid någons sängkant som är redo att ge upp kampen att hålla ut intill änden. Om trons grundval inte finns i våra hjärtan, kommer kraften att härda ut att vittra sönder.

Min avsikt idag är att beskriva vad jag vet om hur vi kan lägga denna orubbliga grundval. Jag gör det med stor ödmjukhet av två orsaker. För det första kan mina ord tyckas nedslående för dem som kämpar mot stora motgångar och som känner att trons grundval håller på att vittra sönder. För det andra vet jag att ännu större prövningar väntar mig innan mitt liv är slut. Därför måste receptet jag ger er ännu bevisas i mitt eget liv genom att jag själv härdar ut intill änden.

Som ung man arbetade jag med en byggfirma som byggde grunder till nya hus. I sommarens hetta var det ett hårt arbete att preparera marken för formen där vi hällde cementen till foten av huset. Det fanns inga maskiner. Vi använde hackor och spadar. Att bygga hållbara husgrunder var ett hårt arbete på den tiden.

Det krävde också tålamod. Efter att vi gjutit foten väntade vi på att den skulle härda. Trots att vi ville fortsätta arbeta väntade vi också efter att ha gjutit grunden innan vi tog bort gjutformarna.

Något som gjorde ännu större intryck på en nybörjare var den tröttsamma och tidskrävande processen att sätta armeringsjärn i formarna för att ge den färdiga grunden stadga.

På samma sätt måste marken noggrant förberedas för vår tros grundval för att kunna stå emot de stormar som alla måste gå igenom. Den stadiga basen för en trons grundval är personlig redbarhet.

När vi konsekvent väljer rätt när vi ställs inför en valsituation skapas en stadig mark under vår tro. Det kan börja under

barndomen eftersom varje själ föds med Kristi andes gåva. Med den anden kan vi veta när vi har gjort rätt inför Gud och när vi har gjort fel i hans ögon.

Dessa val, ofta hundratals på en dag, preparerar den stadiga mark på vilken vår tros byggnad uppförs. Armeringen kring vilken vår tros cement hålls är Jesu Kristi evangelium med alla dess förbund, förrättningar och principer.

En av nycklarna till en bestående tro är att känna till hur lång härdningstid som krävs. Därför var det oklokt av mig att i så unga år be om högre berg att bestiga och större prövningar.

Härdningen sker inte automatiskt med tiden, men den tar tid. Det räcker inte att man blir äldre. Det är när man uthålligt tjänar Gud och andra av hela sitt hjärta och hela sin själ som vittnesbördet om sanningen blir till orubblig andlig styrka.

Jag vill uppmuntra dem av er som har svåra prövningar, som känner att er tro sviktar under problemens våldsamma angrepp. Problem kan stärka er och slutligen göra er tro orubblig. Moroni, son till Mormon i Mormons bok, talade om för oss hur vi kan få den välsignelsen. Han undervisar om den enkla sanningen att när vi handlar i enlighet med en smula tro så kan Gud stärka den:

”Och nu vill jag, Moroni, tala något om detta. Jag vill visa världen att tro är något som man hoppas på men som inte syns. Motsäg därför inte för att ni inte ser, ty ni får ingen förvisning förrän efter det att er tro har prövats.

Ty det var genom tro som Kristus visade sig för våra fäder efter det att han uppstått från de döda. Och han visade sig inte för dem förrän efter det att de hade tro på honom. Därför måste det vara så att några hade tro på honom, ty han visade sig inte för världen.

Men tack vare människors tro har han visat sig för världen och förhålligt Faderns namn och berett en väg så att andra därigenom kan få del av den himmelska gåvan, så att de kan hoppas på det som de inte har sett.

Därför kan även ni ha hopp och bli delaktiga i gåvan, om ni bara vill ha tro.”⁷

Den dyrbaraste delen av tron, som ni bör skydda och använda er av så mycket som möjligt, är tron på Herren Jesus Kristus. Moroni lär oss följande om den tron: ”Och inte heller har

någon någonsin utfört underverk förrän efter det att de haft tro, varför de först trodde på Guds Son.”⁸

Jag har besökt en kvinna som fick ta emot miraklet med tillräcklig styrka för att uthärda ofattbara förluster och endast hade förmågan att ständigt upprepa orden: ”Han lever, min förlossare.”⁹ Den tron och det vittnesbördet fanns fortfarande kvar mitt i den dimma som skymde men inte suddade ut hennes barndomsminnen.

Jag häpnade över att få veta att en annan kvinna hade förlåtit någon som behandlat henne illa i många år. Jag var förvånad och frågade henne varför hon valt att glömma och förlåta så många år av övergrepp.

Hon sade tyst: ”Det var det svåraste jag någonsin gjort, men jag visste att jag måste göra det. Så jag gjorde det.” Hennes tro på att Frälsaren skulle förlåta henne om hon förlät andra förberedde henne med en känsla av frid och hopp när hon låg för döden bara månader efter att ha förlåtit sin obotfärdige fiende.

Hon frågade mig: ”Hur är det i himlen när jag kommer dit?”

Och jag sade: ”Jag vet, bara genom vad jag har sett av din förmåga att utöva tro och förlåta, att det kommer att bli en underbar hemkomst för dig.”

Jag har ännu ett ord av uppmuntran till dem som undrar om deras tro på Jesus Kristus kommer att räcka till för att de ska kunna hålla ut intill änden. Jag har haft välsignelsen att ha känt flera av er som lyssnar nu när ni var yngre, livfulla, mer begåvade än de flesta omkring er och ändå valde att göra det som Frälsaren skulle ha gjort. I ert överflöd fann ni sätt att hjälpa och ta hand om sådana personer som ni i er situation hade kunnat ignorera eller se ner på.

När ni får svåra prövningar kommer tron att uthärda dem väl att finnas där, byggd utan er vetskap genom att ni handlat i kristuslik kärlek, tjänat och förlåtit andra som Frälsaren skulle hade gjort. Ni byggde en grund av tro genom att älska som Frälsaren älskade och att tjäna honom. Er tro på honom ledde till kärleksfulla gärningar som ger er hopp.

Det är aldrig för sent att stärka trons grundval. Det finns alltid tid. Med tro på Frälsaren kan ni omvända er och vädja om förlåtelse. Det finns någon som ni kan förlåta. Det finns någon

som ni kan tacka. Det finns någon som ni kan tjäna och lyfta upp. Ni kan göra det var ni än är och hur ensamma och övergivna ni än känner er.

Jag kan inte lova er ett slut på era motgångar i det här livet. Jag kan inte försäkra er om att era prövningar kommer att kännas kortvariga. Något som kännetecknar livets prövningar är att de tycks få klockan att gå saktare och sedan nästan stanna.

Det finns orsaker till det. Att känna till dessa orsaker ger kanske inte mycket tröst, men de kan ge er en känsla av tålmod. Dessa orsaker kommer alla ur detta faktum: I sin fullkomliga kärlek till er vill er himmelske Fader och er Frälsare att ni ska vara värdiga att leva hos dem i eviga familjer. Endast de som tvättats fullkomligt rena genom Jesu Kristi försoning kan vistas där.

Min mor kämpade mot cancer i nästan tio år. Behandlingar och operationer och att slutligen bli sängbunden var några av hennes prövningar.

Jag minns min fars ord när han såg henne ta sitt sista andetag: "En liten flicka har gått hem för att vila."

En av talarna på hennes begravning var president Spencer W. Kimball. En av de hedersbetygelser han gav henne löd ungefär så här: "Några av er kanske tror att Mildred fick lida så länge och så mycket på grund av någonting hon gjort fel som förtjänade prövningarna." Sedan sade han: "Nej, det var bara att Gud ville polera henne lite mer." Jag minns att jag tänkte: "Om en så god kvinna behövde så mycket polering, vad har då jag att vänta?"

Om vi har tro på Jesus Kristus kan både de svåraste och de lättaste perioderna i livet vara en välsignelse. Under alla omständigheter kan vi välja det rätta med Andens vägledning. Jesu Kristi evangelium kan forma och vägleda vårt liv om vi tillåter det. Och tack vare profeter som uppenbarar vår plats i frälsningsplanen kan vi leva med ett fullkomligt hopp och en känsla av frid. Vi behöver aldrig känna att vi är ensamma eller oälskade i Herrens tjänst, för det är vi aldrig. Vi kan känna Guds kärlek. Frälsaren har lovat oss att änglar ska vara på vår högra sida och på vår vänstra, och upprätthålla oss.¹⁰ Och han håller alltid sitt ord.

Jag vittnar om att Gud Fadern lever och att hans älskade Son är vår Frälsare. Den Helige Anden har bekräftat sanningen under den här konferensen och kommer att göra det igen om ni söker den, när ni lyssnar och när ni senare studerar budskapen från Herrens bemyndigade tjänare, som är här. President Thomas S. Monson är Herrens profet för hela världen. Herren vakar över er. Gud Fadern lever. Hans älskade Son, Jesus Kristus, är vår Återlösare. Hans kärlek är orubblig. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Se Spencer W. Kimball, "Giv mig nu denna bergsbygd", *Nordstjärnan*, maj 1980, s. 122.
2. Läran och förbunden 122:7–9.
3. Läran och förbunden 19:15–19.
4. Jer. 8:22.
5. Josua 1:5.
6. Se Thomas S. Monson, "Fäst blicken på Gud så får du leva", *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 53–60.
7. Ether 12:6–9.
8. Ether 12:18.
9. "Han lever, min Förlossare", *Psalmer*, nr 83.
10. Se Läran och förbunden 84:88.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

Framlagd av president Dieter F. Uchtdorf

andre rådgivare i första presidentskapet

Det är föreslaget att vi stödjer Thomas Spencer Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer, var vänliga visa det.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Boyd Kenneth Packer som president för de tolv apostlarnas kворum och följande bröder som medlemmar av detta kворum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson och Neil L. Andersen.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas.

Det är föreslaget att vi stödjer rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Äldste Steven E. Snow har avlösts som medlem av presidentskapet för de sjuttios kворum.

De som med oss vill uttrycka sin uppskattning kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder äldste Richard J. Maynes som medlem i presidentskapet för de sjuttios kворum.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot, visa det.

Det är föreslaget att vi med tack och uppskattning avlöser äldsterna Gérald Jean Caussé och Gary E. Stevenson som medlemmar i de sjuttios första kvorum.

Alla som instämmer kan visa det.

Efter många års trofast och dugligt tjänande är det föreslaget att vi avlöser biskoparna H. David Burton, Richard C. Edgley och Keith B. McMullin som presiderande biskopsråd och utnämner dem till generalauktoriteter emeritus.

De som med oss vill uttrycka sin uppskattning kan visa det.

Det är föreslaget att vi avlöser följande som områdessjuttio från och med den 1 maj 2012:

Richard K. Ahadjie, Climato C. A. Almeida, Fernando J. D. Araújo, Marvin T. Brinkerhoff, Mario L. Carlos, Rafael E. Castro, David L. Cook, César A. Dávila, Mosiah S. Delgado, Luis G. Duarte, Juan A. Etchegaray, Stephen L. Fluckiger, J. Roger Fluhman, Robert C. Gay, Miguel Hidalgo, Garith C. Hill, David J. Hoare, David H. Ingram, Tetsuji Ishii, Kapumba T. Kola, Glendon Lyons, R. Bruce Merrell, Enrique J. Montoya, Daniel A. Moreno, Adesina J. Olukanni, Gamaliel Osorno, Patrick H. Price, Marcos A. Prieto, Paulo R. Puerta, Carlos F. Rivas, A. Ricardo Sant'Ana, Fabian L. Sinamban, Natã C. Tobias, Stanley Wan, Perry M. Webb, Richard W. Wheeler och Scott D. Whiting.

De som vill instämna i vårt tack för deras utmärkta tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi med tack och innerlig uppskattning avlöser systrarna Julie B. Beck, Silvia H. Allred och Barbara Thompson som Hjälpföreningens generalpresidentskap.

Vi avlöser också alla medlemmar av Hjälpföreningens generalkommitté.

Alla som vill instämna i vårt tack till dessa systrar för deras utmärkta tjänande och hängivenhet, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder följande som nya medlemmar i de sjuttios första kvorum: Craig A. Cardon, Stanley G. Ellis, Larry Echo Hawk, Robert C. Gay och Scott D. Whiting.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Det är föreslaget att vi stöder Gary E. Stevenson som presiderande biskop för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga,

med Gérald Jean Caussé som förste rådgivare och Dean Myron Davies som andre rådgivare.

Alla som instämmer kan visa det.

Någon emot?

Det är föreslaget att vi stöder följande som nya områdessjuttio:

Pedro U. Adduru, Detlef H. Adler, Angel H. Alarcon, Aley K. Auna Jr, W. Mark Bassett, Robert M. Call, Hernando Camargo, Gene R. Chidester, Joaquin E. Costa, Ralph L. Dewsnup, Ángel A. Duarte, Edward Dube, Moroni Gaona, Taylor G. Godoy, Francisco D. N. Granja, Yuriy A. Gushchin, Richard K. Hansen, Todd B. Hansen, Clifford T. Herbertson, Aniefiok Udo Inyon, Luiz M. Leal, Alejandro Lopez, L. Jean Claude Mabaya, Alvin F. Meredith III, Adonay S. Obando, Jared R. Ocampo, Adeyinka A. Ojedian, Andrew M. O'Riordan, Jesus A. Ortiz, Fred A. Parker, Siu Hong Pon, Abraham E. Quero, Robert Clare Rhien, Jorge Luis Romeu, Jorge Saldívar, Gordon H. Smith, Alin Spannaus, Moroni B. Torgan, Steven L. Toronto och Daniel Yirenya-Tawiah.

Alla som instämmer kan visa det.

Någon emot?

Det är föreslaget att vi stöder Linda Kjar Burton som generalpresident för Hjälpföreningen, med Carole Manzel Stephens som första rådgivare och Linda Sheffield Reeves som andra rådgivare.

Vill alla som instämmer visa det.

Om någon är emot, visa det.

Det är föreslaget att vi stödjer övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det.

President Monson, efter vad jag kan uppfatta har röstningen i konferenscentret varit enhällig för förslagen.

Tack bröder och systrar för ert stöd och för er fortsatta tro, hängivenhet och era böner.

Vi ber de nyligen kallade generalauktoriteterna och Hjälpföreningens generalpresidentskap att inta sina platser på förhöjningen.

Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2011

Framlagd av Robert W. Cantwell

Verkställande direktör, Kyrkans revisionsavdelning

*Till första presidentskapet för Jesu Kristi Kyrka av
Sista Dagars Heliga*

Kära bröder! Enligt föreskrift genom uppenbarelse i kapitel 120 i Läran och förbunden, auktoriseras utbetalningar ur kyrkans fonder av rådet för tiondemedlens användning. Detta råd utgörs av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och presiderande biskopsrådet.

Rådet godkänner budgetar för kyrkans avdelningar, verksamhet och fördelning till kyrkliga enheter. Kyrkans avdelningar använder medlen enligt godkända budgetar och enligt kyrkans riktlinjer och praxis.

Kyrkans revisionsavdelning har tillgång till alla uppteckningar och system som behövs för att bedöma att kontrollen över bidrag till fonder, utbetalningar och skyddandet av kyrkans tillgångar är tillräcklig. Kyrkans revisionsavdelning är fristående från alla andra avdelningar och all annan verksamhet inom kyrkan och personalen består av auktoriserade revisorer, auktoriserade internrevisorer, auktoriserade revisorer för informationssystem och andra kvalificerade yrkesmän.

På grundval av genomförda revisioner anser kyrkans revisionsavdelning att intäkter och utgifter samt kyrkans tillgångar för året 2011 i allt väsentligt har upptecknats och förvaltats enligt professionella revisionsnormer, godkända budgetar och kyrkans riktlinjer och praxis.

Högaktningsfullt,
Kyrkans revisionsavdelning
Robert W. Cantwell
Verkställande direktör

Statistisk rapport för år 2011

Framlagd av **Brook P. Hales**

sekreterare till första presidentskapet

Första presidentskapet har för kyrkans medlemmars information utfärdat följande statistiska rapport om kyrkans tillväxt och ställning för året som avslutades den 31 december 2011.

Enheter i kyrkan

Stavar	2 946
Missioner	340
Distrikt	608
Församlingar och grenar	28 784

Medlemmar i kyrkan

Medlemmar totalt	14 441 346
Ökning av barn med matrikelkort under 2011	119 917
Nyomvända döpta under 2011	281 312

Missionärer

Heltidsmissionärer	55 410
Servicemissionärer	22 299

Tempel

Tempel invigda under 2011 (San Salvador i El Salvador och Quetzaltenango i Guatemala)	2
---	---

Tempel återinvigda under 2011 (Atlanta i Georgia, USA)	1
Tempel i verksamhet	136

Tidigare generalämbetsmän i kyrkan och andra som har avlidit sedan generalkonferensen i april förra året

Äldsterna Marion D. Hanks, Jack H Goaslind Jr, Monte J. Brough, Ronald E. Poelman, Keith W. Wilcox och Harold G. Hillam, alla var tidigare medlemmar i de sjuttios kворum; systersonerna Joy F. Evans och Chieko N. Okazaki, tidigare rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap; syster Norma Voloy Sonntag, hustru till äldste Philip T. Sonntag, tidigare medlem i de sjuttios kворum; syster Leola George, änka efter äldste Lloyd P. George, tidigare medlem i de sjuttios kворum; syster Argelia Villanueva de Alvarez, hustru till äldste Lino Alvarez, också tidigare medlem i de sjuttios kворum och broder Wendell M. Smoot Jr, tidigare president för Tabernakelkören.

Arbetarna i vingården

Äldste Jeffrey R. Holland

i de tolv apostlarnas kворum

Lyssna till den Helige Andens maningar som just nu säger att du bör ta emot försoningens gåva av Herren Jesus Kristus och njuta av gemenskapen i hans verk.

Med tanke på de kallelser och avlösningar som första presidentskapet just meddelat kan jag tala för oss alla och säga att vi alltid kommer att minnas och älska dem som tjänat så trofast med oss, precis som vi redan älskar och välkomnar dem som nu kallats att verka i olika ämbeten. Vårt innerliga tack till er allesammans!

Idag skulle jag vilja tala om Frälsarens liknelse om en husbonde som "tidigt på morgonen gick ut för att leja arbetare". Efter att ha anställt den första gruppen klockan sex på morgonen kom han tillbaka klockan nio, klockan tolv och klockan tre för att leja fler män eftersom arbetet med skörden brådskade. Skrifterna säger att han kom tillbaka en sista gång "vid elfte timmen" (omkring klockan fem) och lejde den sista gruppen. Bara en timme senare samlades alla arbetarna för att få sin dagslön. Till sin förvåning fick alla *samma* lön trots att de inte arbetat lika många timmar. Genast blev de som först anställdes arga och sade: "De där som kom sist har gjort en timme, och du har jämställt dem med oss, som har stått ut med dagens slit och hetta."¹ När ni läser den här liknelsen kanske ni, liksom arbetarna, har känt att det begicks en orättvisa här. Låt mig få tala kort med er om detta.

Först och främst är det viktigt att notera att *ingen* har behandlats orättvist här. De första arbetarna hade gått med på full dagslön och fick det. Dessutom var de, kan jag tänka mig, mycket tacksamma för att få arbetet. På Frälsarens tid kunde inte en vanlig man och hans familj göra mycket mer än leva av det

som de tjänade den dagen. Om man inte arbetade eller brukade jorden eller fiskade eller sålde något, hade man troligen inget att äta. Med fler arbetsökande än arbetstillfällen, var de som först utsågs de mest lyckosamma i hela skaran arbetslösa den morgonen.

Om vi ska tycka synd om några bör det åtminstone till att börja med vara de män som *inte* valdes ut och som också hade familj att mätta och klä. En del av dem tycktes aldrig ha tur med sig. Varje gång husbonden gick ut den dagen såg de alltid någon annan bli vald.

Men så vid dagens slut kommer husbonden tillbaka en femte gång med ett märkligt erbjudande i elfte timmen! Dessa sista och mest missmodiga arbetare som bara hörde att de skulle behandlas rättvist, tackade ja till arbetet utan att ens veta vad lönen var. De visste att *något* var bättre än ingenting, som de hittills hade haft. När de sedan samlades för att få sin lön blev de överväldigade när de fick samma lön som alla de andra! Så förvånade de måste ha blivit och så ytterst tacksamma! De hade säkert aldrig sett någon sådan medkänsla under hela sitt arbetsliv.

Jag menar att vi måste förstå detta när vi läser om klagandet bland de första arbetarna i berättelsen. Husbonden i liknelsen säger till dem (och jag skriver om det lite): "Mina vänner, jag är inte orättvis mot er. Ni gick med på dagens lön, en bra lön. Ni gladde er mycket åt att få arbetet, och jag är mycket nöjd med hur ni arbetat. Ni har fått full lön. Ta emot er lön och njut av välsignelsen. Beträffande de andra, *så är jag fri att göra vad jag vill med mina egna pengar.*" Så kommer denna tankeväckande fråga till alla på den tiden och till alla idag som behöver höra den: "*Varför är du avundsjuk för att jag väljer att vara god?*"

Bröder och systrar, det kommer tillfällen i våra liv när någon annan får en oväntad välsignelse eller får ta emot ett speciellt erkännande. Får jag vädja till er att inte bli sårade — och absolut inte bli avundsjuka — när lyckan kommer till någon annan? Vi blir inte mindre värda för att någon annan får mera. Vi tävlar inte mot varandra för att se vem som är rikast eller har flest talanger eller är vackrast eller ens vem som är mest välsignad. Den kamp

vi *verkligen* är inblandade i är mot synden, och avundsjuka är en av de vanligaste synderna.

Dessutom är avundsjukan en synd som lätt består. Det är klart att vi lider lite när *olyckliga omständigheter* drabbar oss, men avundsjukan får oss att lida för alla *lyckliga omständigheter* som ges till *andra* vi känner! Vilket framtidsperspektiv! Att bita i det sura äpplet varje gång någon i vår omgivning upplever något glädjande! Det blir ännu mer pinsamt när vi märker att Gud verkligen är både rättvis och barmhärtig, och sätter alla som följer honom "över allt han äger",² som skrifterna säger. Så det vi främst lär oss från Herrens vingård är att: avundsjuka, tjurighet eller försök att dra ner andra *inte* höjer *din* egen ställning, inte heller blir din egen självbild bättre av att du trycker ner någon annan. Så var god, och var tacksam för att Gud är god. Det gör livet gladare.

En annan sak jag vill ta fram ur den här liknelsen är det sorgliga misstag några skulle kunna göra om de inte tog emot sin lön i *slutet* av dagen för att de oroade sig för tänkbara problem *tidigare* på dagen. Det sägs inget om att någon kastade pengarna i husbondens ansikte och rusade därifrån utan ett öre, men jag kan tänka mig att någon kunde ha gjort det.

Mina älskade bröder och systrar, det som hände i den här berättelsen klockan nio, vid middagstid eller klockan tre har ingen betydelse jämfört med den generösa lönen till alla arbetarna i slutet av dagen. Formeln för tro är att hålla fast, fortsätta arbeta, fullborda och låta tidigare timmars oro — verklig eller inbillad — bli betydelselös jämfört med den slutliga belöningens överflöd. Älta inte gamla problem eller gammalt agg — varken mot er själva eller mot er nästa, ja, inte ens, skulle jag vilja tillägga, mot denna sanna och levande kyrka. Det storslagna i ditt liv, i din nästas liv och i Jesu Kristi evangelium kommer att visa sig på sista dagen, även om sådan storslagenhet till en början inte alltid erkänns av alla. Så överreagera inte för något som hände klockan nio på morgonen när Guds nåd försöker belöna er klockan sex på kvällen — vilket arbete ni än har utfört under dagen.

Vi förbrukar värdefullt känslomässigt och andligt kapital när vi klänger oss fast vid minnet av en falsk ton på pianot under en

uppvissning som barn, eller något en äkta hälft sade eller gjorde för 20 år sedan som vi bestämt oss för att låta honom eller henne lida för i 20 år till, eller någon händelse i kyrkans historia som bara bevisar att vi dödliga alltid kommer att få kämpa med att nå upp till våra eviga förhoppningar. Även om det inte var du som gav upphov till någon del av det agget, så kan det sluta med dig. Och vilken härlig belöning väntar inte den som bidrar med något sådant när vingårdens Herre ser dig i ögonen och räkningen görs upp i slutet av vårt liv på jorden.

Vilket leder till min tredje och sista punkt. Den här liknelsen — liksom alla liknelser — handlar egentligen inte om arbetare eller löner, lika lite som andra liknelser handlar om får och getter. Det är en berättelse om Guds godhet, hans tålmod och önskan att förlåta samt om Herren Jesu Kristi försoning. Det är en berättelse om frikostighet och medkänsla. Det är en berättelse om nåd. Den betonar det jag hörde för många år sedan om att det Gud tycker bäst om i sitt gudaskap är glädjen att vara barmhärtig, särskilt mot dem som inte förväntar sig det och ofta känner att de inte förtjänar det.

Jag vet inte vilka i denna väldiga publik idag som kan behöva höra det budskap om förlåtelse som ingår i den här liknelsen. Men hur sen du än tror att du är, hur många tillfällen du tycker att du missat, hur många misstag du känner att du har gjort, eller talanger du tycker att du inte har, eller hur långt ifrån ditt hem och din familj och Gud du känner att du kommit, vittnar jag om att du *inte* hamnat utom räckhåll för den gudomliga kärleken. Det är omöjligt för dig att sjunka så lågt att Kristi försonings oändliga ljus inte kan nå dig.

Vare sig du har samma eller ännu inte har samma tro som vi, eller var med oss en gång och inte har stannat kvar hos oss, finns det inget i något av fallen som du har gjort som inte kan bli ogjort. Det finns inget problem som du inte kan övervinna. Det finns ingen dröm som inte med tiden och i evigheten kan förverkligas. Även om du känner dig som den vilsekomna och sista arbetaren i elfte timmen, vinkar vingårdens Herre fortfarande dig till sig. Gå "frimodigt fram till nådens tron",³ och fall ner vid Israels Heliges fötter. Kom hit och njut "utan pengar och för intet"⁴ vid Herrens bord.

Jag vädjar speciellt till makar och fäder, prästadömsbärare eller blivande prästadömsbärare att som Lehi sade: "Vakna upp! och res er ur stoftet ... och var män."⁵ Inte alltid men ofta är det män som väljer att inte hörsamma kallelsen att "i striden vara med".⁶ Kvinnor och barn tycks ofta vara villigare. Bröder, det är dags att handla. Gör det för er skull. Gör det för deras skull som älskar er och ber om att ni ska handla. Gör det för Herren Jesus Kristus skull, som betalade ett ofattbart pris för den framtid han vill att ni ska få.

Mina älskade bröder och systrar, till er som har blivit välsignade genom evangeliet i många år för att ni hade lyckan att finna det tidigt i livet, till er som har kommit till evangeliet ett steg i taget, och till er — medlemmar och ännu inte medlemmar — som kanske fortfarande tvekar, till var och en av er, för alla och envar, vittnar jag om den förnyande kraften i Guds kärlek och om hans mirakulösa nåd. *Han är angelägen om den tro du slutligen uppnår, inte hur dags på dagen du kom fram till den.*

Så om du har ingått förbund, håll dem. Om du inte har ingått dem, gör det. Om du har ingått dem och brutit dem, omvänd dig och återställ dem. Det är *aldrig* för sent så länge som vingårdens Herre säger att det finns tid. Lyssna till den Helige Andens maningar som just nu säger att du bör ta emot försoningens gåva av Herren Jesus Kristus och njuta av gemenskapen i hans verk. Dröj inte. Det börjar bli sent. I Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Se Matt. 20:1–15.
2. Luk. 12:44.
3. Hebr. 4:16.
4. Jes. 55:1.
5. 2 Nephi 1:14, 21.

6. "Modigt skall vi kämpa", *Psalmer*, nr 173.

Att komma till besinning: Sakramentet, templet och uppoffringar genom tjänande

Äldste Robert D. Hales
i de tolv apostlarnas kvorum

*Vi blir omvända och andligen oberoende när vi under
bön håller våra förbund.*

Frälsaren berättade för sina lärjungar om en son som lämnade sin rike far, for långt bort till ett främmande land och slösade bort sitt arv. När det blev hungersnöd tog den unge mannen det oansenliga arbetet att mata svin. Han var så hungrig att han ville äta fröskidorna som var avsedda för djuren.

Borta från hemmet, långt borta från den plats där han ville vara och i hans utarmade tillstånd, hände något av evig betydelse i den här unge mannens liv. Med Frälsarens ord, kom han "till besinning".¹ Han kom ihåg vem han var, insåg vad han gått miste om, och började önska sig de så fritt tillgängliga välsignelserna i faderns hus.

Genom hela livet, vare sig det är i mörkrets, utmaningens, sorgens eller syndens tider, kanske vi känner den Helige Anden påminna oss om att vi verkligen är söner och döttrar till en kärleksfull himmelsk Fader som älskar oss, och vi kanske hungrar efter de heliga välsignelser som bara han kan ge oss. I sådana tider bör vi sträva efter att *komma till besinning* och vända tillbaka till ljuset i vår Frälsares kärlek.

De välsignelserna tillhör med rätta alla vår himmelske Faders barn. Att önska sig dessa välsignelser, jämte ett liv i glädje och

välgång, är en viktig del av vår himmelske Faders lycksalighetsplan. Profeten Alma lärde: "Även om ni inte kan göra mera än önska att tro, så låt denna önskan verka i er."²

Allteftersom vår andliga önskan blir större blir vi andligen oberoende. Hur gör vi då för att öka andras, vår egen och våra familjers önskan att följa Frälsaren och följa hans evangelium? Hur stärker vi vår önskan att omvända oss, bli värdiga och hårda ut intill änden? Hur hjälper vi ungdomar och unga vuxna att få en önskan som verkar i dem tills de blir omvända och blir sanna "helig[a] genom Herren Kristi försoning"³

Vi blir omvända och andligen oberoende när vi under bön håller våra förbund — genom att värdigt ta del av sakramentet, vara värdiga en tempelrekommendation och göra uppoffringar när vi betjänar andra.

För att värdigt ta del av sakramentet behöver vi komma ihåg att vi förnyar förbundet vi ingick när vi döptes. För att sakramentet ska bli en andligt renande upplevelse varje vecka, måste vi förbereda oss *innan* vi går till sakramentsmötet. Vi gör det genom att avsiktligt lämna bakom oss vårt dagliga arbete och tidsfördriv och släppa världsliga tankar och bekymmer. När vi gör det bereder vi rum i sinne och hjärta för den Helige Anden.

Då är vi beredda att begrunda försoningen. Mer än att bara tänka på fakta i Frälsarens lidande och död, hjälper vår begrundan oss att inse att vi genom Frälsarens offer får hopp, möjlighet och styrka att göra verkliga och uppriktiga förändringar i vårt liv.

När vi sjunger sakramentspsalmen, lyssnar på sakramentsbönerna och tar del av symbolerna för Kristi kött och blod, ber vi om förlåtelse för våra synder och brister. Vi tänker på de löften vi gjort och hållit under den föregående veckan och fattar konkreta personliga beslut om att följa Frälsaren under den kommande veckan.

Föräldrar och ledare, ni kan hjälpa ungdomar uppleva sakramentets ojämförliga välsignelser genom att förse dem med särskilda möjligheter att studera, diskutera och upptäcka tillämpligheten av försoningen i sitt liv. Låt dem själva söka i skrifterna och undervisa varandra genom egna erfarenheter.

Fäder, prästadömsledare och kvorumpresidentskap har ett särskilt ansvar att hjälpa aronska prästadömsbärare att uppriktigt förbereda sig för att utföra sina heliga sakramentsplikter. Den förberedelsen gör man under hela veckan genom att leva efter evangeliets normer. När unga män värdigt och vörndadsfullt förbereder, välsignar och delar ut sakramentet, följer de bokstavligen Frälsarens exempel under den sista måltiden⁴ och blir lika honom.

Jag vittnar om att sakramentet ger oss möjlighet att *komma till besinning* och uppleva "en mäktig förändring" i hjärtat⁵ — att minnas vilka vi är och vad vi högst önskar. När vi förnyar förbundet att hålla buden, välsignas vi med den Helige Andens sällskap som leder oss tillbaka till vår himmelske Faders närhet. Inte underligt att vi befallts att "ofta [komma] tillsammans för att ta del av bröd och [vatten]"⁶ och att ta del av sakramentet för våra själar.⁷

Vår önskan att återvända till vår himmelske Fader stärks när vi förutom att ta sakramentet gör oss värdiga att inneha en tempelrekommendation. Vi blir värdiga genom att ståndaktigt och trofast hålla buden. En sådan lydnad börjar i barndomen och växer genom upplevelser i aronska prästadömet och Unga kvinnor under de förberedande åren. Förhoppningsvis sätter präster och Laurel-flickor därefter upp mål och förbereder sig på konkreta sätt att få sin begåvning och beseglas i templet.

Vilka är normerna för innehavare av tempelrekommendation? Psalmisten påminner oss:

"Vem får gå upp på Herrens berg? Vem får träda in i hans helgedom?

Den som har oskyldiga händer och rent hjärta."⁸

Värdighet att inneha en tempelrekommendation ger oss styrka att hålla tempelförbunden. Hur skaffar vi oss den styrkan personligen? Vi strävar efter att få ett vittnesbörd om vår himmelske Fader, Jesus Kristus, den Helige Anden, verkligheten i försoningen och sanningen om profeten Joseph Smith och återställelsen. Vi stöder våra ledare, behandlar våra familjer med vänlighet, står som vittnen om Herrens sanna kyrka, går på kyrkans möten, hedrar våra förbund, uppfyller våra skyldigheter som föräldrar och lever ett dygdigt liv. Man kan säga att det låter

som att vara en trofast sista dagars helig! Du har rätt i det. Kraven för att inneha tempelrekommendation är inte för hög för oss att uppnå. Det betyder helt enkelt att trofast leva efter evangeliet och följa profeterna.

Då, som innehavare av tempelrekommendation som fått sin begåvning, upprättar vi mönster för kristuslikt leverne. De mönstren innefattar lydnad, uppoffringar för att hålla buden, kärlek till varandra, dygd i tanke och handling, och personliga uppoffringar för att bygga upp Guds rike. Genom Frälsarens försoning och genom att följa de här grundläggande mönstren för trofasthet, får vi "kraft från höjden"⁹ till att bemöta livets uppfordringar. Vi behöver den gudomliga kraften idag mer än någonsin. Det är en kraft vi bara kan få genom templets förrättningar. Jag vittnar om att de uppoffringar vi gör för att få templets förrättningar är värda allt vi kan göra.

När vår önskan att lära och leva efter evangeliet ökar, vill vi helt naturligt tjäna varandra. Frälsaren sade till Petrus: "Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder."¹⁰ Jag imponeras av våra ungdomar idag som har en sådan djup önskan att tjäna och välsigna varandra — att åstadkomma en förändring i världen. De vill också ha den glädje som tjänande för med sig.

Men det är svårt för ungdomar att förstå hur det som de gör nu kan förbereda dem för eller diskvalificera dem för framtida möjligheter till tjänande. Vi har alla en "ofrånkomlig plikt"¹¹ att hjälpa våra ungdomar förbereda sig för ett livslångt tjänande genom att hjälpa dem bli oberoende. Förutom det andliga oberoendet jag har talat om, finns det ett timligt oberoende som innefattar vidare studier eller yrkesutbildning, att lära sig arbeta och att leva inom våra tillgångar. Genom att undvika skulder och spara pengar nu blir vi beredda för heltidstjänande i kyrkan i framtiden. Ändamålet med både timligt och andligt oberoende är att ta oss upp på ett högre plan så att vi kan lyfta upp andra som lider nöd.

Vare sig vi är unga eller gamla, så avgör det vi gör idag det tjänande vi kan ge och glädjas över i framtiden. Som poeten påminner oss: "Av alla sorgsna ord som talats eller skrivits, är dessa de sorgligaste: 'Det kunde ha varit så!'"¹² Låt oss inte leva livet i ånger över det vi gjorde eller inte gjorde!

Kära bröder och systrar, den unge mannen som Frälsaren berättade om, han som vi kallar den förlorade sonen, *kom hem*. Hans far hade inte glömt honom utan han väntade. Och "medan han ännu var långt borta, fick hans far se honom och förbarmade sig över honom. Fadern skyndade emot honom ... och kysste honom."¹³ För att fira sin sons återkomst, kallade han på en dräkt, en ring och en fest med en gödd kalv¹⁴ — påminnelser om att vi inte ska gå miste om någon välsignelse om vi trofast hårdar ut på vägen tillbaka till vår himmelske Fader.

Med hans kärlek och med hans sons kärlek i mitt hjärta, anmodar jag oss alla att följa vår andliga önskan och *komma till besinning*. Låt oss ha en pratstund med oss själva i spegeln och fråga: "Hur noga håller jag mina förbund?" Vi är på rätt väg när vi kan säga: "Jag tar värdigt del av sakramentet varje vecka, jag är värdig att ha en tempelrekommendation och att besöka templet, och jag gör uppoffringar för att betjäna och välsigna andra."

Jag ger er mitt särskilda vittnesbörd om att Gud så älskar var och en av oss "att han utgav sin enfödde Son"¹⁵ för att sona våra synder. Han känner oss och väntar på oss, även när vi är långt borta. När vi handlar enligt vår önskan och besinnar oss, ska vi bli "evigt [omslutna] av hans kärleks armar"¹⁶ och hälsas välkomna tillbaka. Om detta vittnar jag i vår Frälsares heliga namn, Jesus Kristus, amen.

Slutnoter

1. Luk. 15:17.	10. Luk. 22:32.
2. Alma 32:27.	11. Läran och förbunden 123:11.
3. Mosiah 3:19.	12. John Greenleaf Whittier, "Maud Muller", <i>The Complete Poetical Works of Whittier</i> (1894), s. 48.
4. Se Matt. 26:17–28; Luk. 22:1–20.	13. Luk. 15:20.
5. Alma 5:12; se också Mosiah 5:2; Alma 5:13–14.	14. Se Luk. 15:22–24.
6. Moroni 6:6.	15. Joh. 3:16.
7. Se Moroni 4:3; Läran och förbunden 20:77.	16. 2 Nephi 1:15.
8. Ps. 24:3–4.	
9. Läran och förbunden 95:8.	

Tro, uthållighet och förverkligande: Ett budskap till ensamstående föräldrar

Äldste David S. Baxter

i de sjuttios kворum

Du strävar efter att fostra dina barn i rättfärdighet och sanning, medveten om att även om du inte kan ändra det förflutna så kan du forma framtiden.

Mitt budskap riktar sig till ensamstående föräldrar i kyrkan, av vilka flertalet är ensamstående mödrar — ni tappra kvinnor som på grund av livets skiftande omständigheter fostrar barn och sköter hemmet på egen hand. Du är kanske änka eller frånskild. De svårigheter du har att kämpa med som ensamstående förälder är kanske en följd av att du handlat orätt utom äktenskapet men nu lever inom evangeliets ramar efter att ha bytt spår i livet. Du är välsignad som undviker det sällskap man kan få på bekostnad av dygd och lärjungeskap. Det vore ett alltför högt pris att betala.

Även om du kanske ibland har frågat "varför just jag?" så är det genom livets svårigheter som vi utvecklas mot gudaskap allteftersom vår karaktär formas i lidandets skärseld genom händelser i livet, eftersom Gud inte hindrar människans handlingsfrihet. Äldste Neal A. Maxwell sade att vi inte kan lösa alla uppgifterna eller få dem att gå ihop eftersom "vi inte har alla talen".¹

Oavsett dina omständigheter eller orsakerna till dem så är du beundransvärd! Dag för dag möter du livets prövningar och gör arbete som alltid varit avsett för två, och du gör det i stort sett

ensam. Du måste vara både far och mor. Du sköter ditt hem, vakar över din familj, har ibland svårt att få ekonomin att gå ihop, och som genom ett under finner du också möjlighet att tjäna på ett anmärkningsvärt sätt i kyrkan. Du sköter om dina barn. Du gråter och ber med dem och för dem. Du vill deras allra bästa men oroar dig varje natt för att ditt bästa kanske aldrig är gott nog.

Jag blir ogärna alltför personlig men jag kommer från just ett sådant hem. Under en stor del av mina barn- och ungdomsår fostrade min mor oss på egen hand i små omständigheter. Pengar ransonerades noggrant. Hon hade att kämpa med inre ensamhet och längtade ibland förtvivlat efter stöd och gemenskap. Men trots allt det här så hade min mor en värdighet och var en stor källa till fasthet och ren skotsk tåga.

Tack och lov blev hennes senare år mer välsignade än början. Hon gifte sig med en nybliven medlem, en änkring, och de beseglades i templet i London, där de senare också arbetade en kort tid som tempeltjänare. De var tillsammans i nästan ett kvarts sekel — lyckliga och nöjda ända tills de dog.

Det finns många av er goda kvinnor i kyrkan runtom i världen som lever i liknande omständigheter och som visar samma uthållighet år efter år.

Det här är inte precis vad du hoppades på eller planerade, bad om eller förväntade dig när du började för många år sedan. På din färd genom livet har du upplevt gupp, omvägar, krökar och svängar, till största delen beroende på att du lever i en fallen värld som är avsedd att vara en plats där du prövas.

Du strävar efter att fostra dina barn i rättfärdighet och sanning, medveten om att även om du inte kan ändra det förflutna så kan du forma framtiden. Längs vägen får du många välsignelser, även om de inte märks genast.

Med Guds hjälp behöver du inte ängslas för framtiden. Dina barn ska växa upp och prisa dig salig, och varenda en av deras många framgångar blir en hyllning till dig.

Tänk aldrig att du sitter på andra parkett, att du tillhör något slags underavdelning bland kyrkans medlemmar och på något sätt är mindre berättigad till Herrens välsignelser än andra. I Guds rike finns det inga andra klassens medborgare.

Vi hoppas att när du sitter på möten och ser till synes intakta och lyckliga familjer eller hör någon tala om familjeideal, att du då gläds åt att få tillhöra en kyrka som sätter familjen i centrum och undervisar om dess centrala roll i vår himmelske Faders plan för sina barns lycka, att du gläds åt att vi trots katastrofer och elände i världen och moraliskt förfall har läran, myndigheten, förrättningarna och förbunden som erbjuder det största hoppet för världen, också när det gäller dina barns framtida lycka och de familjer de skapar.

På Hjälpföreningens allmänna möte i september 2006 berättade president Gordon B. Hinckley om en upplevelse som en frånskild kvinna relaterat, en ensamstående mor till sju barn i åldrarna 7 till 16 år. Hon hade gått över gatan för att ge något till en granne. Hon sade:

”När jag vände mig om för att gå hem såg jag ljusen som brann i mitt hus. Jag hade hört mina barns röster eka när jag några minuter tidigare gick ut genom dörren. De sade: ’Mamma, vad får vi till middag?’ ’Kan du köra mig till biblioteket?’ ’Jag måste ha papper till en affisch i kväll.’ Utmattad såg jag på huset och ljuset som brann i vart och ett av rummen. Jag tänkte på alla dessa barn som var hemma och väntade på att jag skulle komma hem och tillgodose deras behov. Min börda kändes tyngre än jag orkade bära.

Jag minns att jag i tårar såg upp mot himlen och sade: ’Käre Fader, jag klarar det inte i kväll. Jag är för trött. Jag orkar inte med det. Jag kan inte gå hem och ta hand om alla dessa barn ensam. Kan jag inte få komma till dig och vara hos dig bara för en enda natt?’ ...

Egentligen hörde jag inte orden jag fick till svar, men jag hörde dem i mina tankar. Svaret var: ’Nej, mitt barn, du får inte komma till mig nu ... Men jag kan komma till dig.’”²

Tack, systrar, för allt ni gör för att fostra era barn och upprätthålla ett hem fyllt av kärlek, där det finns godhet, frid och möjligheter.

Även om du ofta känner dig ensam så är du aldrig *helt* på egen hand. När du fortsätter framåt i tålmod och i tro så åtföljs du av Försynen — himlen ska skänka dig sina nödvändiga välsignelser.

Ditt perspektiv och din syn på livet förändras när du i stället för att vara nedstämd tittar upp.

Många av er har redan upptäckt den stora och omvälvande sanningen att när du lever för att lätta andras bördor, så blir dina egna bördor lättare. Även om omständigheterna kanske inte har förändrats så har din inställning gjort det. Du kan möta dina egna prövningar med större jämnmod, med ett mer förstående hjärta och djupare tacksamhet för det du har i stället för att längta efter det du saknar.

Du har upptäckt att när vi skänker hopp åt dem som tycks förtvivla så får vi själva tröst. Vår bägare "flödar över" (Ps. 23:5).

Genom att leva rättfärdigt kan du och dina barn en dag få välsignelsen att tillhöra en fullständig, evig familj.

Medlemmar och ledare, skulle ni kunna göra mer för att stödja ensamstående med familj utan att döma eller kritisera? Skulle ni kunna stötta unga människor i dessa familjer och framför allt vara exempel på vad goda människor gör och hur goda människor lever? I avsaknad av fäder, är ni de förebilder som de kan ta efter?

Det finns naturligtvis också familjer där fadern är den ensamstående föräldern. Bröder, vi ber också för er och ger er vårt erkännande. Det här budskapet är också till er.

Ensamstående föräldrar, jag vittnar om att då ni gör ert allra bästa i den svåraste av alla mänskliga uppgifter så ska himlen le mot er. Ni är i sanning inte ensamma. Låt Jesu Kristi återlösande och kärleksfulla kraft välsigna ert liv nu och uppfylla er med det hopp som det eviga löftet ger. Fatta mod. Ha tro och hopp. Betrakta nuet med uthållighet och blicka framåt med tillförsikt. I Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Neal A. Maxwell, *Notwithstanding My Weakness* (1981), s. 68.
2. Se Gordon B. Hinckley, "I hans kärleks armar", *Liahona*, nov. 2006, s. 117.

Stå kvar på Herrens sida!

Äldste Ulisses Soares

i de sjuttios kvorum

Vi måste fråga oss varje dag: "Placerar mina handlingar mig i Herrens eller fiendens territorium?"

President Thomas S. Monson har sagt: "Får jag ge er en enkel formel för hur ni kan bedöma de val ni ställs inför? Den är lätt att komma ihåg: 'Du kan inte ha rätt genom att göra fel, och du kan inte ha fel genom att göra rätt'" ("Vägen till fullkomlighet", *Liahona*, juli 2002, s. 112). President Monsons formel är enkel och rakt på sak. Den fungerar på samma sätt som den Liahona som gavs till Lehi. Om vi utövar tro och noggrant följer Herrens bud, är det lätt för oss att hitta den rätta vägen, särskilt när vi ställs inför våra vardagliga val.

Aposteln Paulus betonar vikten av att vi sår i Andens åker och aktar oss för att så i vårt kötts åker. Han sade:

"Bedra inte er själva. Gud bedrar man inte: det människan sår skall hon också skörda.

Den som sår i sitt kötts åker skall av köttet skörda undergång, men den som sår i Andens åker skall av Anden skörda evigt liv.

Låt oss inte tröttna på att göra gott. Ty när tiden är inne får vi skörda, om vi inte ger upp" (Gal. 6:7–9).

Att så i Andens åker betyder att alla våra tankar, ord och gärningar måste lyfta oss till våra himmelska föräldrars gudomlighet. Skrifterna menar ju med "köttet" den naturliga människans fysiska eller köttsliga natur vilken gör så att en person kan påverkas av passion, begär, lidelser och köttsliga drifter istället för att söka den helige Andens inspiration. Om vi inte är försiktiga kan dessa inflytanden tillsammans med påverkan från det onda i världen få oss att uppträda på ett vulgärt och tanklöst sätt som kan bli en del av vår karaktär. För

att undvika dessa dåliga inflytanden måste vi följa det Herren instruerade profeten Joseph Smith om att ständigt så i Andens åker: "Bli därför inte trötta av att göra gott, ty ni lägger grundvalen till ett stort verk. Och av det ringa kommer det som är stort" (L&F 64:33).

För att stärka vår andlighet krävs det av oss att vi lägger bort all bitterhet, häftighet och vrede, allt skrikande och smädande och all annan ondska (se Ef. 4:31) och är visa under vår provotids dagar, och avkläder oss all orenhet (se Mormon 9:28).

När vi studerar skrifterna lär vi oss att Herrens löften till oss är beroende av vår lydnad och uppmuntrar oss att leva rättfärdigt. Dessa löften ger vår själ näring och ger oss hopp genom att uppmuntra oss att inte ge upp när vi ställs inför våra dagliga utmaningar i en värld vars etiska och moraliska värderingar håller på att dö ut, så att vi än mer motiveras att så i vårt köttets åker. Men hur kan vi försäkra oss om att våra val hjälper oss att så i Andens och inte köttets åker?

President George Albert Smith upprepade en gång ett råd som hans farfar hade givit: "Det går en tydlig gränslinje mellan Herrens territorium och djävulens territorium. Om du håller dig på Herrens sida av gränsen står du under hans inflytande och har ingen önskan att göra orätt, men om du går över till djävulens sida av gränsen en enda tum har frestaren dig i sin makt, och om han lyckas kan du inte vare sig tänka eller resonera riktigt eftersom du har mist Herrens ande" (*Kyrkans presidenters lärdomar: George Albert Smith* [2011], s. 183).

Därför måste vi varje dag fråga oss: "Placerar mina handlingar mig på Herrens eller fiendens sida om gränsen?"

Profeten Mormon uppmärksammade sitt folk på vikten av att kunna skilja mellan gott och ont:

"Därför kommer allt som är gott från Gud, och det som är ont kommer från djävulen. Ty djävulen är fiende till Gud och strider ständigt mot honom och inbjuder och lockar till synd och till att ständigt göra det som är ont.

Men se, det som är av Gud inbjuder och lockar till att ständigt göra gott" (Moroni 7:12–12).

Kristi ljus måste tillsammans med den Helige Andens vägledning hjälpa oss avgöra om vårt sätt att leva placerar oss på

Herrens sida eller inte. Om vår inställning är rätt är den inspirerad av Gud, för allt gott kommer från Gud. Men om vår inställning är dålig påverkas vi av fienden, för han lockar människan att göra ont.

Det afrikanska folket har vidrört mitt hjärta på grund av deras beslutsamhet och flit att hålla sig på Herrens sida. Även i svåra omständigheter i livet blir de som tar emot inbjudan att komma till Kristus ett ljus för världen. För några veckor sedan, när jag besökte en av Sydafrikas församlingar, hade jag förmånen att följa med två unga präster, deras biskop och deras stavs-president när de besökte mindre aktiva unga män i sitt kворum. Jag blev mäktat imponerad av de två prästernas mod och ödmjukhet när de inbjöd de mindre aktiva unga männen att komma tillbaka till kyrkan. Medan de talade med de mindre aktiva unga männen lade jag märke till Frälsarens ljus i deras ansikten som samtidigt fyllde allt omkring dem med ljus. De uppfyllde sin plikt att hjälpa de svaga, upplyfta de slappnande händerna och styrka de matta knäna (se L&F 81:5). De två prästernas inställning placerade dem på Herrens sida, och de tjänade som redskap i hans händer medan de inbjöd andra att göra samma sak.

I Läran och förbunden 20:37 lär oss Herren vad det innebär att så i Andens åker och vad som verkligen placerar oss på Herrens område: Ödmjuka oss inför Gud, visa att vi har kommit fram med förkrossat hjärta och botfärdig ande, vittna inför kyrkan att vi verkligen har omvänt oss från alla våra synder, ta på oss Jesu Kristi namn, vara beslutsamma att tjäna honom intill änden och med våra gärningar visa att vi har tagit emot av Anden, och genom dopet tas emot i hans kyrka. Vår vilja att uppfylla dessa förbund förbereder oss för att leva i Guds närhet som upphöjda varelser. Vår hågkomst av dessa förbund bör vägleda oss i vårt uppträdande mot vår familj, i våra relationer med andra människor och synnerhet i vårt förhållande till Frälsaren.

Jesu Kristus upprättade det fullkomliga beteendemönstret som kan bygga upp vår attityd så att vi kan uppfylla dessa heliga förbund. Frälsaren förvisade från sitt liv allt inflytande som kunde ta bort fokus från hans gudomliga uppdrag, i synnerhet

när han frestades av fienden eller av sina lärjungar medan han verkade här på jorden. Fastän han aldrig syndade hade han ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande, full av kärlek till vår himmelske Fader och till alla människor. Han ödmjukade sig inför vår himmelske Fader, försakade sin egen vilja för att uppfylla sin Faders vilja i allt intill änden. Till och med i det ögonblick av fruktansvärd fysisk och andlig smärta, när han bar hela mänsklighetens synder på sina axlar och blödde ur varje por, sade han till Fadern: "Men inte som jag vill, utan som du vill" (Mark. 14:36).

Min bön, bröder och systrar, när vi tänker på våra förbund är att vi må hålla oss starka mot "motståndarens ... brinnande pilar" (1 Nephi 15:24), och följa Herrens exempel så att vi kan stå i Andens åker och stå kvar på Herrens sida. Låt oss komma ihåg president Monsons formel: "Man kan inte ha rätt om man gör fel och man kan inte ha fel om man gör rätt." Jag säger detta i Jesu Kristi namn, amen.

I harmoni med trons musik

Äldste Quentin L. Cook

i de tolv apostlarnas kvorum

Gud älskar alla sina barn. Han vill att alla ska återvända till honom. Han vill att alla ska vara i harmoni med trons andliga musik.

När kyrkans generalauktoriteter träffar medlemmar över hela världen, ser vi själva att sista dagars heliga är en god kraft. Vi lovordar er för allt ni gör för att välsigna alla människors liv.

De av oss som har uppgifter inom informationstjänsten är väl medvetna om att opinionsbildare och journalister i Förenta staterna och runt om i världen för fler öppna diskussioner rörande kyrkan och dess medlemmar. En unik samling faktorer har förhöjt kyrkans profil avsevärt.¹

Många som skriver om kyrkan har gjort uppriktiga ansträngningar att förstå vårt folk och vår lära. De har varit artiga och försökt vara objektiva, vilket vi är tacksamma för.

Vi märker också att många i världen inte är harmoni med heliga ting. Den framstående rabbinen Lord Sacks från England talade till romersk-katolska ledare i december förra året vid det påvliga gregorianska universitetet, där han påpekade hur världsliga vissa delar av världen har blivit: Han sade att en orsak är "en aggressiv vetenskaplig ateism som är tondöv för trons musik".²

Den stora inledande synen i Mormons bok är Lehis profetiska dröm om livets träd.³ Den synen beskriver tydligt de utmaningar tron utsätts för i vår tid och den stora skillnaden mellan dem som älskar, tillber och känner sig ansvariga inför Gud och dem som inte gör det. Lehi förklarar en del handlingssätt som förstör tron. En del är stolta, fåfänga och dåraktiga. De är bara intresserade av så kallad världslig visdom.⁴ Andra har ett visst intresse av Gud

men går vilse i mörkrets och syndens dimmor.⁵ En del har smakat på Guds kärlek och hans ord men skäms inför dem som pekar finger åt dem, och de kommer in på "förbjudna stigar".⁶

Slutligen finns det de som är i harmoni med trons musik. Ni vet vilka ni är. Ni älskar Herren och hans evangelium och försöker leva och dela med er av hans budskap, särskilt till era familjer.⁷ Ni är i harmoni med Andens maningar, väckta till insikt om kraften i Guds ord, iakttar lydnad mot er religion i era hem och försöker flitigt leva kristuslika liv som hans lärjungar.

Vi vet hur upptagna ni är. Utan betalt prästerskap som vi är, är ansvaret för kyrkans administration lagt på er, hängivna medlemmar. Vi vet att det är vanligt att medlemmar i biskopsråd och stavspreidentskap och många andra ägnar många timmar åt hängivet tjänande. Biorganisationernas och kvorumens presidentskap är föredömen med sina osjälviska uppoffringar. Deras tjänande och offer genomsyrar hela medlemsskaran, till dem som för kamerala uppteckningar, trofasta hem- och besökslärare och till dem som undervisar i klasserna. Vi är tacksamma för dem som också modigt tjänar som scout- och barntillsynsledare. Vi älskar och uppskattar er alla för det ni gör och för det ni är!

Vi vet att det finns medlemmar som är mindre intresserade av och mindre trofasta mot en del av Frälsarens undervisning. Vi vill att dessa medlemmar ska väckas i sin tro och utöka sin aktivitet och hängivenhet. Gud älskar alla sina barn. Han vill att alla ska återvända till honom. Han vill att alla ska vara i harmoni med trons andliga musik. Frälsarens försoning är en gåva till alla.

Man behöver få undervisning om och förstå att vi älskar alla och respekterar alla människor som Lehi beskrev.⁸ Kom ihåg att det inte är vår sak att döma. Domen är Herrens.⁹ Thomas S. Monson har speciellt bett oss att ha "modet att avstå från att döma andra".¹⁰ Han har också bett trofasta medlemmar *rädda* dem som har smakat på evangeliets frukt och sedan fallit bort, liksom dem som ännu inte har funnit den raka och smala stigen. Vi ber att de ska hålla fast vid ledstången och få del av Guds kärlek, en kärlek som fyller deras "själ med mycket stor glädje".¹¹

Även om Lehis syn innefattar alla människor är det kulminerande doktrinära begreppet familjens eviga betydelse.

”Familjen är instiftad av Gud. Den är den viktigaste enheten i tiden och i evigheten.”¹² När Lehi åt av frukten på livets träd (Guds kärlek) önskade han att även hans ”familj skulle äta därav”.¹³

Vår stora önskan är att fostra våra barn i sanning och rättfärdighet. En princip som hjälper oss att åstadkomma detta är att inte vara alltför dömande ifråga om ett uppförande som är dumt eller oklokt men inte syndigt. För många år sedan, när min hustru och jag hade hemmavarande barn, lärde äldste Dallin H. Oaks att det var viktigt att skilja mellan ungdomliga misstag som bör korrigeras och synder som kräver tillrättavisning och omvändelse.¹⁴ Där det saknas visdom behöver våra barn undervisning. Där det finns synd är det viktigt med omvändelse.¹⁵ Vi fann att detta var till hjälp i vår egen familj.

Att leva efter vår tro i hemmet välsignar våra familjer. Särskilt viktigt är det att vara ett exempel. Det vi *är* låter så högt att våra barn kanske inte hör vad vi säger. När jag var nästan fem år gammal fick min mor höra att hennes yngste bror hade omkommit när det krigsfartyg han var på blev bombat utanför Japans kust i slutet av andra världskriget.¹⁶ Nyheten gjorde henne alldeles förkrossad. Hon blev mycket känslös och gick in i sovrummet. Efter en stund kikade jag in i rummet för att se om hon mådde bra. Hon stod på knä bredvid sängen och bad. Ett stort lugn kom över mig, för hon hade lärt mig att be och älska Frälsaren. Detta var typiskt för det föredöme hon alltid var för mig. En mors böner tillsammans med sina barn är mycket viktigare än något annat föredöme.

Budskapet, tjänandet och vår Frälsares Jesu Kristi försoning utgör en väsentlig del av vår familjs undervisningsplan. Inget skriftställe betecknar vår tro bättre än Andra Nephi 25:26: ”Och vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder.”

En av de underliggande förutsättningarna i Lehis syn är att trofasta medlemmar måste hålla fast vid ledstången av järn för att hålla sig kvar på den raka och smala stig som leder till livets träd.

Det är viktigt för medlemmar att läsa, begrunda och studera skrifterna.¹⁷

Mormons bok har en avgörande betydelse.¹⁸ Det kommer naturligtvis alltid att finnas de som underskattar betydelsen av eller till och med talar nedsättande om denna heliga bok. Några har skämtat om den. Innan jag var på mission citerade en universitetsprofessor Mark Twains uttalande om att om man tog bort alla "och det hände sig" ur Mormons bok, skulle den "bara vara en broschyr".¹⁹

Några månader senare, medan jag tjänade i London, var det en framstående Oxfordutbildad professor vid University of London, en egyptisk expert på semitiska språk, som läste Mormons bok och brevväxlade med president David O. McKay samt träffade missionärer. Han berättade för dem att han var övertygad om att Mormons bok verkligen var en översättning av "judarnas lärdom och egyptiernas språk" under de tidsperioder som beskrivs i Mormons bok.²⁰ Ett bland de många exempel han använde var den konjunktiva frasen "och det hände sig", vilket han sade återspeglade hur han själv skulle översätta fraseologin som användes i forntida semitiska skrifter.²¹ Professorn informerades om att även om hans yrke hade hjälpt honom i hans intellektuella sökande, var det ändå nödvändigt för honom att få ett andligt vittnesbörd. Genom studier och bön fick han ett andligt vittnesbörd och blev döpt. Så det som en berömd humorist såg som något att förlöjliga, det fann en forskare som ett viktigt bevis på att Mormons bok är sann, vilket bekräftades för honom genom Anden.

Läran om handlingsfrihet kräver att ett vittnesbörd om det återställda evangeliet måste grunda sig på tro snarare än bara på yttre eller vetenskapliga bevis. Överdrivet fokus på sådant som ännu inte till fullo uppenbarats, till exempel hur jungfrufödseln eller Frälsarens uppståndelse kunde ha gått till eller exakt hur Joseph Smith översatte våra skrifter kommer inte att vara effektivt eller leda till andlig utveckling. Detta är trosfrågor. Slutligen råder Moroni oss att läsa och begrunda och sedan be Gud i all uppriktighet, med ärligt uppsåt, att bekräfta heliga sanningar genom Andens vittnesbörd.²² När vi inpräntar skriftens befallningar i våra liv och lever efter evangeliet,

välsignas vi av Anden och får smaka hans godhet med en känsla av glädje, lycka och särskilt av frid.²³

En tydlig skiljelinje mellan dem som hör trons musik och dem som är tondöva eller har valt fel tonart är aktiva studier i skrifterna. Jag blev mycket rörd för många år sedan när en älskad profet, Spencer W. Kimball, betonade behovet av att ständigt läsa och studera skrifterna. Han sade: "Jag märker att när jag blir försumlig i mitt förhållande till gudomen, och när det verkar som om inget gudomligt öra hör och ingen gudomlig röst talar, då är jag långt, långt borta. Om jag då fördjupar mig i skrifterna krymper avståndet och andligheten kommer tillbaka."²⁴

Jag hoppas att vi läser Mormons bok regelbundet med våra barn. Jag har talat med mina egna barn om detta. De har berättat för mig om två observationer. För det första att det är viktigt att som familj läsa skrifterna varje dag. Min dotter beskriver med humor ansträngningen tidigt på morgnarna för att med sina barn, mest tonåringar, konsekvent läsa skrifterna. Hon och hennes make vaknar tidigt om morgnarna och förflyttar sig genom dimman för att fatta tag i ledstången som kantar deras trappa, till den plats där familjen samlas för att läsa Guds ord. Ihärdighet är nyckeln, och ett sinne för humor hjälper. Det krävs stora ansträngningar av varje medlem i familjen, varje dag, men det är det värt. Tillfälliga bakslag övervinns genom ihärdighet.

Den andra handlar om hur vår yngste son och hans hustru läser skrifterna med sina små barn. Två av deras fyra barn kan ännu inte läsa. För femåringen har de fem signaler med fingrarna som han ska reagera på för att till fullo kunna vara med i familjens skriftstudier. Första signalen med finger nummer 1 är att han ska upprepa: "Och det hände sig" närhelst det står så i Mormons bok. Jag måste medge att jag älskar det faktum att frasen förekommer så ofta. Apropå det, för de unga familjer som kan vara intresserade, är signal nummer 2 "Och sålunda ser vi". Fingrarna 3, 4 och 5 väljer föräldrarna ut beroende på vilka ord som finns i det kapitel de läser.

Vi vet att våra skriftstudier som familj och våra hemaftnar inte alltid är perfekta. Oavsett de utmaningar ni står inför, bli inte missmodiga.

Förstå att tron på Herren Jesus Kristus och att hålla hans bud är och kommer alltid att vara det avgörande provet under jordelivet. Framför allt måste var och en av oss inse att när någon är tondöv för trons musik är han eller hon inte i harmoni med Anden. Som profeten Nephi lärde oss: "Ja, ni har hört hans röst ... och han har talat till er med mild och stilla röst, men ni var så känslolösa att ni inte kunde förnimma hans ord."²⁵

Vår lära är tydlig. Vi ska vara positiva och vid gott mod. Vi betonar vår tro, inte vår rädsla. Vi gläder oss i Herrens löfte att han ska stå vid vår sida och ge oss vägledning och undervisning.²⁶ Den Helige Anden vittnar för vårt hjärta att vi har en kärleksfull Fader i himlen, vars barmhärtiga plan för vår återlösning kommer att uppfyllas i alla stycken tack vare Jesu Kristi försoningsoffer.

Som Naomi W. Randall, författare till "Jag är Guds lilla barn", skrev: "Hans Ande leder, hans kärlek försäkrar att fruktan försvinner när tron uthärdar."²⁷

Låt oss därför, var vi än befinner oss på lärlungeskapets stig i Lehis syn, bestämma oss för att inom oss och våra familjer väcka en större önskan att få del av Frälsarens ofattbara gåva — evigt liv. Jag ber att vi ska vara i harmoni med trons musik. Jag vittnar om Jesu Kristi gudomlighet och att hans försoning är verklig, i Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Se Läran och förbunden 1:30.
2. Jonathan Sacks, "Has Europe Lost Its Soul?" (tal hållet den 12 dec. 2011, vid det påvliga gregorianska universitetet), chiefrabbi.org/ReadArtical.aspx?id=1843.
3. Se 1 Nephi 8.
4. Se 1 Nephi 8:27; 11:35.
5. Se 1 Nephi 8:23; 12:17.
6. 1 Nephi 8:28.
7. Se 1 Nephi 8.
8. Frälsaren uppmanar oss att söka efter de förlorade fåren; se Matt. 18:12–14.
9. Se Joh. 5:22; se också Matt. 7:1–2.
10. Thomas S. Monson, "Mod, mina vänner!" *Liahona* maj 2009, s. 124.
11. 1 Nephi 8:12.
12. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 1.1.1.
13. 1 Nephi 8:12.
14. Se Dallin H. Oaks, "Sins and Mistakes", *Ensign*, okt. 1996, s. 62. Äldste Oaks undervisade om detta när han var president för Brigham Young-universitetet omkring 1980.
15. Se Läran och förbunden 1:25–27.
16. Se Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995). Vaughn spelade fotboll för Brigham Young University hösten 1941. Dagen efter Pearl Harbor, den 8 december 1941 tog han värvning vid amerikanska flottan. Han dödades den 11 maj 1945 under

- fiendens bombattacker mot USS *Bunker Hill* och begravdes i havet.
17. Se Joh. 5:39.
 18. Se Ezra Taft Benson, "Mormons bok — slutstenen", *Nordstjärnan*, jan. 1987, s. 3; eller *Liahona*, okt. 2011, s. 52.
 19. Mark Twain, *Roughing It* (1891), s. 127–128. Varje ny generation ställs inför Twains kommentarer som om de var en betydelsefull ny upptäckt. Vanligtvis observeras inte särskilt ofta det faktum att Mark Twain var lika avvisande till kristendom och religion i allmänhet.
 20. 1 Nephi 1:2.
 21. Jag träffade dr Ebeid Sarofim i London där äldster undervisade honom. Se också N. Eldon Tanner, i Conference Report, apr. 1962, s. 53. Många vetenskapsmän i forntida semitiska och egyptiska skrifter har lagt märke till det upprepade användandet av den konjunktiva frasen "Och det hände sig" i början av meningar; se Hugh Nibley, *Since Cumorah*, 2:a uppl. (1988), s. 150.
 22. Se Moroni 10:3–4; ytterst få kritiker har uppriktigt prövat detta med ett verkligt uppsåt.
 23. Se Läran och förbunden 59:23.
 24. *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball* (2006), s. 68.
 25. 1 Nephi 17:45; se också Ezra Taft Benson, "Sök Herrens Ande", *Nordstjärnan*, sep. 1988, s. 5: "För det mesta erhåller vi Herrens ord genom en känsla. Om vi är ödmjuka och känsliga kommer Herren att mana oss genom våra känslor."
 26. Se Läran och förbunden 68:6.
 27. "When Faith Endures", *Hymns*, nr 128.

Hur man får uppenbarelse och inspiration för sitt eget liv

Äldste Richard G. Scott

i de tolv apostlarnas kворum

Varför vill Herren att vi ska be till honom och fråga honom? Därför att det är så uppenbarelse kommer.

Alla som står vid den här talarstolen för att ge ett budskap kan känna styrkan och stödet från medlemmarna över hela världen. Jag är tacksam för att samma stöd kan komma från en älskad kamrat på andra sidan slöjan. Tack, Jeanene.

Den Helige Anden skänker oss viktig information som vi behöver som vägledning på vår jordiska resa. När den är koncis, tydlig och grundläggande kan man kalla det för uppenbarelse. Maningar som vi ofta får för att vägleda oss steg för steg mot ett värdigt mål vill jag idag i mitt tal kalla för inspiration.

Ett exempel på uppenbarelse är maningen som president Spencer W. Kimball fick när han under en lång tid bett till Herren om att tillåta alla värdiga män i kyrkan att bära prästadömet under en tid då inte alla tilläts bära det.

Ett annat exempel på uppenbarelse är följande råd som president Joseph F. Smith fick: "Jag tror att vi rör oss och vistas i himmelska budbärarens och himmelska varelsers närhet. Vi är inte åtskilda från dem ... Vi står i nära förhållande till vår släkt, våra förfäder ... som gått före oss in i andevärlden. Vi kan inte glömma dem. Vi upphör inte att älska dem. Vi har dem alltid i våra hjärtan och i minnet. På så vis är vi förbundna och förenade med dem med band vi inte kan lösa ... Om det är fallet med oss i vårt begränsade tillstånd, omgivna som vi är av våra jordiska

svagheter ... hur mycket mer säkert ... är det då inte att tro att de som har varit trofasta och gått bakom slöjan ... kan se oss bättre än vi kan se dem. De känner oss bättre än vi känner dem ... Vi lever i deras närhet. De ser oss. De är måna om vår välfärd. De älskar oss nu mer än någonsin, för nu ser de de faror som ansätter oss ... [Deras] kärlek till oss ... [och] deras önskan om vår välgång måste vara större än den vi känner för oss själva.”¹

Vi kan stärka vår relation till personer vi känner och älskar som är bortom slöjan. Det sker genom vår beslutsamma strävan att ständigt göra det som är rätt. Vi kan stärka vår relation med den bortgångna personen som vi älskar genom att inse att separationen är tillfällig och att förbunden vi ingår i templet är eviga. När de ständigt efterföljs säkerställer dessa förbund det eviga förverkligandet av löftena som de innehåller.

En mycket tydlig uppenbarelse i mitt eget liv kom när jag fick en stark maning av Anden att be en vacker ung kvinna som hette Jeanene Watkins att beseglas till mig i templet.

En av de största insikterna var och en av oss måste komma fram till är vikten av att fråga. Varför vill Herren att vi ska be till honom och fråga honom? Därför att det är så uppenbarelse kommer.

När jag står inför ett mycket svårt ärende gör jag följande för att förstå vad jag bör göra. Jag fastar. Jag ber för att hitta och förstå skriftställen som kan hjälpa mig. Processen går i en cykel. Jag läser först ett skriftställe. Jag begrundar vad versen betyder och ber om inspiration. Sedan begrundar jag och ber för att få veta om jag har förstått allt som Herren vill att jag ska förstå. Ofta kommer fler intryck när jag förstår läran bättre. Jag har funnit att det är ett bra sätt att lära sig av skrifterna.

Det finns några praktiska regler som förhöjer uppenbarelsen. För det första: Allt som orsakar ilska, sårade eller defensiva känslor stöter bort den Helige Anden. Dessa känslor måste elimineras, annars är vår möjlighet att få uppenbarelse liten.

En annan regel är att vara försiktig med humor. Högljutt skratt sårar Anden. Ett sinne för humor främjar uppenbarelse. Högljutt skratt gör det inte. Ett sinne för humor kan vara en säkerhetsventil inför livets påfrestningar.

En annan fiende till uppenbarelse är överdrifter eller högljuddhet i det som sägs. Aktsamt stillsamt tal gynnar mottagandet av uppenbarelse.

Den andliga kommunikationen kan å andra sidan främjas av hälsosamma vanor. Motion, tillräckligt med sömn och bra ätvanor ökar vår förmåga att ta emot och förstå uppenbarelse. Vi kommer att leva våra tilldelade år. Men vi kan förhöja både kvaliteten av vårt tjänande och vårt eget välbefinnande genom att fatta omsorgsfulla och rätta val.

Det är viktigt att våra dagliga aktiviteter inte hindrar oss från att lyssna till Anden.

Uppenbarelse kan också komma i drömmen under en nästan omärkbar övergång från sömn till vaket tillstånd. Om du genast försöker fånga den kan du skriva ner den i stor detalj, annars bleknar den snabbt. Inspirerad kommunikation nattetid följs vanligtvis av en helig känsla under hela upplevelsen i drömmen. Herren använder sig av personer som vi respekterar för att undervisa oss om sanningar i drömmen eftersom vi litar på dem och lyssnar till deras råd. Det är Herren som undervisar genom den Helige Anden. Men han kan i en dröm göra undervisningen lättare att förstå, och röra vid vårt hjärta genom att undervisa oss genom någon som vi älskar och respekterar.

För sina egna syften kan Herren föra vad som helst till vårt sinne. Det bör inte minska vår beslutsamhet att skriva ner Andens maningar. Denna noggranna bokföring av inspiration visar Gud att hans kommunikation är helig för oss. Att skriva ner förbättrar också vår förmåga att minnas uppenbarelsen. Sådana uppteckningar av Andens vägledning bör skyddas från förlust och intrång.

Skrifterna visar på ett talande sätt hur sanning som ständigt efterlevs öppnar dörren för inspirationen så att man vet vad som behöver göras och vid behov får sin förmåga ökad med gudomlig kraft. Skrifterna beskriver hur en persons förmåga att övervinna svårigheter, tvivel och till synes oöverstigligena prövningar kan ökas av Herren i nödens stund. När du begrundar dessa exempel får du en stilla bekräftelse genom den Helige Anden att deras erfarenheter är sanna. Du kan veta att liknande hjälp finns att få för dig.

Jag har sett personer möta svårigheter med insikt om vad som behövde göras, trots att det låg utanför deras kunskap, eftersom de litade på Herren och visste att han skulle vägleda dem till lösningar som omedelbart behövdes.

Herren har förkunnat: "Och ni skall bli undervisade från höjden. Heliggör er och ni skall begåvas med kraft, så att ni kan ge alldeles som jag har talat."² Orden *heliggör er* kan verka förbryllande. President Harold B. Lee förklarade en gång att vi kan ersätta dessa ord med "håll mina bud". Uttryckt på det sättet är rådet tydligare.³

Man måste alltid vara mentalt och fysiskt ren och ha rena avsikter så att Herren kan inspirera. Den som är lydig mot Herrens befallningar, litar Herren på. Denna person har tillgång till hans inspiration för att få veta vad som behöver göras och även få gudomlig kraft till att utföra det.

Om andligheten ska växa sig starkare och finnas mer tillgänglig när den behövs, måste den planteras i en rättfärdig miljö. Högmod, stolthet och egenkärlek är som en stenig åker som aldrig kan frambringa andlig frukt.

Ödmjukhet är som bördig jord där andlighet växer och där inspirationens frukt mognar så att vi vet vad vi behöver göra. Den ger tillgång till gudomlig kraft så att vi kan utföra det som behöver göras. En person som motiveras av en önskan om beröm eller erkännande kvalificerar sig inte för att undervisas av Anden. Den som är arrogant eller låter sina känslor påverka sina beslut blir inte kraftfullt ledd av Anden

När vi verkar som redskap för andra får vi lättare inspiration än när vi bara tänker på oss själva. När vi hjälper andra kan Herren ge oss personlig vägledning på köpet.

Vår himmelske Fader satte oss inte här på jorden för att misslyckas utan för att lyckas på ett härligt sätt. Det kan tyckas paradoxalt, men det är därför det ibland kan verka svårt att känna igen bönesvaren. Ibland försöker vi möta livet enbart med vår egen erfarenhet och förmåga. Det är klokare att söka genom bön och gudomlig inspiration för att få veta vad vi bör göra. Vår lydnad kvalificerar oss när så behövs för gudomlig kraft till att nå ett inspirerat mål.

Liksom många andra såg inte Oliver tecknen på att bönerna redan besvarats av Herren. För att öppna hans och våra ögon gavs denna uppenbarelse genom Joseph Smith:

”Välsignad är du för vad du har gjort, ty du har frågat mig, och se, närhelst du har frågat har du fått undervisning av min Ande. Om det inte hade varit så, skulle du inte ha kommit dit där du nu är.

Se, du vet att du har frågat mig och att jag upplyste ditt förstånd. Och nu säger jag dig detta, så att du kan veta att du har blivit upplyst av sanningens Ande.”⁴

Om du tycker att Gud inte besvarat dina böner, begrunda dessa skriftställen — sök sedan i ditt eget liv efter tecken på att han redan svarat dig.

Två indikationer av att en känsla eller en maning kommer från Gud är att den skapar frid i ditt hjärta och en stilla varm känsla. Om du följer de principer jag tagit upp, är du beredd att känna igen uppenbarelse vid kritiska tidpunkter i ditt liv.

Ju noggrannare du följer den gudomliga vägledningens ström, desto större blir din lycka här och i evigheten, du går snabbare framåt och din förmåga att tjäna ökar. Jag förstår inte helt hur det går till, men denna ledning i ditt liv tar inte bort din fria vilja. Du kan fatta de beslut du själv väljer. Men kom ihåg att viljan att göra det rätta skänker sinnesfrid och glädje.

Skulle valen vara felaktiga kan de rättas till genom omvändelse När villkoren för omvändelse till fullo har uppfyllts ger vår Frälsares Jesu Kristi försoning befrielse från rättvisans krav för fel som begåtts. Det är underbart enkelt och så enastående vackert. När du fortsätter att leva rättfärdigt kommer du alltid att manas så att du vet vad du bör göra. Att komma underfund med rätt beslut kan ibland kräva betydande ansträngningar och tillit från din sida. Men du kommer att manas så att du vet vad du bör göra när du möter villkoren för sådan gudomlig vägledning i ditt liv, med andra ord när du lyder Herrens bud, visar tillit till hans gudomliga lycksalighetsplan och undviker allt som står i motsats till den.

Kommunikation med vår himmelske Fader är inte något trivialt. Den är en helig förmån. Den bygger på eviga

oföränderliga principer. Vi får hjälp av vår Fader i himlen som svar på vår tro, vår lydnad och vårt rätta bruk av den fria viljan.

Må Herren inspirera dig till att förstå och använda principerna som leder till personlig uppenbarelse och inspiration, i Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Joseph F. Smith, i Conference Report, apr. 1916, 2–3; se också *Evangeliets lära*, s. 361–362.
2. Läran och förbunden 43:16.
3. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B. Lee* (2000), s. 34.
4. Läran och förbunden 6:14–15.

Himlens krafter

Äldste David A. Bednar

i de tolv apostlarnas kvorum

Unga som gamla prästadömsbärare behöver både myndighet och kraft — den nödvändiga tillåtelsen och den andliga förmågan att representera Gud i frälsningsarbetet.

Mina kära bröder, jag är tacksam att vi kan tillbe tillsammans som en väldig grupp prästadömsbärare. Jag älskar och beundrar er för er värdighet och ert goda inflytande över hela världen.

Jag vill att ni alla tänker efter hur ni skulle besvara följande fråga som ställdes till kyrkans medlemmar för många år sedan av president David O. McKay: "Om var och en av er just nu blev ombedd att i en enda mening fastslå det mest framträdande kännetecknet för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, vad skulle ni då svara?" ("The Mission of the Church and Its Members", *Improvement Era*, nov. 1956, s. 781).

Svaret president McKay gav på sin egen fråga var prästadömet "gudomliga myndighet". Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga skiljer sig från andra kyrkor som påstår att deras myndighet kommer via historisk succession, skrifterna eller teologisk utbildning. Vi förkunnar tydligt att prästadömet myndighet förlänades direkt från himmelska budbärare till profeten Joseph Smith genom händers påläggning.

Mitt budskap handlar om detta gudomliga prästadöme och himlens krafter. Jag ber med allvar om bistånd från Herrens Ande medan vi tillsammans lär mer om dessa viktiga sanningar.

Prästadömetts myndighet och kraft

Prästadömet är Guds myndighet, delegerad till människor på jorden, att handla i allt för människornas frälsning (se Spencer W. Kimball, "The Example of Abraham", *Ensign*, juni 1975, s. 3). Prästadömet är det medel varigenom Herren handlar genom människor för att frälsa själar. Ett av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas kännetecken, både förr och nu, är Herrens myndighet. Det kan inte finnas någon sann kyrka utan gudomlig myndighet.

Vanliga män ges prästadömetts myndighet. Värdighet och villighet — inte erfarenhet, expertkunskap eller utbildning — kvalificerar en man för ordination inom prästadömet.

Mönstret för att ta emot prästadömetts myndighet beskrivs i femte trosartikeln: "Vi tror att en man för att predika evangeliet och betjäna i dess förordningar måste kallas av Gud genom profetia och genom handpåläggning av dem som har myndighet." Så en pojke eller en man tar emot prästadömetts myndighet och ordineras till ett visst ämbete av en som redan bär prästadömet och som auktoriserats av en ledare med vederbörande prästadömsnycklar.

En prästadömsbärare förväntas utöva sin heliga myndighet enligt Guds heliga sinne, vilja och avsikt. Ingenting i prästadömet är självcentrerat. Prästadömet används alltid för att tjäna, välsigna och stärka andra.

Det högre prästadömet tas emot genom en helig ed som innefattar plikten att handla med den myndighet (se L&F 68:8) och det ämbete (se L&F 107:99) som emottagits. Som bärare av Guds heliga myndighet ska vi verka av oss själva och inte påverkas av andra (se 2 Nephi 2:26). Prästadömet är till sin natur snarare aktivt än passivt.

President Ezra Taft Benson har sagt:

"Det räcker inte att ta emot prästadömet och sedan passivt vänta tills någon får oss att handla. När vi tar emot prästadömet tar vi på oss ansvaret att verka aktivt och med iver för att befrämja rättfärdighetens sak på jorden, ty Herren säger: ...

'Den som inte gör något förrän han blir befalld och tar emot en befallning med tveksamt hjärta och utför den med lättja, han är fördömd' [L&F 58:29]" (*So Shall Ye Reap* [1960], s. 21).

President Spencer W. Kimball betonar också prästadörets aktiva natur: "Man bryter prästadörets förbund genom att överträda buden — men också genom att lämna sina plikter ogjorda. Följaktligen *behöver man för att bryta detta förbund endast vara överksam*" (*Förlåtelsens under*, s. 89).

När vi gör vårt bästa för att uppfylla vårt prästadömes plikter välsignas vi med prästadörets kraft. Prästadörets kraft är Guds kraft som verkar genom män och pojkar som vi och kräver personlig rättfärdighet, trofasthet, lydnad och hängivenhet. En pojke eller en man kan ta emot prästadörets myndighet genom händers påläggning, men har inte prästadörets kraft om han är olydig, ovärdig eller ovillig att tjäna.

"Prästadörets rättigheter står i oskiljaktig förbindelse med himlens krafter, och ... himlens *krafter* [kan] inte ... kontrolleras eller användas utom genom rättfärdighetens principer.

Att de kan förlänas oss är sant, men när vi försöker skyla våra synder eller tillfredsställa vårt högmod, vår fåfängliga ärelystnad, eller utöva kontroll eller herravälde eller tvång över människobarnens själar genom någon grad av orättfärdighet, se, då drar sig himlarna tillbaka, Herrens Ande sörjer, och när den dragit sig tillbaka, är det slut med den mannens prästadöme eller myndighet" (L&F 121:36–37, kursivering tillagd).

Bröder, att en pojke eller man tar emot prästadörets myndighet men försummar att göra det som behövs för att bli värdig prästadörets kraft är oacceptabelt inför Herren. Unga som gamla prästadömsbärare behöver både myndighet och kraft — den nödvändiga tillåtelsen och den andliga förmågan att representera Gud i frälsningsarbetet.

Ett budskap från min far

Jag fostrades i ett hem med en trofast mor och en underbar far. Min mors förfäder var pionjärer som offrade allt för Guds kyrka och rike. Min pappa var inte medlem i kyrkan och hade som ung man önskat bli katolsk präst. Till sist bestämde han sig för att inte studera vid ett teologiskt seminarium utan blev i stället verktygsmakare.

En stor del av sitt liv som gift gick min far på Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas möten med sin familj. Ja, de flesta i vår församling hade ingen aning om att pappa inte var medlem i

kyrkan. Han spelade med och var lagledare för församlingens softball-lag, hjälpte till med scoutaktiviteter och stödde min mor i hennes olika ämbeten och ansvar. Jag vill berätta om en av de viktiga sakerna jag lärde mig av min far om prästadömet myndighet och kraft.

Som pojke frågade jag min pappa många gånger i veckan när han skulle döpas. Han svarade kärleksfullt men bestämt varje gång jag tjatade på honom: "David, jag tänker inte gå med i kyrkan för din, din mors eller någon annans skull. Jag blir medlem när jag vet att det är det rätta."

Jag tror jag var i tidig tonårsålder när följande samtal utspann sig mellan min far och mig. Vi hade just återvänt från Söndagsskolans möten tillsammans, och jag frågade min far när han skulle döpas. Han log och sade: "Det är du som alltid frågar mig om när jag ska döpas. I dag har jag en fråga till dig." Jag drog snabbt slutsatsen att nu hade vi gjort framsteg!

Pappa fortsatte: "David, din kyrka lär att prästadömet togs bort från jorden förr i tiden och har återställts genom himmelska budbärare till profeten Joseph Smith, eller hur?" Jag svarade att han hade rätt. Då sade han: "Här är min fråga. Varje vecka på prästadömsmötet hör jag biskopen och de andra prästadömsledarna påminna, tigga och be att männen ska göra sin hemundervisning och utföra sina prästadömsplikter. Om din kyrka verkligen har Guds återställda prästadöme, varför är då så många av männen i din kyrka lika dåliga på att göra sin religiösa plikt som männen i min kyrka?" Mitt unga sinne blev helt tomt. Jag hade inget svar till min pappa.

Jag anser att min far gjorde fel i att döma kyrkans anspråk på gudomlig myndighet efter de mäns svaghet som han träffade i min församling. Men underförstått i hans fråga till mig fanns den korrekta åsikten att män som bär Guds heliga prästadöme borde vara annorlunda än andra män. Män som bär prästadömet är inte i sig bättre än andra män, men de borde handla annorlunda. Män som bär prästadömet borde inte bara ta emot prästadömet myndighet utan också bli värdiga och trofasta förmedlare av Guds kraft. "Var rena, ni som bär Herrens kär!" (L&F 38:42).

Jag har aldrig glömt den lärdom om prästadömet myndighet och kraft som jag lärde av min far, en bra människa med annan

tro än vi, som förväntade sig mer av män som påstår sig bära Guds prästadöme. Det samtalet en söndagseftermiddag med min pappa för många år sedan skapade i mig en önskan att vara en "bra pojke". Jag ville inte vara ett dåligt exempel och en stöttesten för min far medan han lärde sig om det återställda evangeliet. Jag ville bara vara en bra pojke. Herren behöver att alla vi som bär hans myndighet är ärbara, dygdiga och bra pojkar, alltid och överallt.

Det kanske intresserar er att veta att min far ett antal år senare blev döpt. Och när det var dags fick jag tillfälle att förläna honom aronska och melkisedekska prästadömet. En av de största upplevelserna i mitt liv var att se min pappa ta emot myndigheten och så småningom prästadömets kraft.

Jag berättar den här viktiga lärdomen som jag fick av min far för att betona en enkel sanning. Att ta emot prästadömets myndighet genom händers påläggning är en viktig början, men det räcker inte. Ordinationen förmedlar myndighet, men rättfärdighet krävs för att handla med kraft medan vi strävar att lyfta själar, undervisa och vittna, välsigna och råda och att främja frälsningsverket.

I denna dramatiska tid i jordens historia behövs det att ni och jag som bärare av prästadömet är rättfärdiga män och verksamma redskap i Guds händer. Vi behöver stå upp som Guds män. Ni och jag gör klokt i att lära av och följa Nephis föredöme. Han var sonson till Helaman och den förste av de tolv lärjungar som kallades av Frälsaren i början av hans verksamhet bland nephiterna. "Och han undervisade dem om mycket ... Och Nephi undervisade med kraft och stor myndighet" (3 Nephi 7:17).

"Hjälp min man förstå"

I slutet av de intervjuer för tempelrekommendation jag hade som biskop och stavspresident, frågade jag ofta de gifta systrarna vad jag kunde göra för dem och deras familjer. Det svar jag oftast fick från dessa trofasta kvinnor var både lärorikt och skrämmande. Systrarna klagade eller kritiserade sällan, men ofta svarade de så här: "Hjälp min man förstå sitt ansvar som prästadömsledare i vårt hem. Jag har inget emot att ta ledningen i skriftstudier, familjebön och hemafton, och jag tänker fortsätta med det. Men jag önskar att min man skulle vara en likställd

partner och ge det starka prästadömet ledarskap som bara han kan ge. Hjälp min man lära sig bli patriark och prästadömsledare i vårt hem, en som presiderar och beskyddar.”

Jag tänker ofta på dessa systrars uppriktighet och på deras begäran. Prästadömsledare får del av liknande oro i dag. Många hustrur vädjar om att deras män ska ha inte bara prästadömet myndighet utan också prästadömet kraft. De längtar efter att en trofast man och prästadömskamrat ska axla oket tillsammans med dem för att skapa ett hem med Kristus och evangeliet i centrum.

Bröder, jag lovar er att när ni och jag i bön begrundar dessa systrars vädjanden, kommer den Helige Anden att hjälpa oss se oss själva sådana vi verkligen är (se L&F 93:24) och hjälpa oss inse vilka saker vi behöver förändra och förbättra. Och det är dags att handla nu!

Var exempel på rättfärdighet

I kväll upprepar jag undervisningen från president Thomas S. Monson som uppmanat oss att vara ”exempel på rättfärdighet”. Han har gång på gång påmint oss om att vi är ute i Herrens ärenden och har rätt till hans hjälp, på villkor att vi är värdiga (se ”Exempel på rättfärdighet”, *Liahona*, maj 2008, s. 65–68). Ni och jag bär prästadömet myndighet som återgetts till jorden i denna tidsutdelning genom himmelska budbärare, Johannes Döparen samt Petrus, Jakob och Johannes. Och därför kan varje man som tar emot melkisedekska prästadömet spåra sin personliga prästadömslinje direkt till Herren Jesus Kristus. Jag hoppas vi är tacksamma för denna förunderliga förmån. Jag ber att vi ska vara rena och värdiga att representera Herren då vi utövar hans heliga myndighet. Må var och en av oss vara värdig prästadömet kraft.

Jag vittnar om att det heliga prästadömet verkligen har återställts till jorden i vår tid och finns i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Jag vittnar också om att president Thomas S. Monson är den presiderande högprästen över kyrkans högre prästadöme (se L&F 107:9, 22, 65–66, 91–92) och är den ende på jorden som både innehar och har myndighet att utöva alla prästadömet nycklar. Om dessa sanningar vittnar jag allvarligt i Herrens Jesu Kristi heliga namn, amen.

Verklig tillväxt genom räddningsarbete

Biskop Richard C. Edgley

nyligen avlöst förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

Att rädda själar är det arbete som Frälsaren har kallat oss alla att göra.

Under de senaste månaderna har vi sett en ökad betoning på "verklig tillväxt" i kyrkan, för att hjälpa alla som vill att ta emot och hålla förbund och frälsande förrättningar och leva med den mäktiga förändring i hjärtat som Alma beskrev (se Alma 5:14). Ett av de mest meningsfulla och viktiga sätten att uppnå verklig tillväxt i kyrkan är att nå ut till och rädda dem som är döpta men som befinner sig i ett mindre aktivt tillstånd utan evangeliets välsignelser och frälsande förrättningar. Vilket ämbete vi än har — hemlärare, besökslärare, söndagsskolelärare, biskop, far, mor eller generalauktoritet — kan vi alla engagera oss i räddningsarbetet på ett meningsfullt sätt. Att hjälpa alla — vår familj, icke-medlemmar, mindre aktiva, syndare — komma till Kristus för att ta emot de frälsande förrättningarna är en gudomlig kallelse som vi alla har.

En söndagsmorgon för omkring 30 år sedan när jag verkade i ett stavspreidentskap, fick vi ett telefonsamtal från en av våra trofasta biskopar. Han förklarade att hans församling växt så snabbt att han inte längre kunde ge alla värdiga medlemmar ett meningsfullt ämbete. Han vädjade till oss att dela församlingen. Medan vi väntade på att få en sådan handling godkänd, beslöt vi oss som stavspreidentskap att besöka församlingen och kalla dessa underbara, värdiga bröder och systrar som stavsmisionärer.

Ungefär den tredje personen jag talade med var en ung kvinna som studerade vid det lokala universitetet. Vi samtalade en stund och sedan kallade jag henne att verka som missionär. Hon blev alldeles tyst en stund. Så sade hon: "President Edgley, vet du inte att jag inte är aktiv i kyrkan?"

Efter att själv ha varit tyst en stund, sade jag: "Nej, jag visste inte att du inte var aktiv."

Hon svarade: "Jag har inte varit aktiv i kyrkan på åratals." Sedan sade hon: "Vet du inte att när man har varit inaktiv så är det faktiskt ganska svårt att komma tillbaka?"

Jag svarade: "Nej. Din församling börjar klockan nio. Du går in i kapellet och så är du där med oss."

Hon svarade: "Nej, så lätt är det inte. Man oroar sig för många saker. Man oroar sig för om någon ska hälsa på en eller om man får sitta ensam under mötena för att ingen märker att man är där. Och man oroar sig över om man ska bli accepterad och vilka nya vänner man ska få."

Med tårar rullande nerför kinderna fortsatte hon: "Jag vet att min mor och far har bett för mig i många år att jag ska komma tillbaka till kyrkan." Efter ytterligare en stunds tystnad sade hon: "Under de senaste tre månaderna har jag bett om att finna modet, styrkan och sättet att bli aktiv i kyrkan igen." Så frågade hon: "President Edgley, tror du att det här ämbetet kan vara ett svar på mina böner?"

Mina ögon tårades när jag svarade: "Jag tror att Herren har besvarat dina böner."

Hon inte bara tog emot kallet, hon blev en bra missionär. Och jag är säker på att hennes handling var till stor glädje för henne själv, hennes föräldrar och antagligen för andra i familjen.

Det var flera saker som jag lärde mig eller påmindes om under den här och liknande intervjuer:

- Jag lärde mig att många mindre aktiva medlemmar har anhöriga som dagligen ber på sina knän till Herren om hjälp att rädda deras nära och kära.
- Jag lärde mig att det inte är så lätt eller naturligt för en mindre aktiv medlem att börja gå i kyrkan igen. De behöver hjälp. De behöver stöd. De behöver gemenskap.

- Jag lärde mig också att vi har mindre aktiva medlemmar som försöker och vill finna vägen tillbaka till kyrkan.
- Jag lärde mig att många mindre aktiva medlemmar tar emot ämbeten om de tillfrågas.
- Jag lärde mig att en mindre aktiv medlem förtjänar att behandlas som likställd och att bemötas som en son eller dotter till en kärleksfull Gud.

Under årens lopp har jag undrat hur den här intervjun skulle ha gått om jag bemött henne som en mindre aktiv medlem i kyrkan. Jag låter er avgöra det.

Återaktivering har alltid varit en viktig del av Herrens verk. Även om räddningsarbetet är alla medlemmars ansvar, så har de som bär aronska eller melkisedekska prästadömet ansvaret att ta ledningen i arbetet. Det är ju det som prästadömets tjänande handlar om — att föra alla människor till de upphöjande förbunden, att skänka frid, glädje och självaktning.

Från Mormons bok minns ni säkert att när Alma den yngre upptäckte att zoramiterna fallit bort från kyrkan, organiserade han en återaktiveringsgrupp för att rädda dessa människor. Innan de började sitt uppdrag bönföll Alma Herren med följande ord:

”O Herre, vill du låta oss få framgång i att föra dem *tillbaka* till dig i Kristus.

Se, o Herre, deras själar är dyrbara, och *många av dem är våra bröder*. Ge oss därför kraft och visdom, o Herre, så att vi kan föra dessa våra bröder tillbaka till dig” (Alma 31:34–35; kursivering tillagd).

För några månader sedan hade jag ett möte med nyomvända och mindre aktiva och efteråt kom en herre i min ålder fram till mig och sade: ”Jag är en av dem som har varit mindre aktiv under större delen av mitt liv. Jag föll bort från kyrkan när jag var ung. Men nu är jag tillbaka och jag arbetar i templet tillsammans med min hustru.”

För att låta honom veta att allt nu var bra, sade jag ungefär så här: ”Slutet gott, allting gott.”

Han svarade: ”Nej, allt är inte gott. Jag är tillbaka i kyrkan, men jag har förlorat alla mina barn och mina barnbarn. Och nu

ser jag också att jag förlorar mina barnbarns barn — alla är utanför kyrkan. Allt är inte gott.”

I vår familj har vi en förfader som blev medlem i kyrkan i Europa under kyrkans första dagar. En son blev inaktiv. Syster Edgley och jag har försökt spåra de inaktiva ättlingarna till den här förfadern.

Det var lätt för min hustru och mig att komma till slutsatsen att under dessa sex släktled och med rimliga antaganden kan förlusten vara upp till 3 000 släktingar. Lägg nu till ytterligare två generationer. Förlusten kan teoretiskt närma sig mellan 20 000 och 30 000 av vår himmelske Faders barn.

Uppdraget att rädda är grundat på en av kyrkans mest fundamentala lärdomar.

”Kom ihåg att själarna är mycket värdefulla i Guds ögon, ty se, Herren er Återlösare led döden i köttet, varför han led *alla människors* smärta för att *alla människor skall kunna omvända sig och komma till honom* ...

Och om det vore så att ni arbetade alla era dagar med att ropa omvändelse till detta folk, och endast förde en enda själ till mig, hur stor skall då inte er glädje vara tillsammans med honom i min Faders rike!” (L&F 18:10–11, 15; kursivering tillagd).

Jag har haft förmånen att rädda några mindre aktiva medlemmar i mitt liv. När jag hjälper till med att föra en människa tillbaka till kyrkan ser jag idag inte bara en enda själ — jag ser sex, sju eller flera generationer — tusentals själar. Och så tänker jag på skriftstället: ”för en enda själ till mig, hur stor skall då inte er glädje vara” (se L&F 18:15).

Till sina apostlar sade Herren: ”Skörden är stor, men arbetarna få” (Matt. 9:37). Arbetarna behöver inte vara få. Vi har tusentals dugliga, värdiga prästadömsbärare och miljontals hängivna medlemmar i kyrkan över hela världen. Vi har fungerande församlingsråd, prästadömskvorum, hjälpföreningar och andra organisationer som alla har uppdraget att rädda. Att rädda själar är det arbete som Frälsaren har kallat oss alla att göra.

Tidigare i mitt tal nämnde jag den bön som Alma och hans kamrater bad när de gav sig iväg för att rädda zoramiterna. Under andra världskriget hölls ungefär 500 amerikanska soldater

och lokala sympatisörer inspärrade i ett fångläger. På grund av lidandet och oron över deras tillstånd utsågs en styrka på 100 frivilliga amerikanska soldater till att rädda dessa fångar. Efter att de frivilliga samlats, gav befälhavaren dem ungefär följande instruktioner: "Ikväll ska ni sammanträffa med era religiösa ledare, knäböja och svära till Gud att så länge ni har ett enda andetag kvar tänker ni inte låta en enda av dessa män lida ett enda ögonblick till" (se Hampton Sides, *Ghost Soldiers: The Forgotten Epic Story of World War II's Most Dramatic Mission* [2001], s. 28–29). Deras lyckade räddning var en räddning från fysiskt och timligt lidande. Borde vi vara mindre ståndaktiga i vår ansträngning att rädda dem som kan lida av andliga och eviga följder? Borde vårt åtagande mot Herren vara mindre?

Till sist, som medlemmar i Kristi sanna kyrka grundar sig vårt åtagande på det faktum att Herren led för var och en av oss — icke-medlemmen, den mindre aktiva medlemmen, även syndaren, och varje släkting vi har. Jag tror att vi kan föra tusentals till evangeliets glädje, frid och sötma, och hundratusentals, ja, miljontals av deras avkomma. Jag tror att vi kan lyckas med det här arbetet eftersom det här är Herrens kyrka, och i egenskap av vårt prästadöme och vårt medlemskap har vi kallats till framgång. Jag bär det vittnesbördet för er i Jesu Kristi namn, amen.

Aronska prästadömet: Stå upp och använd Guds kraft

Adrián Ochoa

andre rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap

Prästadömet måste användas för att något gott ska komma av det. Du är kallad att "stå upp och stråla", inte att dölja ditt ljus i mörker.

För inte så länge sedan var jag i Sydafrika, där jag besökte ett hem tillsammans med Thabiso, som är förste assistent i prästernas kворum i Kagiso församling. Thabiso och hans biskop, som presiderar och innehar nycklarna till kворumet, hade bett för kворummedlemmar som var mindre aktiva och sökt inspiration om vilka de skulle besöka och hur de kunde hjälpa dem. De kände sig manade att gå hem till Tebello och bad mig att följa med dem.

Vi lyckades ta oss förbi en ilsken vakthund och satt så småningom i vardagsrummet med Tebello, en stillsam ung man som hade slutat gå i kyrkan därför att han blivit upptagen med annat på söndagarna. Han var nervös men tog emot oss hjärtligt och bad till och med sin familj att vara med. Biskopen uttryckte sin kärlek till familjen och sin önskan att hjälpa dem bli en evig familj genom besegling i templet. Det påverkade deras hjärtan, och vi kände alla starkt den Helige Andens närvaro och hur den styrde varje ord och varje tanke.

Men det var det som Thabiso sade som var avgörande under besöket. Det tycktes mig som om den här unge prästen talade änglars språk: kärleksfulla ord som vi alla till fullo kunde förstå men som särskilt berörde hans vän. "Jag tyckte så mycket om att prata med dig i kyrkan", sade han. "Du var alltid vänlig mot mig.

Och vet du, vårt fotbollslag är så gott som nedlagt sedan du slutade komma. Du är så bra.”

”Förlåt mig”, sade Tebello. ”Jag ska komma tillbaka till er.”

”Toppen”, sade Thabiso. ”Och minns du hur vi brukade förbereda oss för att gå ut som missionärer? Kan vi börja med det igen?”

”Ja”, upprepade Tebello, ”jag vill komma tillbaka”.

Det som kanske skänker mig störst glädje som rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap är att se hur bärare av aronska prästadömet runtom i världen använder aronska prästadörets kraft. Men ibland ser jag också med sorg i hjärtat så många unga män som inte förstår hur mycket gott de kan göra med den kraft de har.

Prästadömet är Guds kraft och myndighet att verka i hans barns tjänst. Om bara varje ung man, varje bärare av aronska prästadömet, verkligen förstod att deras prästadöme innehar nycklarna till änglars betjäning. Om de bara förstod att det är deras heliga plikt att hjälpa sina vänner att finna vägen som leder till Frälsaren. Om de bara visste att vår himmelske Fader ska ge dem kraft att förklara det återställda evangeliets sanningar med en sådan klarhet och uppriktighet att andra känner den obestridda sanningen i Kristi ord.

Kära unga män i kyrkan, låt mig få ställa en fråga till er som jag hoppas att ni ska bära med er i hjärtat livet ut. Finns det någon kraft på jorden som du kan få som är större än Guds prästadöme? Finns det någon större kraft än förmågan att hjälpa din himmelske Fader att förändra dina medmänniskors liv och hjälpa dem längs vägen fram till evig lycka genom att de renas från synd och felsteg?

Men liksom varje annan kraft måste prästadömet användas för att något gott ska komma av det. Du är kallad att ”stå upp och stråla” (L&F 115:5), inte att dölja ditt ljus i mörker. Endast de modiga kommer att räknas till de utvalda. När du använder ditt heliga prästadömes kraft får du större mod och tillförsikt. Unga män, ni vet att ni är som bäst när ni är i Guds tjänst. Ni vet att ni är som gladast när ni verkar med iver för en god sak. Ära ert prästadömes kraft genom att vara rena och genom att vara värdiga.

Jag instämmer med äldste Jeffrey R. Hollands uppmaning till er för sex månader sedan, från den här talarstolen. Han sade: "Jag [söker] ... efter män, unga som gamla, som bryr sig tillräckligt mycket om striden mellan det goda och det onda för att mönstra på och höja rösten. Vi ligger i krig." Han fortsatte: "Jag ber [om] ... en starkare och mer hängiven röst, inte bara mot det onda ... utan en röst för det goda, en röst för evangeliet, en röst för Gud" ("Modigt skall vi kämpa", *Liahona*, nov. 2011, s. 44, 47).

Ja, ni som bär aronska prästadömet, vi ligger i krig. Och bästa sättet att försvara sig mot ondska i det kriget är att aktivt verka för rättfärdighet. Du får inte lyssna på fula ord och låtsas att du inte hörde. Du får inte titta på bilder som du vet är oanständiga, ensam eller med andra, och låtsas att du inte såg. Du får inte röra vid något orent och mena att det är väl inte hela världen. Du får inte stå passiv när Satan försöker förstöra det som är rent och sunt. I stället måste du modigt försvara det du vet är sant! När du ser eller hör något som bryter mot Herrens normer, kom då ihåg vem du är — en soldat i Guds armé som har fått hans heliga prästadömes kraft. Det finns inget bättre vapen mot fienden, mot lögnens fader, än sanningen som kommer från din mun när du utövar prästadömes kraft. De flesta av dina kamrater kommer att respektera dig för ditt mod och din redbarhet. Inte alla. Men det spelar ingen roll. Du kommer att vinna din himmelske Faders respekt och förtroende eftersom du använde hans kraft till att förverkliga hans avsikter.

Jag uppmanar varje kvorumpresidentskap i aronska prästadömet att på nytt höja frihetsbaneret och organisera och leda era bataljoner. Använd ert prästadömes kraft till att inbjuda människor i er omgivning att komma till Kristus genom omvändelse och dop. Ni har er himmelske Faders fullmakt och kraft att göra det.

När jag för två år sedan var i Santiago i Chile imponerades jag av Daniel Olate, en ung man som ofta följde med missionärerna. Jag bad honom att skriva till mig, och med hans tillåtelse läser jag nu ur ett e-mail jag fick nyligen: "Jag har just fyllt sexton och i söndags ordinerades jag till präst. Samma dag döpte jag en god vän. Hon heter Carolina. Jag undervisade henne om evangeliet, och hon gick regelbundet i kyrkan och hade till

och med fått Unga kvinnors utmärkelse, men hennes föräldrar lät henne inte bli döpt förrän de hade lärt känna mig och litade på mig. Hon ville att jag skulle döpa henne, så vi fick vänta en månad, tills i söndags när jag fyllde sexton. Det kändes så bra att ha hjälpt en sådan fin person att bli döpt, och jag är så glad att det var jag som döpte henne.”

Daniel är bara en bland många unga män runtom i världen som använder den kraft som Gud har anförtrott dem. En annan är Luis Fernando från Honduras, som märkte att en god vän var ute på farliga vägar och som bar vittnesbörd för honom och bokstavligt talat räddade hans liv (se "A Change of Heart", [lds.org/youth/video](https://www.lds.org/youth/video)). Olavo från Brasilien är ett annat exempel. Han var en sann lokal tjänare i sitt hem (se L&F 84:111) och inspirerade sin mamma att återvända och bli helt aktiv i kyrkan (se "Reunited by Faith", [lds.org/youth/video](https://www.lds.org/youth/video)). Du finner de här skildringarna och många liknande på kyrkans webbplats för ungdomar: youth.lds.org. Och på tal om det: Internet, sociala medier och annan teknik är redskap som Herren har satt i dina händer för att hjälpa dig utföra dina prästadömsplikter och vidga trons och dygdens inflytande.

Kära unga män, när ni använder aronska prästadömet på det sätt som jag beskrivit så förbereder ni er för framtida ansvar. Men ni gör mycket mer än så. Liksom Johannes Döparen, denne exemplariske bärare av aronska prästadömet, banar ni också väg för Herren och gör stigarna raka för honom. När ni öppet förkunnar evangeliet om omvändelse och dop som Johannes gjorde, då förbereder ni folket för Herrens ankomst (se Matt. 3:3; L&F 65:1–3; 84:26–28). Ni får ofta höra att ni har stor potential. Nu är det dags att omsätta den potentialen i handling, att använda den förmåga som Gud har gett er för att ni ska vara till välsignelse för andra, ta dem ut ur dunklet och in i ljuset och bana väg för Herren.

Kyrkan har gett dig Plikt mot Gud-häftet för att hjälpa dig att lära dig dina plikter och fullgöra dem. Studera det ofta. Ställ dig på knä, utan någon teknik i närheten, och sök Herrens vägledning. Stå sedan upp och använd Guds kraft. Jag lovar dig att du ska få svar från din himmelske Fader om hur du ska leva ditt liv och hur du kan hjälpa andra.

Jag citerar president Thomas S. Monsons ord: "Underskatta aldrig det vidsträckta inflytande ert vittnesbörd kan ha ... Ni har förmågan att uppmärksamma de ouppmärksammade. När ni har ögon som ser, öron som hör och hjärtan som förstår och känner, kan ni sträcka ut en hjälpande hand och rädda andra" (se "Var ett föredöme", *Liahona*, maj 2005, s. 115).

Jag vittnar för er att prästadömet kraft är verklig. Jag fick mitt vittnesbörd om det när jag använde prästadömet. Jag har sett under efter under utföras av dem som har aronska prästadömet kraft. Jag har bevittnat tjänande änglars kraft när jag hört trofasta bärare av aronska prästadömet tala ett hoppets ord under Andens inflytande och öppnat någons hjärta som behövde ljus och kärlek. I Jesu Kristi, vår Herres, vår ledares och vår Frälsares namn, amen.

Varför vi tjänar i prästadömet

President Dieter F. Uchtdorf

andre rådgivare i första presidentskapet

Att förstå evangeliets varför och prästadörets varför hjälper oss att se det gudomliga syftet med allt detta.

Jag värdesätter det här underbara tillfället att komma samman med bröderna i prästadömet och med er glädja mig över det förunderliga och sköna i Jesu Kristi evangelium. Jag lovordar er för er tro, era goda gärningar och er bestående godhet.

Vi har det gemensamt att vi alla har ordinerats till Guds prästadöme av dem som anförtrots det heliga prästadörets myndighet och kraft. Det är ingen liten välsignelse. Det är ett heligt ansvar.

Det kraftfulla begreppet *Varför*

Nyligen har jag tänkt på två betydelsefulla ämbeten jag fått som prästadömsbärare i kyrkan.

Det första av dessa ämbeten kom när jag var diakon. Jag gick i kyrkan med min familj i en gren i Frankfurt i Tyskland. Det fanns många underbara människor i vår lilla gren. En av dem var vår grens president, broder Landschulz. Jag beundrade honom mycket fastän han alltid verkade ganska allvarlig, mycket formell och för det mesta klädd i mörk kostym. Jag minns att jag som ung man skämtade med mina vänner om hur gammalmodig vår grens president var.

Jag skrattar när jag tänker på det nu, för det är mycket möjligt att dagens ungdom säger detsamma om mig.

En söndag bad president Landschulz att få prata med mig. Min första tanke var: "Vad har jag gjort för fel?" I tankarna gick

jag snabbt igenom de många saker jag kunde ha gjort som kunde föranleda en sådan pratstund mellan en grensresident och en diakon.

President Landschulz bjöd mig stiga in i ett litet klassrum — i vårt möteshus fanns det inget kontor för grensresidenten — och där kallade han mig till president för diakonernas kворum.

”Det här är ett viktigt ämbete”, sade han, och tog sig sedan tid att förklara varför. Han förklarade vad han och Herren förväntade sig av mig och hur jag kunde få hjälp.

Jag minns inte så mycket av det han sade, men jag minns mycket väl hur jag kände mig. En helig och gudomlig Ande fyllde mitt hjärta när han talade. Jag riktigt kände att det här var Frälsarens kyrka. Och jag kände att kallelsen han gav mig var inspirerad av den Helige Anden. Jag minns att jag gick ut ur det lilla klassrummet och kände mig betydligt längre än förut.

Det har gått nästan 60 år sedan den dagen och jag sätter fortfarande stort värde på dessa känslor av tillit och kärlek.

När jag tänkte tillbaka på den här upplevelsen, försökte jag komma ihåg hur många diakoner det fanns i vår gren då. Såvitt jag minns fanns det två. Men det kan vara en stor överdrift.

Men det spelade egentligen ingen roll om det fanns en diakon eller ett dussin. Jag kände mig hedrad och jag ville tjäna så gott jag kunde och inte göra vare sig min grensresident eller Herren besviken.

Jag inser nu att grensresidenten kunde mekaniskt ha utfört sin uppgift när han kallade mig till det här ämbetet. Han kunde bara ha sagt till mig ute i hallen eller under ett prästadsösmöte att jag var den nye presidenten för diakonernas kворum.

Men istället tog han sig tid med mig och hjälpte mig förstå inte bara *vad* jag skulle göra i mitt nya uppdrag utan också det mycket viktigare *varför*.

Det är någonting jag aldrig ska glömma.

Poängen med den här händelsen är inte bara att beskriva hur man kallar någon i kyrkan (fastän det för mig är ett underbart exempel på rätt sätt att göra det). Det här illustrerar den motiverande kraften i prästadsösmets ledarskap som väcker anden och inspirerar till handling.

Vi behöver ständigt påminnas om de eviga orsakerna bakom det vi befalls att göra. Grundläggande evangelieprinciper måste vara en del av vårt livs mönster, även om det betyder att vi måste lära dem om och om igen. Det betyder inte att det måste vara mekaniskt eller långtråkigt. Istället borde vi, när vi undervisar om grundläggande principer i hemmet eller i kyrkan, låta entusiasmens låga för evangeliet och vittnesbördets glöd föra med sig ljus, värme och glädje till dem vi undervisar.

Från den senast ordinerade diakonen till seniorhögprästen har alla listor på *vad* vi kan och bör göra i våra ansvar inom prästadömet. *Vad* är viktigt i vårt arbete och vi behöver se till att det utförs. Men det är i prästadömet *varför* som vi upptäcker elden, passionen och kraften i prästadömet.

Vad i fråga om prästadömet lär oss vad vi ska göra. *Varför* inspirerar vår själ.

Vad informerar, men *varför* transformerar.

Ett överflöd på "goda" saker att uträtta

Ett annat prästadömsämbete som jag har tänkt på fick jag många år senare när jag gift mig och bildat familj. Vi hade flyttat tillbaka till Frankfurt och jag hade just blivit befordrad på mitt arbete och det skulle kräva en stor del av min tid och uppmärksamhet. Under den här bråda tiden i mitt liv kallade äldste Joseph B. Wirthlin mig till att verka som stavspresident.

Under min intervju med honom var det många tankar som for genom mitt sinne, inte minst den oroväckande tanken att jag kanske inte skulle ha tid att göra allt som det här ämbetet krävde. Fastän jag kände mig ödmjuk och hedrad av kallelsen, undrade jag flyktigt om jag skulle acceptera den. Men det var en kortvarig tanke eftersom jag visste att äldste Wirthlin kallats av Gud och att han uträttade Herrens verk. Vad kunde jag göra annat än acceptera?

Det finns perioder när vi med tro måste ge oss in i mörkret och lita på att Gud lägger fast mark under våra fötter när vi gör det. Därför tog jag med glädje emot kallelsen eftersom jag visste att Gud skulle hjälpa mig.

Under den första tiden i mitt ämbete hade vi förmånen att som stav få utbildning av några av kyrkans största lärare och ledare — män som äldste Russell M. Nelson och president

Thomas S. Monson kom till vårt område. Deras undervisning var som dagg från himlen och en inspiration för oss. Jag har kvar de anteckningar jag gjorde under utbildningsmötena. Dessa bröder gav oss *visionen* av vad det innebär att upprätta Guds rike genom att bygga personliga vittnesbörd och stärka familjer. De hjälpte oss inse hur man tillämpar evangeliets sanningar och principer på just våra omständigheter och just vår tid. Med andra ord hjälpte oss inspirerade ledare att inse evangeliets *varför*, och sedan var det vår sak att kavla upp ärmarna och gå till verket.

Det dröjde inte länge förrän vi insåg att det fanns så många bra saker som ett stavspreidentskap kunde göra — ja, så många att om vi inte prioriterade inspirerat skulle vi kanske missa det som var viktigt. Motstridande prioriteringar uppstod som ledde vårt fokus bort från visionen bröderna gett oss. Det fanns många "bra" saker att göra, men allt var inte viktigt.

Vi lärde oss något viktigt: bara för att något är bra, är det inte alltid lämpligt att vi ska använda tid och resurser på det. Våra aktiviteter, initiativ och planer bör vara inspirerade av och bygga på *varför* vi tjänar i prästadömet och inte på någon övergående trend eller ett flyktigt intresse. Om så inte är fallet kan de distrahera oss i vårt arbete, försvaga vår energi och snärja in oss i våra egna käpphästar, andliga eller timliga, som, fastän de är bra, inte är själva kärnan i lärjungskapet.

Bröder, vi vet alla att det krävs självdisciplin för att man ska förbli fokuserad på sådant som har störst kraft att öka vår kärlek till Gud och våra medmänniskor, förnya äktenskap, stärka familjer och bygga upp Guds rike på jorden. Likt ett fruktträd med yviga grenar som är täckta av löv behöver våra liv beskäras regelbundet så att vi kan vara säkra på att vi använder vår energi och tid till att genomföra vår egentliga målsättning — att "bära god frukt"!¹

Du är inte ensam

Så hur vet vi vad vi ska välja? Vi har alla ansvaret att själva avgöra det. Men vi har fått befallningen att flitigt studera skrifterna, lyssna på profeternas ord och fatta sådana beslut under trosfylld, allvarlig och hängiven bön.

Bröder, Gud är trofast. Genom den Helige Anden talar han om för vårt sinne och hjärta vilken väg vi ska följa under varje del av vårt liv.

Om vårt hjärta är rent — om vi inte söker vår egen ära utan efter den Allsmåktige Gudens ära, om vi söker göra hans vilja, om vi önskar att vara till välsignelse för vår familj och våra medmänniskor — vandrar vi aldrig ensamma. Som president Monson så ofta har påmint oss: "När vi går Herrens ärenden är vi berättigade till Herrens hjälp."²

Er himmelske Fader "skall gå framför ert ansikte. [Han] skall vara på er högra sida och på er vänstra, och [hans] Ande skall vara i era hjärtan och [hans] änglar runtomkring er för att upprätthålla er."³

Kraften i att handla

Mina kära bröder, gudomliga välsignelser för tjänande i prästadömet aktiveras genom vårt flitiga arbete, vår villighet att göra uppoffringar och vår önskan att göra det som är rätt. Låt oss verka av oss själva utan att påverkas av andra. Det är bra att predika, men en predikan som inte leder till handling är som en eld utan hetta eller som vatten utan förmåga att släcka törsten.

Det är genom att tillämpa läran som evangeliets renande låga växer och prästadömet kraft tänds en gnista i vår själ.

Thomas Edison, den man som täckte världen med glödlampans elektriska ljus, sade att "värdet av en idé ligger i dess användning".⁴ På liknande sätt blir evangeliets lära dyrbarare när den omvandlas till handling.

Vi får inte låta prästadömet lärdomar slumra i vårt hjärta och ligga outnyttjade i vårt liv. Om det finns ett äktenskap eller en familj som är i behov av räddning — kanske till och med vår egen — låt oss inte bara vänta och se. Låt oss istället tacka Gud för den lycksalighetsplan som omfattar, tro, omvändelse, förlåtelse och en ny början. När vi tillämpar prästadömet lära blir vi som makar, fäder och söner som förstår prästadömet *varför* och dess förmåga att återerövra och säkerställa skönheten och heligheten i eviga familjer.

Generalkonferensen är alltid ett bra tillfälle både att lyssna och att göra. Låt oss därför vara "ordets görare, inte bara dess hörare".⁵ Bröder, jag inbjuder er att begrunda de ord som uttalas

av Guds tjänare detta veckoslut. Gå sedan ner på knä. Be Gud, vår himmelske Fader, att upplysa ert sinne och röra vid ert hjärta. Be Gud om vägledning i ert dagliga liv, i era ansvar i kyrkan och i de utmaningar ni står inför idag. Följ Andens maningar — skjut inte upp. Om ni gör alla detta lovar jag att Herren inte låter er vandra ensam.

Fortsätt i tålmodighet

Vi vet att trots våra bästa avsikter går saker och ting inte alltid som planerat. Vi begår fel i livet och i tjänandet i prästadömet. Ibland snubblar vi och kommer till korta.

När Herren säger åt oss att "fortsätta i tålmodighet tills [vi] är fullkomliggjorda",⁶ bekräftar han att det krävs tid och uthållighet. Att förstå evangeliets *varför* och prästadömet *varför* hjälper oss att se det gudomliga syftet med allt detta. Det ger oss motivation och styrka att göra det som är rätt, även när det är svårt. När vi fokuserar på att leva efter evangeliets grundläggande principer välsignas vi med klarhet, visdom och vägledning.

"Skall vi inte fortsätta i denna stora sak?"⁷ Jo, bröder, det ska vi!

Vägleda av den Helige Anden lär vi oss av våra misstag. Om vi snubblar, reser vi oss. Om vi vacklar, fortsätter vi. Vi tänker aldrig tveka, vi tänker aldrig ge upp.

Som ett mäktigt brödraskap i Guds eviga prästadöme står vi tillsammans, skuldra vid skuldra, fokuserade på principerna i Jesu Kristi återställda evangelium och med tacksamhet tjänar vi vår Gud och våra medmänniskor med hängivenhet och kärlek.

Gud lever!

Min kära bröder, jag vittnar för er denna dag att Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus lever. De är verkliga. De finns där!

Ni är inte ensamma! Er Fader i himlen bryr sig om er och önskar välsigna och uppehålla er i rättfärdighet.

Var förvissade om att Gud talar till människan i vår tid. Han talar till er!

Profeten Joseph Smith såg det han sade att han såg. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har återställts till jorden genom den Allsmäktige Gudens makt och myndighet.

Min bön är att vi, som hans prästadömsbärare, alltid är inställda på *varför* vi tjänar i prästadömet och använder de principer i det återställda evangeliet som transformerar vårt liv och deras liv som vi betjänar.

När vi gör det luttrar, renar och förädlar försoningens oändliga kraft vår ande och karaktär tills vi blir det slags män som vi är avsedda att bli. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen.

Slutnoter

1. Matt. 7:18.
2. Thomas S. Monson, "Att lära, att göra, att vara", *Liahona*, nov. 2008, s. 62.
3. Läran och förbunden 84:88.
4. Thomas Edison, i Elbert Hubbard, *Little Journeys to the Homes of Good Men and Great, Book 2* (1910), s. 155.
5. Jak. 1:22.
6. Se Läran och förbunden 67:13.
7. Läran och förbunden 128:22.

Familjer som har ingått förbund

President Henry B. Eyring

förste rådgivare i första presidentskapet

Det finns inget som har kommit eller skall komma till din familj som är lika viktigt som de beseglade välsignelserna.

Jag är glad att kunna samlas här med er under detta möte som alla bärare av Guds prästadöme på jorden är inbjudna till. Vi välsignas av att president Thomas S. Monson presiderar över oss. Som kyrkans president är han den enda levande personen som ansvarar för de nycklar som beseglar familjer och alla de prästadömet förrättningar som är nödvändiga för att uppnå evigt liv, den största av alla Guds gåvor.

Det finns en far som lyssnar ikväll som kom tillbaka till kyrkan för att han av hela sitt hjärta vill försäkra sig om den gåvan. Han och hans hustru älskar sina två små barn, en pojke och en flicka. Liksom andra föräldrar kan han se fram emot himmelsk lycka när han läser dessa ord: "Och samma sällskaplighet som finns bland oss här kommer att finnas bland oss där, men den kommer att vara förenad med evig härlighet, vilken härlighet vi inte nu åtnjuter."¹

Denne far, som lyssnar tillsammans med oss ikväll, känner till stigen som leder till detta underbara mål. Den är inte lätt. Det vet han redan. Det krävdes tro på Jesus Kristus, djupgående omvändelse och en förändring i hans hjärta som kom när en god biskop hjälpte honom att känna Herrens kärlek och förlåtelse.

Underbara förändringar fortsatte när han kom till det heliga templet för att begåvas på det sätt som Herren beskrev för dem som han begåvade i det första templet i den här

tidshushållningen. Det var i Kirtland i Ohio. Herren sade om detta:

”Därför, av den orsaken, gav jag er befallningen att ni skulle bege er till Ohio, och där skall jag ge er min lag, och där skall ni begåvas med kraft från höjden.

Och därifrån ... ty jag har ett stort verk i beredskap, ty Israel skall frälsas, och jag skall leda dem vart jag än vill, och ingen makt skall hejda min hand.”²

Min nyligen aktiverade vän och alla prästadömsbärare har ett stort arbete framför sig när det gäller att leda den del av Israel som vi är eller kommer att stå ansvariga för — vår familj. Min vän och hans hustru visste att för att detta skall ske krävs det att man beseglas genom melkisedekska prästadörets kraft i ett av Guds heliga tempel.

Han bad mig förrätta beseglingen. Han och hans hustru vill få det gjort så fort som möjligt. Eftersom jag snart skulle bli upptagen med generalkonferensen lät jag paret och deras biskop komma överens med min sekreterare om bästa datum.

Ni kan tänka er hur förvånad och förtjust jag blev när fadern berättade att beseglingen var bestämd till den 3 april. Det var den dagen 1836 då Elia, den profet som förvandlades, sändes till templet i Kirtland för att ge beseglingsmakten till Joseph Smith och Oliver Cowdery. Dessa nycklar finns i kyrkan i dag och kommer att fortsätta finnas där till tidens slut.³

Det är samma gudomliga myndighet som Herren gav till Petrus, enligt löftet: ”Jag skall ge dig himmelrikets nycklar. Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen.”⁴

Att Elia återvände är till välsignelse för alla som bär prästadömet. Äldste Harold B. Lee tydliggjorde detta när han talade på en generalkonferens och citerade president Joseph Fielding Smith: Lyssna noga: ”Jag bär prästadömet. Ni bröder som är här bär prästadömet. Vi har tagit emot melkisedekska prästadömet — vilket bars av Elia och även andra profeter samt av Petrus, Jakob och Johannes. Men även om vi har myndighet att döpa, även om vi har myndighet att genom handpåläggning ge den Helige Andens gåva samt att ordinera andra och göra allt

detta, kan vi inte göra någonting utan beseglingsmakten, ty inget av det vi gjorde skulle vara giltigt.”

President Smith fortsatte:

”De högre förrättningarna, de större välsignelserna som är nödvändiga för upphöjelse i Guds rike och som endast kan erhållas på vissa platser, har ingen man rätt att utföra om han inte får myndigheten därtill från den som innehar nycklarna ...

Det finns ingen man på jordens yta som har rätten att administrera i någon av evangeliets förrättningar såvida inte kyrkans president, som har nycklarna, godkänner det. Han har givit oss myndigheten. Han har lagt den beseglade makten i vårt prästadöme eftersom han innehar dessa nycklar.”⁵

Samma försäkran kom från president Boyd K. Packer när han skrev om den beseglade makten. Vetskapen om att dessa ord är sanna är en tröst för mig, liksom det blir för familjen jag ska besegla den 3 april: ”Petrus skulle få nycklarna. Petrus skulle få beseglingsmakten ... att binda eller besegla på jorden eller att lösa på jorden, och så skulle ske i himlen. Dessa nycklar tillhör kyrkans president — profeten, siaren och uppenbararen. Denna heliga beseglade makt finns i kyrkan i dag. Ingenting betraktas med mer vördnadsfull begrundan av dem som förstår betydelsen av denna myndighet. Ingenting omhuldas mer. Relativt få män har tilldelats denna beseglingsmakt på jorden vid ett och samma tillfälle. I varje tempel finns bröder som har fått beseglingsmakten. Ingen kan få den utom av profeten, siaren och uppenbararen och presidenten för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.”⁶

När Elia kom gavs inte bara ökad kraft i prästadömet utan hjärtan skulle vändas: ”Elias ande, makt och kallelse är att inneha makt att hålla nycklarna till uppenbarelse, förrättningar, orakel, makt och begåvningar i melkisedekska prästadömet fullhet och av Guds rike på jorden, och att ta emot och utföra alla förrättningar, som hör till Guds rike, ja, till att vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till fäderna, även de som är i himlen.”⁷

Min vän och hans familj känner redan att hans hjärta har vänts. Samma känsla kan ha kommit till er under detta möte. Ni kanske har sett er fars eller er mors ansikte framför er, liksom jag

har gjort. Kanske såg ni en syster eller en bror. Kanske såg ni en dotter eller en son.

De kanske befinner sig i andevärlden eller bor på en annan kontinent. Men glädjen kom av att ni kände att samhörigheten med dem är säkrad eftersom ni är eller kan bli bundna samman med dem genom prästadömsförrättningar som Gud kommer att bekräfta.

Melkisedekska prästadömsbärare som är fäder i beseglade familjer har fått undervisning om vad de måste göra. Det finns inget som har kommit eller skall komma till din familj som är lika viktigt som de beseglade välsignalerna. Det finns inget viktigare än att hedra äktenskapets och familjens förbund som du har ingått eller kommer att ingå i Guds tempel.

Sättet att göra det är tydligt. Löftets Helige Ande måste, genom vår lydnad och våra offer, besegla våra tempelförbund för att de ska kunna förverkligas i nästa värld. President Harold B. Lee förklarade vad det betyder att bli besegrad av löftets Helige Ande när han citerade äldste Melvin J. Ballard: "Vi kan kanske lura människor men vi kan inte lura den Helige Anden, och våra välsignelser kommer inte att vara eviga såvida de inte är beseglade av löftets Heliga Ande. Den Helige Anden är den som läser människornas tankar och hjärtan och ger sitt beseglade godkännande till välsignalerna som uttalats på deras huvuden. Då är beseglingen bindande, verksam och i full kraft."⁸

När syster Eyring och jag beseglades i templet i Logan i Utah förstod jag inte hela innebörden av detta löfte. Jag försöker fortfarande förstå allt vad det betyder, men min hustru och jag bestämde oss i början av vårt nästan 50-åriga äktenskap för att bjuda in den Helige Anden så mycket vi kunde i vårt liv och i vår familj.

Som ung far, besegrad i templet och med mitt hjärta vänt mot min hustru och våra små barn, träffade jag president Joseph Fielding Smith för första gången. I första presidentskapets rådsrum, dit jag hade inbjudits, fick jag ett absolut säkert vittnesbörd när president Harold B. Lee frågade mig, medan han pekade på president Smith: "Tror du att den här mannen skulle kunna vara Guds profet?"

President Smith hade just kommit in i rummet och hade ännu inte sagt ett ord. Jag är evigt tacksam för att jag kunde ge svaret som jag kände djupt i mitt hjärta: "Jag vet att han är det." Och jag visste det lika säkert som jag visste att solen sken att han innehade beseglingsmakten för hela världen.

Denna händelse gav kraft åt president Joseph Fielding Smiths ord när jag och min hustru på en konferenssession den 6 april 1972 hörde honom ge följande råd: "Det är Herrrens vilja att familjen ska stärkas och bevaras. Vi vädjar till er fäder att inta er rättmätiga plats som hemmets överhuvud. Vi ber mödrarna att hjälpa och stödja sina makar och vara ett föredöme för sina barn."⁹

Låt mig föreslå fyra saker som du som en far med prästadömet kan göra för att lyfta och leda din familj hem igen till vår himmelske Fader och Frälsaren.

För det första: Skaffa dig och bevara ett säkert vittnesbörd om att prästadömet nycklar finns hos oss och innehas av kyrkans president. Be om detta varje dag. Svaret kommer i form av en ökad beslutsamhet att leda din familj, ett ökat hopp och en större glädje i ditt tjänande. Du blir gladare och mer optimistisk, en stor välsignelse för din hustru och dina barn.

Det andra är att älska din hustru. Det krävs tro och ödmjukhet för att sätta hennes intressen framför dina egna i livets kamp. Det är ditt ansvar att försörja och vårda familjen tillsammans med henne samtidigt som du tjänar andra. Det kan ibland sluka all din energi och kraft. Ålder och sjukdom kan öka din hustrus behov. Om du även då väljer att sätta hennes lycka framför din egen, lovar jag dig att din kärlek till henne kommer att öka.

För det tredje: Få hela familjen att älska varandra. President Ezra Taft Benson lärde:

"I evig bemärkelse är frälsning en familjeangelägenhet ...

Mer än något annat behöver barn känna och veta att de är älskade, önskade och uppskattade. De behöver höra detta ofta. Detta är uppenbarligen en uppgift som föräldrarna har, och för det mesta är det modern som gör det bäst."¹⁰

En annan viktig källa till att känna sig älskad är kärleken från andra barn i familjen. Syskonens ständiga omsorg om varandra

uppstår bara i samband med ihärdiga ansträngningar av föräldrarna och med Guds hjälp. Ni vet att detta är sant på grund av upplevelser i era egna familjer. Och det bekräftas varje gång ni läser om de konflikter inom familjen som den rättfärdige Lehi och hans hustru Sariah ställdes inför i Mormons bok.

Deras framgång ger oss vägledning. De undervisade om Jesu Kristi evangelium så väl och så ihärdigt att barnen och även en del av deras efterkommande fick sina hjärtan uppmjukade gentemot Gud och varandra. Nephi skrev till exempel till och kontaktade släktingar som varit deras fiender. Anden uppmjukade ibland tusentals hjärtan och ersatte hat med kärlek.

Ett sätt för dig att få samma framgångar som fader Lehi är sättet du leder familjeböner och tiden du är tillsammans med din familj, till exempel på hemaftnarna. Ge barnen tillfällen att be, när de kan be, för andra i familjen som behöver välsignelser. Var snabb att urskilja när kiv börjar uppstå och uppmärksamma osjälviskt tjänande, särskilt mot syskon. När de ber för varandra och tjänar varandra kommer hjärtan att uppmjukas och vändas till varandra och till deras föräldrar.

Fjärde tillfället att leda din familj på Herrens sätt kommer när det krävs tillrättavisning. Vi kan fullgöra vår skyldighet att tillrättavisa på Herrens sätt och sedan leda dem mot evigt liv.

Du kommer att minnas orden, men du kanske inte har sett kraften de kan ge en bärare av melkisedekska prästadömet när han förbereder sin familj för att leva med samma sällskaplighet som de kommer att få i det celestialet riket: Du minns orden. Vi känner alla igen dem:

”Ingen makt och inget inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästadömet utom genom överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek,

genom välvilja och ren kunskap som storligen skall utvidga själen, utan hyckleri och utan svek,

i rätt tid skarpt tillrättavisande, när den Helige Anden manar därtill, och därefter visande större kärlek mot honom som du har tillrättavisat, för att han inte skall betrakta dig som sin fiende,

så att han kan erfara att din trofasthet är starkare än dödens band.”¹¹

Därefter kommer löftet som är mycket värdefullt för oss som fäder i Sion: "Den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare och din spira en oföränderlig rättfärdighetens och sanningens spira, och ditt herradöme skall vara ett evigt herradöme, och det skall utan tvångsmedel strömma till dig i evigheters evighet."¹²

Detta är höga normer för oss, men när vi med tro behärskar vårt humör och underkuvar vår stolthet ger den Helige Anden sitt godkännande, och heliga löften och förbund blir säkrade.

Du kommer att lyckas genom din tro på att Herren återgav prästadömet nycklar, vilka fortfarande finns hos oss — med ett starkt kärleksband till din hustru, med Herrens hjälp att vända dina barns hjärtan i kärlek till varandra och till sina föräldrar samt att med kärlek leda dig så att du kan tillrättavisa och förmana på ett sätt som inbjuder Anden.

Jag vet att Jesus är Kristus och att han är vår Frälsare. Jag vittnar om att president Thomas S. Monson innehar och utövar alla prästadömet nycklar på jorden i dag. Jag älskar och stöder honom. Jag älskar och ber för er. I Jesu Kristi heliga namn, amen.

Slutnoter

1. Läran och förbunden 130:2.
2. Läran och förbunden 38:32–33.
3. Se Joseph Fielding Smith, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (12 jan. 1971), speeches.byu.edu.
4. Matt. 16:19.
5. Joseph Fielding Smith, citerad av Harold B. Lee, i Conference Report, okt. 1944, s. 75.
6. Boyd K. Packer, "Det heliga templet", *Liahona*, okt. 2010, s. 34.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 309.
8. Melvin J. Ballard, citerad av Harold B. Lee, i Conference Report, okt. 1970, s. 111.
9. Joseph Fielding Smith, "Counsel to the Saints and to the World", *Ensign*, juli 1972, s. 27.
10. Ezra Taft Benson, "Frälsning — en familjeangelägenhet", *Nordstjärnan*, nov. 1992, s. 3, 4.
11. Läran och förbunden 121:41–44.
12. Läran och förbunden 121:46.

Villiga och värdiga att tjäna

President Thomas S. Monson

Under sker överallt där man förstår prästadömet, där dess kraft äras och används på rätt sätt och tro utövas.

Min kära bröder, det känns så bra att få träffa er igen. Varje gång jag är på det allmänna prästadömsmötet tänker jag på några av Guds ädlaste ledare som har talat vid kyrkans allmänna prästadömsmöten. Många har gått för att få sin eviga belöning, ändå har de med sin lysande begåvning, sitt själsdjup och sin värme gett oss inspirerad ledning. Jag citerar i kväll några av deras lärdomar om prästadömet.

Från profeten Joseph Smith: "Prästadömet är en evig princip och existerade med Gud från evighet till evighet och skall förbli i evighet, utan dagars början och utan års slut."¹

Från president Wilford Woodruff får vi följande: "Det heliga prästadömet är kanalen mellan Gud och människan på jorden. De himmelska budbärare som har besökt människan på jorden är män som hade och ärade prästadömet, medan de levde i köttet. Allt som Gud har låtit göra för människornas frälsning, från människans ankomst till jorden till världens förlossning, har skett och kommer att ske genom det eviga prästadömet."²

President Joseph F. Smith förtydligade: "Prästadömet ... är ... Guds kraft given till människan genom vilken människan kan handla på jorden för människosläktets frälsning i Faderns och i Sonens och i den Helige Andens namn, och göra detta rättmätigt. Denna auktoritet är inte självpåtagen, inte lånad från generationer som är döda och förgångna, utan auktoriteten har givits i denna tid i vilken vi lever genom tjänande änglar och andar från ovan, direkt från den allsmäktige Gudens närhet."³

Och till sist president John Taylor: "Vad är prästadömet? ... Det är Guds styrelsesätt, både på jorden och i himlarna, ty det är genom denna makt, verkande kraft och princip som allt styrs på jorden och i himlarna, och det är genom denna kraft som allt uppehålls och understöds. Den styr allt — den uppehåller allt — och har att göra med allt som är förbundet med Gud och sanningen."⁴

Så välsignade vi är som är här i de sista dagarna när Guds prästadöme finns på jorden. Vilken förmån det är för oss att få bära det prästadömet. Prästadömet är inte så mycket en gåva som ett uppdrag att tjäna, en förmån att lyfta andra och ett tillfälle att välsigna andras liv.

Med de här möjligheterna följer ansvar och plikter. Jag älskar det ädla ordet *plikt* och allt vad det innebär.

I den ena eller andra egenskapen, i det ena eller andra sammanhanget, har jag under de senaste 72 åren deltagit i prästadömsmöten — ända sedan jag blev ordinerad till diakon vid tolv års ålder. Tiden marscherar verkligen vidare. Och plikten håller takten med den. Plikten förbleknar eller minskar inte. Katastrofala konflikter kommer och går, men kriget om människornas själar fortgår i oförminskad omfattning. Som en trumpetsignal kommer Herrens ord till dig, till mig och till bärare av prästadömet överallt: "Låt nu därför var och en lära sin *plikt* och med all flit verka i det ämbete vartill han är utsedd."⁵

Plikten kallade Adam, Noa, Abraham, Mose, Samuel och David. Den kallade profeten Joseph Smith och var och en av hans efterträdare. Plikten kallade den unge Nephi när Herren genom hans far Lehi gav honom befallningen att med sina bröder återvända till Jerusalem för att hämta mässingsplåtarna hos Laban. Nephis bröder knotade och sade att det var något svårt som begärdes av dem. Vilken var Nephis reaktion? Han sade: "Jag skall gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet att Herren inte ger människobarnen några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem."⁶

När du och jag får samma kallelse, hur reagerar vi då? Knotar vi som Laman och Lemuel och säger: "Det här är något svårt som begärs av oss"?⁷ Eller säger var och en av oss det som Nephi

sade: "Jag skall gå. Jag skall göra"? Är vi villiga att tjäna och att lyda?

Ibland tycks Guds visdom vara dårskap eller helt enkelt för svårt, men något av det viktigaste och värdefullaste vi kan lära oss under jordelivet är att när Gud talar och en människa lyder, gör den människan alltid rätt.

När jag tänker på ordet *plikt* och hur pliktuppfyllelse kan berika vårt liv och andras liv, då minns jag något som en berömd poet och författare skrev:

*Jag sov och drömde
att livet var glädje
Jag vaknade och såg
att livet var plikt
Jag arbetade, och se —
plikten var glädje.⁸*

Robert Louis Stevenson uttryckte det på ett annat sätt. Han sade: "Jag vet vad nöje är, för jag har arbetat hårt."⁹

När vi utför våra plikter och använder vårt prästadöme, då finner vi sann glädje. Vi får uppleva glädjen att ha fullgjort våra uppdrag.

Vi har blivit undervisade om de särskilda plikter som tillhör det prästadöme vi bär, vare sig det är aronska eller melkisedeska prästadömet. Jag ber er enträget att begrunda de plikterna och göra allt som står i er makt att fullgöra dem. För att kunna göra det måste vi alla vara värdiga. Låt oss ha uträckta händer, rena händer och villiga händer, så att vi kan hjälpa till att ge det som vår himmelske Fader vill att andra ska få av honom. Om vi inte är värdiga kan vi förlora prästadömet kraft, och om vi har förlorat den, då har vi förlorat upphöjelsens kärna. Låt oss vara värdiga att tjäna.

President Harold B. Lee, en av de stora lärarna i kyrkan, sade: "När man blir prästadömsbärare blir man ett Herrens ombud. Vi bör betrakta vår kallelse som att vi går Herrens ärenden."¹⁰

Under andra världskriget ägde en händelse rum i början av 1944 där prästadömet kom till användning i samband med att Förenta staternas marinkår erövrade Kwajaleinatollen, som tillhör Marshallöarna och ligger i Stilla havet, halvvägs mellan

Australien och Hawaii. Det som hände skildrades av en korrespondent — som inte var medlem i kyrkan — som arbetade åt en tidning på Hawaii. I den artikel han skrev 1944 berättade han att han och andra korrespondenter befann sig i andra anfallsvågen bakom marinsoldaterna vid Kwajaleinatollen. När de ryckte fram såg de en ung marinkårssoldat som låg och flöt på mage i vattnet, uppenbarligen svårt sårad. Det grunda vattnet omkring honom var rött av blod. Sedan lade de märke till en annan marinkårssoldat som närmade sig sin sårade kamrat. Den andra soldaten var också sårad, hans vänstra arm hängde livlös utmed sidan. Han lyfte kamratens huvud så att han inte skulle drunkna. Med panik i rösten ropade han på hjälp. Korrespondenterna tittade en gång till på pojken som han höll uppe och ropade tillbaka: "Det finns inget mer som någon kan göra för honom."

"Då såg jag något som jag aldrig tidigare sett", skrev korrespondenten. Den här pojken som själv var svårt sårad tog sig fram till stranden med den andre marinkårssoldatens till synes livlösa kropp. Där "lade han kamratens huvud i sitt knä ... Det var en rörande scen — de här två dödligt sårade pojkarna — båda ... rena, tilltalande unga män, till och med i den svåra situation de befann sig i. Och den ena pojken böjde huvudet över den andre och sade: 'Jag befäller dig i Jesu Kristi namn och med prästadömetts makt att förbli vid liv tills jag kan få tag på läkarhjälp.'" Korrespondenten avslutade sin artikel: "Vi tre [de två marinsoldaterna och jag] är här på sjukhuset. Läkarna vet inte ... [hur de överlevde], men det vet jag."¹¹

Under sker överallt där man förstår prästadömet, där dess kraft äras och används på rätt sätt och tro utövas. Där tro ersätter tvivel, där osjälviskt tjänande rensar bort självisk strävan, där utför Guds kraft hans avsikter.

Plikten kan kalla oss i tysthet när vi som bär prästadömet utför de uppdrag vi får. President George Albert Smith, denne försynte men starke ledare, sade: "Er första plikt är att ta reda på vad Herren önskar och sedan, genom kraften och styrkan i hans heliga prästadöme, ära er kallelse i era medarbetares närvaro på ett sådant sätt att folket gärna vill följa er."¹²

Plikten kallade mig — på ett mindre dramatiskt sätt men ändå så att en själ kunde räddas — år 1950 kort efter att jag kallats till biskop. Mina ansvar som biskop var många och skiftande, och jag försökte efter bästa förmåga göra allt som krävdes av mig. Förenata staterna befann sig då i ett annat krig. Eftersom många av våra medlemmar var inkallade fick alla biskopar i uppdrag av kyrkans huvudkontor att ge varje soldat en prenumeration på *Church News* och *Improvement Era*, kyrkans tidningar på den tiden. Dessutom ombads biskoparna att varje månad skriva ett personligt brev till varje soldat från församlingen. Vår församling hade 23 män i uniform. Prästadömskvorumen tillhandahöll, inte utan möda, medlen till prenumerationerna. Jag åtog mig uppgiften, ja, plikten, att skriva 23 personliga brev varje månad. Efter alla dessa år har jag fortfarande kopior av många av mina brev, och även svaren jag fick. Det är inte långt till tårarna när jag läser de här breven. Det är en glädje att återigen läsa om en soldats löfte att leva efter evangeliet, en matros beslut att vara trogen sin familj.

En kväll gav jag en syster i församlingen traven med 23 brev för den månaden. Hennes uppdrag var att skicka breven och att se till att den ständigt föränderliga adresslistan var aktuell. Hon sneglade på ett av kuverten, log och sade: "Biskop Monson, tappar du aldrig modet? Här är ett nytt brev till broder Bryson. Det är det sjuttonde brevet du har skrivit till honom utan att få svar."

Jag svarade: "Vem vet, kanske jag får svar den här månaden." Det visade sig att jag *fick* svar den månaden. För första gången svarade han på mitt brev. Det brevet är en klenod, en skatt. Han tjänstgjorde långt borta på en fjärran kust, isolerad, med hemlängtan, ensam. Han skrev: "Kära biskop, jag är inge vidare på å skriva brev." (Det kunde jag ha talat om för honom flera månader tidigare.) Han fortsatte: "Tack för *Church News* och tidningarna, men mest av allt tack för dina brev. Jag har börjat ett nytt liv. Jag har blivit ordinerad till präst i aronska prästadömet. Mitt hjärta är fyllt. Jag är lycklig."

Broder Bryson var inte lyckligare än sin biskop. Jag hade lärt mig den praktiska tillämpningen av ordspråket: "Att göra sin plikt det bästa är, överlåt resten åt Herren kär."¹³

Flera år senare på ett möte i Cottonwoods stav i Salt Lake City, när James E. Faust var stavs-president, berättade jag det här för att uppmuntra medlemmarna att uppmärksamma våra soldater. Efter mötet kom en stilig ung man fram till mig. Han tog mig i handen och sade: "Biskop Monson, minns du mig?"

Plötsligt insåg jag vem han var. "Broder Bryson!" utbrast jag. "Hur står det till? Vad har du för uppgift i kyrkan?"

Med värme och tydlig stolthet svarade han: "Jag mår bra. Jag är i presidentskapet i mitt äldstektivorum. Tack igen för din omtanke om mig och breven du skrev, som jag verkligen sätter värde på."

Bröder, världen behöver vår hjälp. Gör vi allt vi bör göra? Minns vi president John Taylors ord: "Om ni inte ärar era kallelser, kommer Gud att hålla er ansvariga för dem som ni kanske hade kunnat rädda, om ni hade gjort er plikt."¹⁴ Det finns fötter att stadga, händer att fatta, sinnen att uppmuntra, hjärtan att inspirera och själar att rädda. Evighetens välsignelser väntar på er. Det är er förmån att inte vara åskådare utan deltagare i prästadömet verksamhet. Låt oss lyssna till den tankeväckande påminnelsen i Jakobs brev: "Var ordets görare, inte bara dess hörare, annars bedrar ni er själva."¹⁵

Låt oss lära och begrunda vår plikt. Låt oss vara villiga och värdiga att tjäna. Låt oss gå i Mästarens fotspår när vi gör vår plikt. När ni och jag går den väg som Jesus vandrade ska vi upptäcka att han är mer än barnet i Betlehem, mer än snickarens son, mer än den största lärare som någonsin levat. Vi lär då känna honom som Guds Son, vår Frälsare och vår Återlösare. När plikten kallade honom, svarade han: "Fader, ske din vilja, och äran vare din för evigt."¹⁶ Må var och en av oss göra på samma sätt, det är min bön i hans heliga namn, ja, Herrens Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. <i>Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith</i> (2007), s. 103.	4. <i>Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor</i> (2002), s. 119.
2. <i>Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff</i> (2004), s. 38.	5. Läran och förbunden 107:99; kursivering tillagd.
3. Joseph F. Smith, <i>Evangeliets lära</i> , s. 115; kursivering tillagd.	6. 1 Nephi 3:7; se också verserna 1–5.
	7. Se 1 Nephi 3:5.

8. Rabindranath Tagore, i William Jay Jacobs, *Mother Teresa: Helping the Poor* (1991), s. 42.
9. Robert Louis Stevenson, i *The Note Book of Elbert Hubbard: Mottoes, Epigrams, Short Essays, Passages, Orphic Sayings and Preachments* (1927), sammanst. av Elbert Hubbard II, s. 55.
10. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1976), s. 255.
11. I Ernest Eberhard Jr., "Giving Our Young Men the Proper Priesthood Perspective", maskinskrivet manuskript, 19 juli 1971, s. 4–5, Church History Library.
12. George Albert Smith, i Conference Report, apr. 1942, s. 14.
13. Henry Wadsworth Longfellow, "The Legend Beautiful", i *The Complete Poetical Works of Longfellow* (1893), s. 258.
14. *Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor*, s. 164.
15. Jak. 1:22.
16. Mose 4:2.

De barmhärtiga skall få barmhärtighet

President Dieter F. Uchtdorf

andre rådgivare i första presidentskapet

När vårt hjärta är fyllt av Guds kärlek blir vi "goda och barmhärtiga mot varandra och förlåter varandra."

Mina kära bröder och systrar, för inte så länge sedan fick jag ett brev från en bekymrad mor som vädjade om ett konferenstal om ett ämne som skulle vara till stor nytta för hennes två barn. En spricka hade uppstått mellan dem, och de hade slutat tala med varandra. Modern var förkrossad. I brevet försäkrade hon mig att ett tal på generalkonferensen om det här ämnet skulle försona hennes barn, och allt skulle bli bra.

Den här systemens uppriktiga och djupt kända vädjan är bara en av flera maningar som jag fått under de senaste månaderna om att jag skulle säga några ord om ett ämne som blir alltmer angeläget — inte bara för en orolig mor utan för många i kyrkan och faktiskt för hela världen.

Jag är imponerad av denna kärleksfulla mors tro på att ett generalkonferenstal skulle hjälpa till att läka förhållandet mellan hennes barn. Jag är säker på att hennes förtroende gäller inte så mycket talarnas förmåga, utan snarare "Guds ords kraft" som gör "ett mäktigare intryck på människornas sinnen än ... något annat".¹ Kära syster, jag ber att Anden ska vidröra dina barns hjärtan.

När relationer svalnar

Spända och brutna relationer är lika gamla som människosläktet självt. Den forntida Kain var den förste som lät bitterhetens och illviljans cancer slå rot i sitt hjärta. Han brukade

sin själs jordmån med avund och hat och lät de här känslorna mogna tills han gjorde det otänkbara — han mördade sin egen bror och blev på grund av detta fader till Satans lögner.²

Sedan den första tiden har avundens och hatets ande lett till några av de mest tragiska händelserna i historien. Den vände Saul mot David, Jakobs söner mot deras bror Josef, Laman och Lemuel mot Nephi och Amalickiah mot Moroni.

Jag tror att varje människa på jorden på något sätt påverkats av stridighetens, illviljans och hämndens nedbrytande anda. Det kanske till och med finns tillfällen när vi ser den här andan i oss själva. När vi känner oss sårade, arga eller avundsjuka är det mycket lätt att döma andra. Ofta tillskriver vi dem onda motiv för deras handlingar, för att rättfärdiga vår egen ovilja.

Läran

Naturligtvis vet vi att det här är fel. Läran är tydlig. Vi är alla beroende av Frälsaren. Ingen av oss kan bli frälst utan honom. Kristi försoning är obegränsad och evig. Förlåtelsen för *våra* synder är villkorad. Vi måste omvända oss och vi måste vara villiga att förlåta andra. Jesus lärde: "Förlåt varandra, ty den som inte förlåter ... är fördömd inför Herren, ty den större synden vilar på honom."³ och "saliga är de barmhärtiga, de skall få barmhärtighet."⁴

De här orden verkar ju helt förnuftiga — när de tillämpas på någon annan. Vi kan så tydligt och lätt se de skadliga resultaten av att *andra* dömer och vägrar förlåta. Och vi tycker absolut inte om när andra dömer oss.

Men när det gäller våra egna fördomar och klagomål rationaliserar vi ofta vår egen ilska som rättfärdig och vårt omdöme som pålitligt och det enda tillbörliga. Fastän vi inte kan se in i en annans hjärta antar vi att vi känner igen ett dåligt motiv eller till och med en dålig människa när vi ser en. Vi gör undantag för vår egen bitterhet eftersom vi anser att vi i vårt fall har all information som behövs för att förakta någon annan.

Aposteln Paulus skriver i sitt brev till romarna att de som dömer andra är "utan ursäkt". I samma ögonblick som vi dömer någon, förklarar han, fördömer vi oss själva, för ingen är utan synd.⁵ Att vägra förlåta är en allvarlig synd — en synd som Frälsaren varnade oss för. Jesus egna lärjungar "sökte sak mot

varandra och förlät inte varandra i sina hjärtan. Och för detta onda led de bedrövelser och tuktades svårt”.⁶

Vår Frälsare har talat så tydligt om det här ämnet att det knappast finns plats för egna tolkningar. ”Jag, Herren, förlåter den jag vill förlåta, men av er *krävs* det att ni förlåter *alla* människor.”⁷

Får jag här lägga till en fotnot? När Herren kräver att vi förlåter alla människor, så innefattar det att förlåta oss själva. Ibland kan det vara så att av alla människor i världen är den som är svårast att förlåta — och kanske den som allra mest behöver vår förlåtelse — den person som tittar tillbaka på oss i spegeln.

Slutsats

Det här ämnet, att döma andra, kan faktiskt sammanfattas i en predikan som bara innehåller ett enda ord. När det gäller att hata, skvallra, ignorera, förlöjliga, vägra förlåta eller vilja någon illa — så tillämpa följande:

Sluta!

Så enkelt är det! Vi måste helt enkelt sluta döma andra och ersätta dömande tankar och känslor med ett hjärta fullt av kärlek till Gud och hans barn. Gud är vår Fader. Vi är hans barn. Vi är alla bröder och systrar. Jag vet inte exakt hur jag ska uttrycka det här med att *inte döma andra* med sådan vältalighet, känsla och övertalning att det går in. Jag kan citera skriften, jag kan lägga ut läran och jag ska till och med citera en bildekal jag såg nyligen. Den satt bakpå en bil vars förare såg en smula råbarkad ut, men orden på dekalen gav en viktig lärdom. Där stod: ”Döm mig inte för att jag syndar annorlunda än du.”

Vi måste inse att vi alla är ofullkomliga — att vi är tiggare inför Gud. Har vi inte alla, en eller annan gång, ödmjukt nalkats nådens tron och vädjat om barmhärtighet? Har vi inte av all vår själ önskat barmhärtighet — att bli förlåtna för fel vi gjort och synder vi begått?

Vi är ju alla beroende av Guds barmhärtighet. Hur kan vi då förneka andra någon del av den nåd vi så förtvivlat gärna önskar för egen del? Mina älskade bröder och systrar, borde vi inte förlåta så som vi önskar bli förlåtna?

Guds kärlek

Är det här svårt att göra?

Ja, naturligtvis.

Att förlåta oss själva och andra är inte lätt. För de flesta av oss krävs faktiskt en stor förändring i vår inställning och sätt att tänka — ja, en hjärtats förändring. Men jag har goda nyheter. Den här hjärtats "mäktiga förändring"⁸ är precis vad Jesu Kristi evangelium är avsedd att åstadkomma.

Hur kan det ske? Genom Guds kärlek.

När vårt hjärta fylls med Guds kärlek händer något gott och rent med oss. "Vi håller hans bud. Och hans bud är inte tunga. Ty allt som är fött av Gud besegrar världen."⁹

Ju mer vi låter Guds kärlek styra vårt sinne och våra känslor — desto mer låter vi vår kärlek till vår himmelske Fader svälla i vårt hjärta — desto lättare är det att älska andra med Kristi rena kärlek. När vi öppnar hjärtat för Guds kärleks strålande gryning kommer hatets och fiendskapens mörker och kyla att till sist försvinna.

Som alltid är Kristus vårt föredöme. Genom sina lärdomar och sitt liv visade han oss vägen. Han förlät de ogudaktiga, de vulgära och dem som sökte skada honom och ville honom illa.

Jesus sade att det är lätt att älska dem som älskar oss. Till och med de onda kan göra *det*. Men Jesus Kristus lärde en högre lag. Hans ord genljuder genom seklerna och är avsedda för oss i dag. De är avsedda för alla som vill vara hans lärjungar. De är avsedda för dig och mig. "Älska era ovänner, välsigna dem som förbannar er, gör gott mot dem som hatar er och be för dem som illvilligt utnyttjar er och förföljer er."¹⁰

När vårt hjärta är fyllt av Guds kärlek blir vi "goda och barmhärtiga mot varandra och förlåter varandra, liksom Gud i Kristus har förlåtit [oss]".¹¹

Kristi rena kärlek kan ta bort oviljans och vredens fjäll från våra ögon så att vi kan se andra så som vår himmelske Fader ser oss: som dödliga personer med skavanker och ofullkomligheter men med möjligheter och värde långt större än vi kan ana. Eftersom Gud älskar oss så högt, måste också vi älska och förlåta varandra.

Lärjungeskapets väg

Mina kära bröder och systrar, begrunda följande för att pröva er själva:

Hyser du agg mot någon annan?

För du skvaller vidare, även när det du säger kan vara sant?

Stöter du bort eller straffar andra på grund av något de gjort?

Avundas du i hemlighet någon annan?

Vill du någon illa?

Om du svarat ja på någon av de här frågorna, kan du tillämpa den förut nämnda predikan som bara innehåller ett enda ord: Sluta!

I en värld av anklagelser och ovänlighet är det lätt att samla och kasta stenar. Men innan vi gör det, låt oss minnas vår Mästares och förebilds ord: "Den som är utan synd må kasta första stenen."¹²

Bröder och systrar, låt oss lägga ner våra stenar.

Låt oss vara vänliga.

Låt oss förlåta.

Låt oss tala fridsamt med varandra.

Låt Guds kärlek fylla vårt hjärta.

"Låt oss ... göra gott mot alla människor."¹³

Frälsaren lovade: "Ge, och ni skall få. Ett gott mått, packat, skakat och rågat ... Ty med det mått som ni [använder] skall det mätas upp åt er."¹⁴

Borde inte det här löftet ge oss tillräcklig motivation till att alltid inrikta oss på vänlighet, förlåtelse och kärlek i stället för negativt beteende?

Låt oss liksom Jesu Kristi lärjungar återgälda ont med gott.¹⁵

Låt oss inte söka hämnd eller låta vår vrede övermanna oss.

"Ty det står skrivet: Min är hämnden, jag skall utkräva den, säger Herren.

Men om din fiende är hungrig, så ge honom att äta, om han är törstig, ge honom att dricka ...

Låt dig inte besegras av det onda utan besegra det onda med det goda."¹⁶

Kom ihåg: Till sist är det de barmhärtiga som får barmhärtighet.¹⁷

Låt oss, som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, var vi än är, göra oss kända som människor som "har kärlek till varandra".¹⁸

Älska varandra

Bröder och systrar, det finns tillräckligt med ängslan och sorger i det här livet utan att vi ökar på dem med vår egen envishet, bitterhet eller ovilja.

Vi är inte fullkomliga.

Människor omkring oss är inte fullkomliga.¹⁹ Människor gör sådant som irriterar, förargar och gör oss besvikna. Här i jordelivet kommer det alltid att vara så.

Men, vi måste släppa våra klagomål. En del av avsikten med jordelivet är att lära sig släppa sådant. *Det är Herrens sätt.*

Kom ihåg att himlen är full med människor som har följande gemensamt: De är förlåtna. Och de förlåter.

Lägg din börda vid Frälsarens fötter. Låt bli att döma. Låt Kristi försoning förändra och hela ditt hjärta. Älska varandra. Förlåt varandra.

De barmhärtiga skall få barmhärtighet.

Om detta vittnar jag i hans namn som älskade oss så högt och fullkomligt att han gav sitt liv för oss, sina vänner. I Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Alma 31:5.	11. Se Ef. 4:32.
2. Se Moses 5:16–32.	12. Joh. 8:7.
3. Se Läran och förbunden 64:9.	13. Gal. 6:10.
4. Matt. 5:7.	14. Luk. 6:38.
5. Se Rom. 2:1.	15. Se Matt. 5:39–41.
6. Läran och förbunden 64:8.	16. Rom. 12:19–21.
7. Läran och förbunden 64:10;
kursivering tillagd.	17. Se Matt. 5:7.
8. Matt. 5:2.	18. Joh. 13:35.
9. 1 Joh. 5:3–4.	19. Se Rom. 3:23.
10. Se Matthew 5:44; se också verserna
45–47 och 3 Nephi 12:44.	

Gud vare tack!

Äldste Russell M. Nelson

i de tolv apostlarnas kворum

Hur mycket bättre vore det inte om alla kunde vara mer medvetna om Guds försyn och kärlek och uttrycka tacksamhet till honom.

Kära bröder och systrar, vi tackar för ert stöd och er hängivenhet. Vi uttrycker vår tacksamhet och kärlek till var och en av er.

Syster Nelson och jag fick nyligen njuta av vackra tropiska fiskar i ett litet privat akvarium. Fiskar med livfulla färger i en mångfald former och storlekar simmade snabbt fram och tillbaka. Jag frågade skötaren i närheten: "Vem matar de här vackra fiskarna?"

Hon svarade: "Det gör jag."

Därefter frågade jag: "Har de någonsin tackat dig?"

Hon svarade: "Inte än!"

Jag tänkte på somliga personer som jag är bekant med som är lika omedvetna om sin Skapare och sitt sanna "livets bröd".¹ De lever från dag till dag utan medvetenhet om Gud och hans godhet mot dem.

Hur mycket bättre vore det inte om alla kunde vara mer medvetna om Guds försyn och kärlek och uttrycka tacksamhet till honom. Ammon lärde: "Låt oss tacka [Gud] ty han utövar för evigt rättfärdighet."² Vår grad av tacksamhet är ett mått på vår kärlek till honom.

Gud är våra andars Fader.³ Han har en förhärligad, fullkomliggjord kropp av kött och ben.⁴ Vi levde hos honom i himlen innan vi föddes.⁵ Och när han skapade oss fysiskt skapades vi i Guds avbild, var och en med en personlig kropp.⁶

Tänk på vårt fysiska näringsintag. Det är verkligen gudasänt. Nödvändig luft, mat och vatten kommer till oss som gåvor från en kärleksfull himmelsk Fader. Jorden skapades för att uppehålla vår korta vistelse i dödligheten.⁷ Vi föddes med förmågan att växa, älska, gifta oss och bilda familjer.

Äktenskapet och familjen är instiftade av Gud. Familjen är den allra viktigaste sociala enheten i tid och i evighet. Enligt Guds stora lycksalighetsplan kan familjer beseglas i tempel och förberedas för att återvända för att vistas i hans heliga närhet för alltid. Det är evigt liv! Det uppfyller den mänskliga själens djupaste längtan — den naturliga längtan efter ändlöst umgänge med älskade familjemedlemmar.

Vi är en del av hans gudomliga avsikt: "Mitt verk och min härlighet", sade han, är "att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan".⁸ För att uppnå detta mål "älskade Gud [så] världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv".⁹ Denna handling var ett gudomligt bevis på Guds kärlek. "Inte sände [han] sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom."¹⁰

Det centrala i Guds eviga plan är hans Sons, Jesu Kristi, mission.¹¹ Han kom för att återlösa Guds barn.¹² Tack vare Herrens försoning blev uppståndelsen (eller odödligheten) en verklighet.¹³ Tack vare försoningen blev evigt liv en möjlighet för alla som är värdiga det. Jesus förklarade:

"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör,

och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö."¹⁴

För Herrens försoning och hans uppståndelses gåva — för detta påskens upphöjda budskap — Gud vare tack!

Fysiska gåvor

Vår himmelske Fader älskar sina barn.¹⁵ Han har välsignat oss var och en med fysiska och andliga gåvor. Låt mig tala om båda dessa. När du sjunger "Jag är Guds lilla barn", tänk då på den gåva han gett dig, din fysiska kropp. Din kropps många häpnadsväckande egenskaper vittnar om din egen "gudomliga natur".¹⁶

Varje organ i din kropp är en underbar gåva från Gud. Varje öga har ett autofokus-objektiv. Nerver och muskler styr två ögon för att skapa en tredimensionell bild. Ögonen är kopplade till hjärnan som registrerar det som ses.

Ditt hjärta är en otrolig pump.¹⁷ Det har fyra sinnrika klaffar som styr blodflödets riktning. De här klaffarna öppnas och stängs över 100 000 gånger per dygn — 36 miljoner gånger per år. Ändå kan de, om de inte skadas genom sjukdom, klara av denna ansträngning i nästan obegränsad tid.

Tänk på kroppens försvarssystem. För att skydda sig från skador kan kroppen känna smärta. Den reagerar på en infektion genom att skapa antikroppar. Huden ger skydd. Den varnar för skador som stark hetta eller kyla kan åstadkomma.

Kroppen förnyar sina åldrande celler och reglerar nivån på sina egna vitala beståndsdelar. Kroppen läker sina sår, blåmärken och brutna ben. Dess förmåga till fortplantning är en annan helig gåva från Gud.

Men låt oss betänka att en fullkomlig kropp inte är en förutsättning för att en person ska uppnå sin gudomliga bestämmelse. Faktum är att några av de bästa andarna bor i sköra eller ofullkomliga kroppar. Stor andlig styrka utvecklas ofta av personer som har fysiska svårigheter, just på grund av dessa svårigheter.

Alla som studerar hur den mänskliga kroppen fungerar har förvisso "sett Gud verka i sitt majestät och sin kraft".¹⁸ Eftersom kroppen styrs av gudomlig lag är alla former av läkning en följd av lydnad mot den lag på vilken den välsignelsen är baserad.¹⁹

Ändå har en del människor den felaktiga uppfattningen att dessa häpnadsväckande fysiska egenskaper kom till av en slump eller var en följd av en big bang någonstans. Fråga dig själv: "Kan en explosion i ett tryckeri frambringa ett lexikon?" Det är *högst* osannolikt. Men även om så vore skulle den ändå aldrig kunna laga sina sönderslitna sidor eller frambringa egna förnyade upplagor!

Om kroppens kapacitet till normal funktion, försvar, läkning, reglering och nyskapelse skulle fortgå utan begränsning skulle livet här fortsätta i all evighet. Ja, vi skulle vara strandsatta här på jorden! I barmhärtighet mot oss ombesörjde vår Skapare åldrande

och andra processer vilka slutligen resulterar i vår fysiska död. Döden, liksom födelsen, är en del av livet. Skrifterna lär att "det inte var lämpligt att människan skulle befrias från denna timliga död, ty det skulle ha omintetgjort den stora lycksalighetsplanen".²⁰ Att återvända genom den port som vi kallar döden är en glädje för dem som älskar honom och är förberedda på att möta honom.²¹ Till sist kommer den tid då "anden och kroppen skall återförenas i sin fullkomliga form. Både lem och led skall återställas till sin rätta gestaltning"²² för att aldrig mer åtskiljas. För dessa fysiska gåvor, Gud vare tack!

Andliga gåvor

Kroppen är viktig eftersom den fungerar som boning för vår eviga ande. Våra andar existerade i den förjordiska tillvaron²³ och kommer att fortsätta leva efter det att kroppen dör.²⁴ Anden skänker kroppen liv och personlighet.²⁵ I detta liv och i nästa kommer anden och kroppen, när de förenas, att bli en levande själ av gudomligt värde.

Eftersom vår ande är så viktig får dess utveckling eviga konsekvenser. Den stärks när vi kommunicerar i ödmjuk bön med vår kärleksfulle himmelske Fader.²⁶

De egenskaper varigenom vi en dag kommer att dömas är alla andliga.²⁷ I dessa ingår kärlek, dygd, redbarhet, omtanke och tjänande av andra.²⁸ Din ande, tillsammans med och inhyst i din kropp, kan utveckla och manifesteras dessa egenskaper på sätt som är nödvändiga för din eviga utveckling.²⁹ Andlig utveckling uppnås genom tro, omvändelse, dop, den Helige Andens gåva och uthållighet intill änden, vilket omfattar begåvningen och de beseglade förrättningarna i det heliga templet.³⁰

Liksom kroppen kräver daglig näring för att överleva behöver också anden näring. Anden får näring genom eviga sanningar. Förra året firade vi 400-årsjubiléet av King James bibelöversättning. Och vi har haft Mormons bok i nästan 200 år. Den har nu översatts i sin helhet eller i valda delar till 107 språk. Tack vare dessa och andra värdefulla skrifter vet vi att Gud är vår evige Fader och att hans Son Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare. För dessa andliga gåvor, Gud vare tack!

Evangelieliegåvor

Vi vet att profeter från många tidsutdelningar, till exempel Adam, Noa, Mose och Abraham, alla undervisade om vår himmelske Faders och Jesu Kristi gudomlighet. Vår nuvarande tidsutdelning inleddes av vår himmelske Fader och Jesus Kristus när de uppenbarade sig för profeten Joseph Smith år 1820. Kyrkan organiserades år 1830. Nu, 182 år senare, förblir vi under ett förbund att föra ut evangeliet till "varje nation, släkte, tungomål och folk".³¹ När vi gör det blir både givare och mottagare välsignade.

Vi har ansvaret att undervisa hans barn och att uppväcka hos dem en medvetenhet om Gud. För länge sedan sade kung Benjamin:

"Tro på Gud. Tro att han är och att han har skapat allt, både i himlen och på jorden. Tro att han har all visdom och all makt, både i himlen och på jorden ...

Tro att ni måste omvända er från era synder och överge dem och ödmjuka er inför Gud, och be i hjärtats uppriktighet om att han skall förlåta er. Och om ni nu tror allt detta, se då till att ni gör det."³²

Gud är densamme i går, i dag och för evigt, men det är inte vi. Vår dagliga utmaning är att använda oss av försoningens kraft, så att vi verkligen kan förändras, bli mer kristuslika och bli värdiga upphöjelsens gåva och leva för evigt med Gud, Jesus Kristus och våra familjer.³³ För dessa krafter, förmåner och evangelieliegåvor, Gud vare tack!

Jag vittnar om att han lever, att Jesus är Kristus och att detta är hans kyrka, återställd i dessa sista dagar för att dess gudomliga bestämmelse ska genomföras. Vi leds idag av president Thomas S. Monson, som vi älskar och stöder av hela vårt hjärta, liksom vi också stöder hans rådgivare och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare. Jag vittnar om detta i Jesu Kristi heliga namn, amen.

Slutnoter

1. Joh. 6:35, 48; se också vers 51.
2. Alma 26:8; se också Alma 7:23.
3. Se Apg. 17:27–29.
4. Se Läran och förbunden 130:22.
5. Se Mose 6:51; Rom. 8:16; Hebr. 12:9; Jer. 1:4–5.
6. Se 1 Mos. 2:7; 1 Kor. 15:44; Mose 3:7.

7. Se 1 Nephi 17:36.
8. Mose 1:39.
9. Joh. 3:16.
10. Joh. 3:17.
11. Hans avsikter är koncist sammanfattade i 3 Nephi 27:13–22.
12. Se Alma 11:40.
13. Se 2 Nephi 9:6–7, 20–22.
14. Joh. 11:25–26.
15. Se 1 Nephi 17:40; 1 Joh. 4:10.
16. Se 2 Petr. 1:4.
17. Hjärtat pumpar omkring 7 500 liter om dagen.
18. Läran och förbunden 88:47.
19. Se Läran och förbunden 130:21. Denna gudomliga lag är verkligen obestriddig.
20. Alma 42:8.
21. Psalmisten uttryckte gudomens åsikt: "Dyrbar i Herrens ögon är hans frommas död" (Ps. 116:15); se också Pred. 12:7.
22. Alma 11:43; se också Pred. 12:7; Alma 40:23; Läran och förbunden 138:17.
23. Se Läran och förbunden 93:38.
24. Se Alma 40:11; Abraham 3:18.
25. Anden är personens avbild (se Läran och förbunden 77:2).
26. Se 3 Nephi 14:9–11.
27. Anden, inte kroppen, är den aktiva, ansvariga komponenten i själen. Utan anden är kroppen död (se Jak. 2:26). Därför är det anden som väljer gott eller ont och som kommer att hållas ansvarig för både de positiva och negativa egenskaper den besitter i den yttersta domen (se Alma 41:3–7).
28. Andliga egenskaper är bland andra "tron, dygden, kunskapen, måttligheten, tålmodet, den broderliga välviljan, gudsfruktan, kärleken, ödmjukheten och fliten" (Läran och förbunden 4:6).
29. Se 2 Nephi 2:11–16, 21–26; Moroni 10:33–34.
30. Detta är Kristi lära (se 2 Nephi 31:11–21).
31. Mosiah 15:28; se också 1 Nephi 19:17; 2 Nephi 26:13; Mosiah 3:20; 15:28; 16:1; Alma 37:4; Läran och förbunden 1:18–23; 77:11; 133:37.
32. Mosiah 4:9–10.
33. "Evigt liv ... är den största av alla Guds gåvor" (Läran och förbunden 14:7).

Särskilda lärdomar

Äldste Ronald A. Rasband

i presidentskapet för de sjuttio

Det är mitt hopp och min bön att vi fortsätter att ädelt bära våra bördor och räcka ut handen mot dem bland oss som lider.

Under de senaste 20 månaderna har vår familj välsignats med förmånen att ha ett mycket speciellt spädbarn.

Lille Paxton, vår dotterson, föddes med en mycket ovanlig kromosomavvikelse, ett deletionssyndrom, något som förekommer bland en av hundratals miljoner människor. Vår dotter och hennes man slog in på en okänd och livsförändrande resa när Paxton föddes. Den här erfarenheten har blivit ett eldprov som ger oss särskilda lärdomar om eviga principer.

Vår älskade äldste Russell M. Nelson, som just talade till oss, har lärt:

”Av skäl som vi vanligtvis inte känner till, föds vissa människor med fysiska begränsningar. Vissa delar av kroppen är kanske onormala. Regleringssystem är kanske ur balans. Och allas våra kroppar är underkastade sjukdom och död. Ändå är gåvan att ha en fysisk kropp oskattbar ...

En fullkomlig kropp behövs inte för att vi ska nå vår gudomliga bestämmelse. En del av de allra bästa andarna finns faktiskt i mycket svaga kroppar ...

Till sist kommer den tid då ’anden och kroppen skall återförenas i sin fullkomliga form. Både lem och led skall återställas till sin rätta gestaltning’ (Alma 11:43). Sedan kan vi, tack vare Jesu Kristi försoning, bli fullkomnade i honom.”¹

Jag vill att alla ni som har nära och kära som har svårigheter, bekymmer, besvikelser eller sorger ska veta följande: Det är med

obegränsad kärlek och evig medkänsla som Gud vår himmelske Fader älskar era lidande anhöriga, och han älskar er!

En del kan undra när de står inför ett sådant lidande hur en allsmäktig Gud kan låta detta ske. Och sedan kommer den oundvikliga frågan: Varför händer detta mig? Varför måste vi erfara sjukdomar och händelser som begränsar eller kallar hem våra familjemedlemmar för tidigt eller låter deras år fortsätta i smärtans tecken? Varför finns det sorger?

Det är då vi kan vända oss till den stora lycksalighetsplanen som vår himmelske Fader tog fram. Den planen, när vi hörde talas om den i vårt fjordiska liv, fick oss alla att ropa av glädje.² Det här livet är helt enkelt en utbildning inför evig upphöjelse och under den processen måste vi prövas. Så har det alltid varit och ingen är undantagen.

Vi måste låta vår tillit till Gud genomsyra vårt jordeliv. Med tro på honom hämtar vi kraft från Kristi försoning när frågor hopas och svar saknas.

Efter sin uppståndelse och under sitt besök till den amerikanska världsdelen gav vår Frälsare Jesus Kristus alla följande inbjudan:

”Har ni några som är sjuka bland er? För dem hit. Har ni några som är lama eller blinda eller halta eller krymplingar eller spetälska eller som är förtvinade eller som är döva eller som lider på något sätt? För dem hit så skall jag bota dem, ty jag hyser medlidande med er, mitt inre är fyllt av barmhärtighet ...

Och det hände sig att när han hade talat sålunda, gick hela mängden tillsammans fram med sina sjuka och sina lidande och sina lama och med sina blinda och med sina stumma och med alla dem som led på något sätt, och han helade dem var och en allteftersom de fördes fram till honom.”³

Stor styrka kan hämtas från orden ”hela mängden [gick] tillsammans fram” — *alla*, bröder och systrar. Vi får *alla* prövningar. Det står: ”Alla dem som led på något sätt.” Känner vi inte alla igen oss?

Strax efter att vår käre Paxton föddes visste vi att vår himmelske Fader skulle välsigna oss och ge oss särskilda lärdomar. När hans far och jag lade våra fingrar på hans lilla huvud under den första av många prästadömsvälsignelser kom

orden i Johannes nionde kapitel till mitt sinne: "Detta har skett för att Guds gärningar skulle uppenbaras på honom."⁴

Guds gärningar uppenbaras verkligen genom Paxton.

Vi lär oss tålmod, tro och tacksamhet genom tjänandets balsam, genom ändlösa timmar av starka känslor, empatins tårar och våra böner för och de uttryck av kärlek vi visar våra kära som har stora behov, särskilt Paxton och hans föräldrar.

President James E. Faust, som var min käre stavspresident när jag var ung, sade: "Jag känner stor uppskattning för kärleksfulla föräldrar som orubbligt möter och övervinner sin oro och sina sorger för ett barn som fötts med eller utvecklar ett svårt mentalt eller fysiskt handikapp. Denna oro fortgår ofta varje dag, utan avbrott, under resten av föräldrarnas eller barnets liv. Ofta måste föräldrar skänka övermänsklig vård utan uppehåll, dag som natt. Många mödrars armar och hjärtan har värkt år efter år, allteftersom de tröstat och lindrat sitt speciella barns lidande."⁵

Som det står i Mosiah, vi har sett hur Paxtons familj har fått del av Frälsarens rena kärlek, som finns tillgänglig för oss alla: "Och nu hände det sig att de bördor som lagts på Alma och hans bröder lättades. Ja, Herren styrkte dem så att de kunde bära sina bördor med lätthet, och de underkastade sig glatt och med tålmod all Herrens vilja."⁶

En natt under Paxtons första dagar var vi på intensivvårdsavdelningen för neonatalvård på det underbara Primary Children's Medical Center i Salt Lake City och såg med förundran på den hängivna och oavbrutna vård som läkarna, sjuksköterskorna och andra vårdare gav. Jag frågade min dotter hur vi någonsin skulle kunna betala för detta och uppskattade kostnaden. En läkare i närheten flikade in att min summa var "alldeles för låg" och att lille Paxtons vård skulle kosta mycket mer än jag hade beräknat. Vi fick veta att mycket av sjukhusets kostnader täcktes av generösa donationer i form av tid och pengar som andra gav. Hans ord gjorde mig ödmjuk då jag begrundade värdet av denna lilla själ som de så omsorgsfullt vakade över.

Det påminde mig om ett missionärsskriftställe som fick en helt ny innebörd: "Kom ihåg att själarna är mycket värdefulla i Guds ögon."⁷

Jag grät när jag begrundade den obegränsade kärlek som vår himmelske Fader och hans älskade Son Jesus Kristus har till oss, samtidigt som jag på ett kraftfullt sätt lärde mig hur värdefull varje själ är, både fysiskt och andligt, i Guds ögon.

Paxtons familj har lärt sig att de omges av oräkneliga himmelska och jordiska tjänande änglar. Några har stilla kommit och gått när de behövdes. Andra har kommit till dörren med mat, tagit hand om tvätten, skjutsat syskon, ringt och talat uppmuntrande ord och framför allt bett för Paxton. Det var då jag lärde mig en till särskild lärdom: Om du stöter på någon som håller på att drunkna, stannar du upp och frågar om personen behöver hjälp? Eller är det bättre att hoppa i och rädda personen från vattnet som drar ner henne? Erbjudandet, trots att det är välment och ofta ges, "Säg till om du behöver något", skänker i verkligheten ingen lindring.

Vi fortsätter att lära oss hur viktigt det är att vara medveten om och intresserad av våra medmänniskor, och på så sätt lär vi oss inte bara hur viktigt det är ge hjälp, utan också om den överväldigande glädje vi känner när vi hjälper andra.

Vår käre president Thomas S. Monson, som är ett sådant utmärkt exempel på hur man lyfter de nedtryckta, sade: "Gud välsignar alla som håller reda på sin bror, som ger för att stilla lidande, som strävar med allt som är gott inom dem för att skapa en bättre värld. Har ni märkt att sådana personer har ett gladare leende? Deras steg är säkrare. De utstrålar belåtenhet och tillfredsställelse ... för man kan inte hjälpa andra utan att själv känna sig rikt välsignad."⁸

Trots att vi möter prövningar, motgångar, handikapp, sorger och alla slags lidanden är vår omtänksamme och kärleksfulle Frälsare alltid där när vi behöver honom. Han har lovat:

"Jag skall inte lämna er faderlösa, jag skall komma till er ...

Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa."⁹

Vi är så tacksamma för vår Fader i himlen, för att han gav oss vår kämpe Paxton. Herren har genom honom uppenbarat sitt verk och fortsätter att ge oss dessa värdefulla, heliga och särskilda lärdomar.

Jag vill avsluta med orden från en omtyckt psalm:

*Modigt skall vi kämpa till dess striden är slut!
 Glada vi är, glada vi är!
 Seger skall vi vinna, om vi fast håller ut
 och förströstar på vår Fader kär.¹⁰*

Bröder och systrar, det är mitt hopp och min bön att vi fortsätter att ädelt bära våra bördor och räcka ut handen mot dem bland oss som lider och behöver stöd och uppmuntran. Må vi alla tacka Gud för hans välsignelser och förnya vårt löfte till vår Fader i himlen om att vi ödmjukt ska tjäna hans barn. I Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Russell M. Nelson, "Vi är Guds barn", *Liahona*, jan. 1999, s. 103.
2. Se Job 38:7.
3. 3 Nephi 17:7, 9.
4. Joh. 9:3.
5. James E. Faust, "Guds verk", se *Nordstjärnan*, jan. 1985, s. 44.
6. Mosiah 24:15.
7. Läran och förbunden 18:10.
8. Thomas S. Monson, "Our Brothers' Keepers", *Ensign*, juni 1998, s. 39.
9. Joh. 14:18, 27.
10. "Modigt skall vi kämpa", *Psalmer*, nr 173.

Profeternas vision för Hjälpföreningen: Tro, familj, tjänande

Julie B. Beck

nyligen avlöst generalpresident för Hjälpföreningen

Tro, familj och tjänande — dessa tre enkla ord beskriver profeternas vision för systrarna i kyrkan.

Under senare år har jag manats att ofta tala om Hjälpföreningen — dess syfte och egenskaper,¹ dess värdefulla historia,² dess arbete och dess samverkan med biskopar och melkisedekska prästadömetts kvorum.³ Idag känns det viktigt att fokusera på profeternas vision för Hjälpföreningen.⁴

Liksom Herrrens profeter alltid har undervisat äldster och högpräster om deras syfte och plikter så har de också alltid delat med sig av sin vision för systrarna i Hjälpföreningen. Utifrån deras råd kan vi tydligt se att Hjälpföreningens syfte är att stärka systrarnas tro och personliga rättfärdighet, stärka familjer och hem och hitta och hjälpa de behövande. *Tro, familj och tjänande* — dessa tre enkla ord beskriver profeternas vision för systrarna i kyrkan.

Sedan återställsens begynnelse har profeter delat med sig av sin vision av starka, trofasta och målmedvetna kvinnor som är medvetna om sitt eviga värde och syfte. När profeten Joseph Smith organiserade Hjälpföreningen gav han dess första president i uppdrag att "presidera över den här föreningen, ta hand om de fattiga — avhjälpa deras behov och handha institutionens olika angelägenheter".⁵ Hans vision för organisationen var "en utvald förening, åtskild från all världens ondska".⁶

Brigham Young, kyrkans andre president, bad sina rådgivare och de tolv apostlarnas kворum att instruera biskoparna att "låta [systrarna] organisera Kvinnliga hjälpföreningar i de olika församlingarna". Han lade till: "En del kanske tror att det är något obetydligt, men det är det inte."⁷

Senare sade president Joseph F. Smith att till skillnad från världens organisationer, som "är skapade av män eller kvinnor" så är Hjälpföreningen "gudomligt grundad, gudomligt bemyndigad, gudomligt instiftad, gudomligt förordnad av Gud".⁸ President Joseph Fielding Smith sade till systrarna att de hade "givits kraft och myndighet att utföra många storslagna gärningar".⁹ Han sade: "Ni är medlemmar i den bästa kvinnoorganisationen i världen, en organisation som är en viktig del av Guds rike på jorden och som utformats och drivs så att den hjälper sina trofasta medlemmar att sträva efter evigt liv i vår Faders rike."¹⁰

En omfattande inflytelsesfär

Varje år blir hundratusentals systrar och unga kvinnor en del av denna allt större "krets av systrar".¹¹ Sedan fortsätter de, oavsett var dessa systrar bor eller tjänar, att ha kvar sitt medlemskap och sitt samröre med Hjälpföreningen.¹² Eftersom Hjälpföreningens syfte är så viktigt har första presidentskapet uttryckt sin önskan om att unga kvinnor börjar förbereda sig för Hjälpföreningen långt innan de fyller 18.¹³

Hjälpföreningen är inte ett program. Den är en officiell del av Herrens kyrka och är "gudomligt förordnad av Gud" att undervisa, stärka och inspirera systrarna i deras syfte i fråga om tro, familj och tjänande. Hjälpföreningen ska vara en livsstil för sista dagars heliga kvinnor, och dess inflytande sträcker sig mycket längre än en söndagsklass eller ett socialt evenemang. Den följer mönstret som sattes av de kvinnliga lärjungarna som verkade tillsammans med Herren Jesus Kristus och hans apostlar i hans forntida kyrka.¹⁴ Vi har undervisats om att "det är lika obligatoriskt för en kvinna att tillägna sig de dygder som uppmuntras av Hjälpföreningen som det är obligatoriskt för männen att utveckla de karaktärsegenskaper som uppmuntras av prästadömet".¹⁵

När profeten Joseph Smith organiserade Hjälpföreningen undervisade han systrarna om att de skulle "ta hand om fattiga" och "rädda själar".¹⁶ I sitt uppdrag att "rädda själar" har systrarna myndighet att organisera och delta i en omfattande inflytelsesfär. Hjälpföreningens första president avskiljdes till att förklara skrifterna och Hjälpföreningen har fortfarande ett stort undervisningsansvar i Herrens kyrka. När Joseph Smith sade till systrarna att Hjälpföreningens organisation skulle förbereda dem för "prästadörets förmåner, välsignelser och gåvor"¹⁷ gav det dem möjlighet att delta i Herrens frälsningsverk. Att rädda själar innebär att man delar med sig av evangeliet och deltar i missionsarbete. Det innebär att man engagerar sig i tempeltjänst och släktforskning. Det innebär att man gör allt man kan för att bli andligt och timligt oberoende.

Äldste John A. Widtsoe förkunnade att Hjälpföreningen erbjuder "lindring från fattigdom, lindring från sjukdom, lindring från tvivel, lindring från okunnighet — lindring från allt som hindrar kvinnans glädje och framåtskridande. Vilket storslaget uppdrag!"¹⁸

President Boyd K. Packer liknade Hjälpföreningen vid en "skyddande vägg".¹⁹ Ansvar att skydda systrarna och deras familjer ökar vikten av det vakande öga och det tjänande som besökslärarverksamheten tillhandahåller, och det visar vår villighet att minnas våra förbund med Herren. Eftersom vi har ansvaret att "hjälpa behövande och nödställda" arbetar vi i harmoni tillsammans med biskoparna för att se till de heligas timliga och andliga behov.²⁰

President Spencer W. Kimball sade: "Det finns många systrar som är klädda i trasor — andliga trasor. De är berättigade till vackra dräkter, andliga dräkter ... Det är ert privilegium att besöka de olika hemmen och byta ut trasor mot dräkter."²¹

President Harold B. Lee delade denna vision. Han sade: "Ser ni inte varför Herren har givit ... Hjälpföreningen ansvaret att besöka dessa hem? Det är därför att det inte finns någon i kyrkan, Mästaren undantagen, som kan beröra någon mer, som har större insikt i dessa personers hjärta och liv än de."²²

President Joseph F. Smith varnade Hjälpföreningens systrar och ledare och sade att han inte ville "se den tid när vår

Hjälpförening följer eller blandar sig med andra organisationer och förlorar sin identitet genom att beblanda sig med ... organisationer som kvinnor skapar". Han förväntade sig att systrarna skulle "leda världen, och särskilt världens kvinnor, i allt som är prisvärt, allt som är gudalikt, allt som är upplyftande och som har en renande inverkan på människobarnen".²³ Hans råd lyfte fram uppdraget att ta bort traditioner, teman, modenycker och trender och i dess plats införliva handlingar som är i harmoni med Hjälpföreningens syfte.

Ledare som söker efter uppenbarelse kan se till att varje möte, lektion, klass, aktivitet och strävan som Hjälpföreningen har uppfyller syftet med varför den organiserades. Samvaron, vänskapen och enigheten vi söker efter är det ljuva resultatet vi får när vi tjänar tillsammans med Herren i detta verk.

Förverkliga profeternas vision

President Thomas S. Monson och hans rådgivare vittnade nyligen "om att Herren har återställt evangeliets fullhet genom profeten Joseph Smith och att Hjälpföreningen är en viktig del av den återställelsen". Ett exempel på att de vill att Hjälpföreningens "förunderliga arv" ska bevaras är att första presidentskapet nyligen lät trycka och dela ut boken *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* världen över. Inom bokens pärmar kan vi läsa om mönster och exempel på systrar och bröder som arbetade tillsammans i familjer och kyrkan, och vi kan lära oss principer som beskriver vilka vi är, vad vi tror på och vad vi behöver skydda. Vi har uppmanats av första presidentskapet att studera denna viktiga bok och "låta dess tidlösa sanningar och inspirerande exempel påverka [oss]".²⁴

När systrar i högre grad anammar Hjälpföreningens syfte förverkligas profeternas vision. President Kimball sade: "Det finns en kraft i [Hjälpföreningens] organisation som ännu inte utnyttjats tillfullo för att stärka hemmen i Sion och bygga upp Guds rike, och den kommer inte att göra det förrän både systrarna och prästadömet fångar visionen av Hjälpföreningen."²⁵ Han profeterade att "en stor del av den kraftiga tillväxt som ska äga rum i kyrkan i de sista dagarna beror på att många av de goda kvinnorna i världen (hos vilka det ofta finns en sådan inre känsla av andlighet) ska dras till kyrkan i stora skaror. Detta

kommer att ske i den mån kvinnorna i kyrkan ... betraktas som annorlunda — i positiv bemärkelse — än kvinnorna i världen.”²⁶

Jag är tacksam för profeternas vision för Hjälpföreningen. Jag, liksom president Gordon B. Hinckley, ”är övertygad om att det inte finns någon organisation som går upp mot Hjälpföreningen i denna kyrka”.²⁷ Det är vårt ansvar idag att dela profeternas vision för Hjälpföreningen när vi strävar efter att stärka vår tro, stärka familjen och skänka lindring.

Jag avslutar med president Lorenzo Snows ord: ”Hjälpföreningens framtid är löftesrik. Allteftersom kyrkan växer kommer dess användbarhetsområde att vidgas därefter, och den kommer att bli en ännu större makt i det godas tjänst än vad den har varit tidigare.”²⁸ Han sade följande till systrarna som bidrar till Guds rikes tillväxt: ”Eftersom ni har medverkat i detta arbete kommer ni förvisso få ta del av arbetets triumf och den upphöjelse och härlighet som Herren ger sina trofasta barn.”²⁹ Om denna vision vittnar också jag i Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Se Julie B. Beck, ”Uppfyll syftet med Hjälpföreningen”, *Liahona*, nov. 2008, s. 108–111.
2. Se Julie B. Beck, Tal under BYU:s kvinnokonferens (29 apr. 2011), http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/2011/pdf/JulieB_openingS.pdf; ”Det jag hoppas mina barnbarn ska förstå om Hjälpföreningen”, *Liahona*, nov. 2011, s. 109–113; ”Hjälpföreningen: Ett heligt verk”, *Liahona*, nov. 2009, s. 110–114.
3. Se Julie B. Beck, ”Why We Are Organized into Quorums and Relief Societies” (tal under andligt möte vid Brigham Young University, 17 jan. 2012), speeches.byu.edu.
4. Det här budskapet har inte tagit upp alla profetiska uttalanden om Hjälpföreningen. Det innehåller bara ett smakprov av deras vision och vägledning. *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet*, konferenstal och annat material som kyrkan har gett ut undervisar mer om detta ämne.
5. Joseph Smith, i *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 12.
6. Joseph Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 15.
7. Brigham Young, i *Döttrar i mitt rike*, s. 41.
8. Joseph F. Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 65.
9. Joseph Fielding Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 142.
10. Joseph Fielding Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 97.
11. Boyd K. Packer, i *Döttrar i mitt rike*, s. 85.
12. Se Boyd K Packer, ”Systrars krets”, *Nordstjärnan*, apr. 1981, s. 201–206.
13. Se Brev från första presidentskapet, 19 mars 2003 och 23 feb. 2007.
14. Se *Döttrar i mitt rike*, s. 3–6.
15. Boyd K. Packer, i *Döttrar i mitt rike*, s. 16.

16. Joseph Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 17.
17. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:602.
18. John A. Widtsoe, i *Döttrar i mitt rike*, s. 25.
19. Boyd K. Packer, *Nordstjärnan*, apr. 1981, s. 204.
20. Joseph Fielding Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 142.
21. Spencer W. Kimball, i *Döttrar i mitt rike*, s. 117.
22. Harold B. Lee, "The Place of Relief Society in the Welfare Plan", *Relief Society Magazine*, dec. 1946, s. 842.
23. Joseph F. Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 65–66.
24. Första presidentskapet, i *Döttrar i mitt rike*, s. IX.
25. Spencer W. Kimball, i *Döttrar i mitt rike*, s. 141–142.
26. Spencer W. Kimball, i *Döttrar i mitt rike*, s. 94–95.
27. Gordon B. Hinckley, i *Döttrar i mitt rike*, s. 160.
28. Lorenzo Snow, i *Döttrar i mitt rike*, s. 19.
29. Lorenzo Snow, i *Döttrar i mitt rike*, s. 7.

Kristi Lära

Äldste D. Todd Christofferson

i de tolv apostlarnas kворum

I kyrkan idag liksom i forna tider är fastställandet av Kristi lära eller rättelsen av avvikelser från läran en fråga om gudomlig uppenbarelse.

Jag vill uttrycka vårt djupa tack och innerliga kärlek till syster Beck, syster Allred och syster Thompson och Hjälpföreningens generalkommitté.

Vi har på senare tid sett ett växande intresse hos allmänheten för vad Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga står för. Det är något vi välkomnar, eftersom vårt grundläggande uppdrag trots allt är att undervisa om Jesu Kristi evangelium, hans lära, i hela världen (se Matt. 28:19–20; L&F 112:28). Men vi måste medge att det funnits och fortfarande finns kvar en del förvirring angående vår lära och hur den upprättades. Det är det jag vill tala om idag.

Frälsaren gav oss sin lära i tidens mitt och hans apostlar kämpade hårt för att bevara den gentemot ständiga angrepp av falska traditioner och falsk filosofi. Nya testamentets brev nämner ett flertal händelser som visar att ett allvarligt och utbrett avfall redan höll på att äga rum under apostlarnas tid.¹

Århundradena som följde lystes upp av tillfälliga strålar av evangelieljus fram till dess att en strålande återställens gryning bröt in i världen på artonhundratalet och Jesu Kristi evangelium i sin helhet återigen fanns på jorden. Denna härliga dag började när Gud Fadern och hans älskade Son Jesus Kristus i en "ljuspelare ... klarare än solen" (Joseph Smith — Historien 1:16), besökte den unge Joseph Smith och inledde vad som skulle komma att bli en veritabel störtflod av uppenbarelser förbundna med gudomlig kraft och myndighet.

I dessa uppenbarelser finner vi vad man skulle kunna kalla kärnan i Jesu Kristi Kyrkas lära som återupprättats på jorden. Jesus själv uttryckte den läran med dessa ord som finns upptecknade i Mormons Bok: Ännu ett Jesu Kristi testamente:

”Och detta är min lära, och det är den lära som Fadern har givit mig. Och jag vittnar om Fadern och Fadern vittnar om mig, och den Helige Anden vittnar om Fadern och mig. Och jag vittnar om att Fadern befäller alla människor överallt att omvända sig och tro på mig.

Och var och en som tror på mig och blir döpt, han skall bli frälst, och det är de som skall ärva Guds rike.

Och var och en som inte tror på mig och inte blir döpt skall bli fördömd ...

och var och en som tror på mig tror även på Fadern. Och för honom skall Fadern vittna om mig, ty han skall besöka honom med eld och med den Helige Anden ...

Sannerligen, sannerligen säger jag er att detta är min lära, och var och en som bygger på den bygger på min klippa, och helvetets portar skall inte få makt över dem” (3 Nephi 11:32–35, 39).

Detta är vårt budskap, klippan på vilken vi bygger, grunden för allt annat i kyrkan. Liksom allt som kommer från Gud är denna lära ren, den är klar, den är lätt att förstå — till och med för ett barn. Med glada hjärtan inbjuder vi alla att ta emot den.

I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga tror vi ”allt vad Gud har uppenbarat och allt vad han nu uppenbarar, och vi tror att han ännu kommer att uppenbara många stora och viktiga ting angående sitt rike” (Trosart. 1:9). Detta innebär att även om det finns mycket vi ännu inte vet eller förstår, har de sanningar och lärdomar vi fått kommit, och fortsätter att komma, genom gudomlig uppenbarelse. I vissa religiösa traditioner hävdar teologer att deras myndighet att undervisa om läran är jämställd med den religiösa hierarkins, och doktrinära frågor kan skapa åsiktsstrider mellan dem. Några förlitar sig på medeltidens ekumeniska råd och deras trosbekännelser. Andra lägger störst tonvikt vid utläggningar av post-apostoliska teologer eller på biblisk hermeneutik eller tolkning. Vi värdesätter också vetenskaplig lärdom som ökar förståelsen, men i kyrkan idag

liksom i forna tider är fastställandet av Kristi lära eller rättelsen av avvikelser från läran en fråga om gudomlig uppenbarelse till dem som Herren bemyndigar med apostolisk myndighet.²

År 1954 förklarade J. Reuben Clark Jr, som då var rådgivare i första presidentskapet, hur lärosatser kungörs i kyrkan och den betydande roll som kyrkans president innehar. Han sade om medlemmar i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum: "Vi bör ha i åtanke att vissa av generalauktoriteterna har tilldelats en speciell kallelse — de har en speciell gåva. De stöds som profeter, siare och uppenbarare, vilket ger dem en speciell andlig begåvning som kommer till uttryck när de undervisar folket. De har rätten, kraften och myndigheten att förkunna Guds avsikt och vilja för hans folk, som är underkastad den övergripande kraften och myndigheten hos kyrkans president. Andra generalauktoriteter har inte fått denna speciella andliga begåvning och myndighet i fråga om det de lär ut — vilket innebär att de är begränsade, och innebörden av denna begränsning av deras kraft och myndighet då de undervisar är densamma som för alla andra ämbetsmän och medlemmar i kyrkan, för ingen av dem är andligen begåvad som profet, siare och uppenbarare. Vidare, som nyss antytts, har kyrkans president ytterligare en speciell andlig begåvning i detta hänseende, för han är profet, siare och uppenbarare för hela kyrkan."³

Hur uppenbarar Frälsaren sin vilja och lära för profeterna, siarna och uppenbararna? Han kan handla genom budbärare eller på egen hand. Han kan tala med sin egen röst eller genom den Helige Andens röst, en kommunikation från Ande till ande som kan uttryckas i ord eller känslor som förmedlar förståelse bortom ord (se 1 Nephi 17:45; L&F 9:8). Han kan vända sig till sina tjänare var för sig eller agera genom ett råd (se 3 Nephi 27:1–8).

Jag citerar två exempel från Nya Testamentet. Det första är en uppenbarelse riktad till kyrkans överhuvud. I början av Apostlagärningarna finner vi att Kristi apostlar förkunnade evangeliets budskap för endast judarna, efter mönstret som Jesus satte under sin tid på jorden (se Matt. 15:24), men nu var, enligt Herrens tidsplan, tiden inne för förändring. Petrus var i Joppe och hade en dröm där han såg alla slags djur sänkas ner mot

jorden från himlen i en "linneduk" som var "fäst i sina fyra hörn" (Apg. 10:11) och befalldes att "slakta och äta" (se Apg. 10:13). Petrus tvekade eftersom åtminstone en del av djuren var "orena" enligt moselagen och Petrus hade aldrig brutit den lag som förbjöd att man åt dem. Men rösten sade till Petrus i hans dröm: "Vad Gud har förklarat för rent skall inte du anse vara orent" (Apg. 10:15).

Innebörden av drömmen blev tydlig när strax därpå ett antal män som sänts ut av den romerske officeren Kornelius kom till huset som Petrus gästade och bad honom att han skulle komma och undervisa deras husbonde. Kornelius hade samlat en stor grupp släktingar och vänner, och då han fann att de ivrigt väntade på att höra hans budskap, sade Petrus:

"Mig har Gud visat att man inte skall kalla någon människa ohelig eller oren ...

Nu förstår jag verkligen att Gud inte gör skillnad på människor,

utan tar emot den som fruktar honom och gör det som är rätt, vilket folk han än tillhör" (Apg. 10:28, 34–35; se också verserna 17–24).

"Medan Petrus ännu talade föll den helige Ande över alla som hörde ordet.

Alla ... som hade följt med Petrus häpnade över att den helige Andes gåva blev utgjuten också över hedningarna ...

Då frågade Petrus:

'Inte kan väl någon hindra att dessa blir döpta med vatten, när de liksom vi har tagit emot den helige Ande?'" (Apg. 10:44–47).

I och med denna händelse och uppenbarelse till Petrus, ändrade Herren kyrkans praxis och uppenbarade en mer fullständig förståelse om frälsningens lära till sina lärjungar. Och så kom predikandet av evangeliet att utökas till att omfatta alla människor.

Senare i Apostlagärningarna finner vi ett liknande exempel som denna gång visar på hur uppenbarelse gällande doktrinära frågor kan komma i ett rådssammanhang. Oenighet uppstod gällande frågan om den omskärelse som moselagen krävde skulle föras vidare som ett bud i Jesu Kristi evangelium och kyrka eller

inte (se Apg. 15:1, 5). "Apostlarna och de äldste samlades ... för att behandla frågan" (Apg. 15:6). Våra uppteckningar från detta råd är visserligen ofullständiga, men vi får veta att "efter en lång överläggning" (Apg. 15:7), reste sig Petrus, den främste aposteln, och tillkännagav vad den Helige Anden hade bekräftat för honom. Han påminde rådet om att när evangeliet började predikas för de oomsburna hedningarna i Kornelius hus, tog de emot den Helige Anden på samma sätt som de oomsburna judiska omvända hade gjort. Gud, sade han, "gjorde ingen skillnad mellan oss och dem, sedan han genom tron hade renat deras hjärtan.

Varför vill ni då fresta Gud och på lärjungarnas axlar lägga ett ok, som varken våra fäder eller vi själva har kunnat bära?

Nej, vi tror att vi på samma sätt som de blir frälsta genom Herren Jesu nåd" (Apg. 15:9–11; se också vers 8).

Därefter gav Paulus, Barnabas och kanske även andra sitt bifall till Petrus tillkännagivelse. Jakob föreslog att beslutet skulle verkställas genom ett brev till kyrkan, och rådet var "enhälligt" (Apg. 15:25; se också verserna 12–23). I det brev som tillkännagav deras beslut sade apostlarna att beslutet var fattat av "den helige Ande och [oss]" (Apg. 15:28), eller med andra ord, beslutet kom som en gudomlig uppenbarelse genom den Helige Anden.

Samma mönster följs i dag i Jesu Kristi återupprättade kyrka. Kyrkans president kan kungöra eller tolka lärosatser på grund av uppenbarelse till honom (se till exempel L&F 138). Doktrinära tolkningar kan även komma genom första presidentskapets och de tolv apostlarnas kvorums samlade råd (se till exempel Officiellt tillkännagivande — 2). Rådslag innebär ofta att man väger in kanoniserade skrifter, kyrkans ledares undervisning och tidigare praxis. Men i slutändan, precis som i Nya Testamentets kyrka, är målet inte bara att nå samförstånd bland rådsmedlemmar utan att få uppenbarelse från Gud. Det är en process som innefattar både förnuft och tro så att Herrens avsikt och vilja ska bli uppenbar.⁴

Samtidigt bör man komma ihåg att alla uttalanden som kyrkans ledare i det förgångna eller i vår tid gjort inte nödvändigtvis är lära. Vanligen förstår man i kyrkan att ett uttalande från en ledare som gjorts vid ett enstaka tillfälle ofta

står för en personlig, om än väl genomtänkt, åsikt och inte är ämnat att vara officiellt eller bindande för hela kyrkan. Profeten Joseph Smith lärde att "en profet är en profet endast när han agerar som sådan".⁵ President Clark, som tidigare citerats, sade:

"En enkel berättelse som min far berättade för mig när jag var pojke, vars källa jag inte känner till, belyser denna poäng. Han berättade att under den spänning som uppkommit på grund av att [Johnstons] armé var på väg, predikade broder Brigham för folket under ett morgonmöte där hans ord vibrerade av motstånd mot den annalkande armén och han deklarerade sin avsikt att göra motstånd och driva dem tillbaka. Under eftermiddagens möte reste han sig och sa att Brigham Young hade talat på morgonen, men nu skulle Herren tala. Sedan gav han ett tal vars innebörd var raka motsatsen till morgonens tal ...

Kyrkan kommer att veta genom den helige Andens vittnesbörd hos de samlade medlemmarna om bröderna när de uttrycker sina åsikter 'talar som den Helige Anden manar dem', och så småningom kommer den vetskapen att kungöras."⁶

Profeten Joseph Smith bekräftade Frälsarens centrala roll i vår lära med ett kortfattat uttalande: "De fundamentala principerna i vår religion är apostlarnas och profeternas vittnesbörd om Jesus Kristus, att han dog, begravdes och uppstod igen på den tredje dagen och uppsteg till himlen. Allt annat som tillhör vår religion är endast tillägg till detta."⁷ Joseph Smiths vittnesbörd om Jesus är att han lever, för han såg honom "ja, på Guds höggra sida, och [han] hörde rösten vittna om att han är Faderns Enfödde" (L&F 76:23; se också vers 22). Jag vädjar till alla som hör eller läser detta budskap att söka samma vittne, genom bön och skriftstudier, om Jesu Kristi gudomlighet, hans återlösning och hans uppståndelse. Ta emot hans lära genom att ni omvänder er, blir döpta, mottar den Helige Andens gåva och sedan under resten av livet efterlever Jesu Kristi evangeliums lagar och förbund.

Nu när påskfirandet närmar sig uttrycker jag mitt eget vittnesbörd om att Jesus från Nasaret var och är Guds son, ja, de forna profetiernas Messias. Han är den Kristus som led i Getsemane, dog på korset, begravdes och som verkligen uppstod igen på den tredje dagen. Han är den återuppståndne Herren,

genom vilken vi alla ska uppstå och genom vilken alla som vill kan bli återlösta och upphöjda i hans himmelska rike. Detta är vår lära och den bekräftar alla tidigare testamenten om Jesus Kristus och är på nytt framlagt för vår tid. I Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Se Neal A. Maxwell, "Från begynnelsen", *Nordstjärnan*, jan. 1994, s. 19:

"Jakob fördömde 'strider och tvister' i kyrkan (Jak. 4:1). Paulus sörjde över 'stridigheter' i kyrkan och hur 'rovlystna vargar' inte skulle 'skona hjorden' (1 Kor. 11:18; Apg. 20:29–31). Han visste att ett avfall skulle komma och skrev till tessalonikerna om Jesu andra ankomst, att 'först måste avfallet komma', varefter han förklarade att 'laglösheten' redan var 'verksam' (2 Tess. 2:3, 7).

Nära slutet tillstod Paulus hur omfattande avfallet var: 'Alla i Asien [har] vänt sig bort ifrån mig' (2 Tim. 1:15) ...

Vanligt förekommande äktenskapsbrott och vittomfattande avgudadyrkan fick apostlarna att slå larm (se 1 Kor. 5:9; Ef. 5:3; Jud. 1:7). Både Johannes och Paulus sörjde över att falska apostlar trädde fram (se 2 Kor. 11:13; Upp. 2:2). Kyrkan var uppenbarligen under belägring. Somliga inte endast avföll, utan gjorde sedan öppet motstånd. I ett fall stod Paulus helt ensam och sörjde över att 'alla övergav mig' (2 Tim. 4:16). Han klandrade också dem som 'vände upp och ner på hela familjer' (se Tit. 1:11).

En del lokala ledare gjorde uppror, såsom en som ansåg sig själv överlägsen och vägrade ta emot bröderna (se 3 Joh 1:9–10).

President Brigham Youngs uttalande är därför knappast

anmärkningsvärt: 'Det är sagt att prästadömet togs från kyrkan, men så är det inte, utan kyrkan vände sig från prästadömet' (*Journal of Discourses*, 12:69)."

Med tiden skedde följande, som äldste Maxwell uttryckte det: "Förnuftet, den grekiska filosofiska traditionen, dominerade och trängde sedan helt undan tilliten till uppenbarelser, något som förmodligen påskyndades av välmenande kristna, som ville föra in sina trosåskådningar i den samtida kulturens huvudfåra ...

Låt oss akta oss för att anpassa uppenbarad teologi efter konventionell visdom" (*Nordstjärnan*, jan. 1994, s. 19–20).

2. Apostlar och profeter som Joseph Smith förkunnar Guds ord, men vi tror dessutom att män och kvinnor i allmänhet och även barn kan lära sig av och få vägledning genom gudomlig inspiration som en följd av bön och skriftstudier. Liksom i de forna apostlarnas dagar får medlemmar i Jesu Kristi Kyrka den Helige Andens gåva, som möjliggör en ständig kommunikation med deras himmelske Fader eller, med andra ord, personlig uppenbarelse (se Apg. 2:37–38). På det sättet blir kyrkan en enhet avhängivna, andligt mogna individer vilkas tro inte är blind utan sende — upplyst och bekräftad av den Helige Anden. Detta betyder inte att varje medlem talar för kyrkan eller kan tolka dess lärosatser, utan

- att var och en kan ta emot gudomlig vägledning för att kunna ta itu med utmaningarna och möjligheterna i sitt liv.
3. J. Reuben Clark Jr, "When Are Church Leaders' Words Entitled to Claim of Scripture?", *Church News*, 31 juli 1954, s. 9–10; se också Läran och förbunden 28:1–2, 6–7, 11–13.
 4. Den förberedelse och de kvalifikationer som krävs av rådsmedlemmar är "rättfärdighet, helighet och ödmjukt hjärta, saktmod och tålmod ... tro och dygd och kunskap, måttlighet, uthållighet, gudsfruktan, broderlig välvilja och kärlek; ty löftet är: Om detta finns i överflöd hos dem skall de inte bli fruktlösa när det gäller kunskapen om Herren" (se Läran och förbunden 107:30–31).
 5. Joseph Smith, i *History of the Church*, 5:265.
 6. J. Reuben Clark Jr, "Church Leaders' Words", s. 10. President Clark skrev följande om det som hans far berättade om Brigham Young:

"Jag vet inte om detta skedde, men jag nämner det för att belysa en princip — att även kyrkans president kanske inte alltid 'talar som den Helige Anden manar dem' när han talar till folket. Detta har skett i frågor om lära (vanligtvis av en mycket spekulativ natur) där senare presidenter för kyrkan och dess medlemmar har känt att under uttalandet om läran så talade personen inte 'som den Helige Anden manade dem'.

Så hur kan kyrkan veta när sådana utvecklingar från bröderna om mycket spekulativa principer eller läror möter kraven för att oratorn 'talar som den Helige Anden manar dem'? Kyrkan kommer att veta genom den helige Andens vittnesbörd hos de samlade medlemmarna om bröderna när de uttrycker sina åsikter 'talar som den Helige Anden manar dem', och så småningom kommer den vetenskapen att kungöras" ("Church Leaders' Words", s. 10).
 7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 49.

Livets lopp

President Thomas S. Monson

Var kommer vi ifrån? Varför är vi här? Vart tar vi vägen efter det här livet? De här universella frågorna behöver inte längre förbli obesvarade.

Mina kära bröder och systrar, den här morgonen vill jag tala till er om eviga sanningar — sanningar som berikar vårt liv och hjälper oss komma hem i säkerhet.

Överallt har människor bråttom. Jetplan forslar snabbt sin dyrbara mänskliga last över vidsträckta kontinenter och väldiga hav för att affärsmöten ska kunna hållas, skyldigheter omhändertas, semestrar åtnjutas och familjer besökas. På vägar överallt — däribland motorvägar, landsvägar och trafikleder — färdas miljontals bilar fyllda med ännu flera miljoner människor i en skenbart ändlös ström och av en mångfald olika skäl när vi rusar omkring för att uträtta livets alla sysslor.

Avbryter vi någonsin livets brådstörtade tempo för stunder med eftertanke — ja, till och med för tankar på tidlösa sanningar?

Jämfört med eviga sanningar är faktiskt de flesta frågor eller bekymmer av vardaglig natur ganska triviala. Vad ska vi äta till middag? I vilken färg ska vi måla vardagsrummet? Ska vi låta Johnny spela fotboll i år? De här och många andra liknande frågor minskar i betydelse när svåra tider kommer, när nära och kära lider eller skadas, när dålig hälsa ersätter god hälsa, när livets låga flämtar och mörkret hotar. Våra tankar skärps, och vi kan lättare avgöra vad som verkligen är viktigt och vad som är trivialt.

Jag besökte nyligen en kvinna som kämpat med en livshotande sjukdom i över två år. Hon berättade att hon före sin

sjukdom hade fyllt sina dagar med sådant som att städa hemmet tills allt var perfekt och att inreda det med vackra ting. Hon gick till frisörskan två gånger i veckan och använde tid och pengar varje månad på att utöka sin klädgarderob. Hon bjöd inte ofta sina barnbarn på besök, för hon var alltid orolig över att det hon ansåg var hennes dyrbara ägodelar skulle gå sönder eller på annat sätt förstöras av små och oförsiktiga händer.

Och så fick hon den chockartade nyheten att hennes jordiska liv var i fara och att hon kanske inte hade så lång tid kvar att leva. Hon sade att i det ögonblick som hon hörde läkarens diagnos, kom hennes liv i skarpt fokus, och hon visste genast att hon tänkte tillbringa den tid hon hade kvar med sin familj och sina vänner och ha evangeliet i centrum, för detta representerade det som var dyrbarast för henne.

Sådan klarhet får vi alla uppleva någon gång under livet, men kanske inte alltid på ett så dramatiskt sätt. Vi ser då tydligt vad som verkligen betyder något och hur vi bör leva vårt liv.

Frälsaren sade:

”Samla inte skatter på jorden, där rost och mal förstör och där tjuvar bryter sig in och stjälar.

Samla er skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjälar.

Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.”¹

I våra djupaste tankar eller djupaste nöd sträcker sig människosjälens mot himlen och söker gudomligt svar på livets största frågor: *Var kommer vi ifrån? Varför är vi här? Vart tar vi vägen efter det här livet?*

Svaren på de här frågorna finns inte inom pärnarna på skolornas läroböcker eller på internet. De här frågorna sträcker sig bortom dödligheten. De omfattar evigheten.

Var kommer vi ifrån? Varje människa ställer sig den frågan, även om de bara tänker tanken.

Aposteln Paulus sade till athenarna på Areopagen att vi är ”av Guds släkt”.² Eftersom vi vet att våra fysiska kroppar är avkomma till jordiska föräldrar måste vi tränga in i betydelsen av Paulus uttalande. Herren har förkunnat att ”anden och kroppen utgör människans själ”.³ Sålunda är det anden som är Guds avkomma. Hebreerbrevets författare kallar honom ”andarnas

Fader".⁴ Alla människors andar är bokstavligen "födda som söner och döttrar åt Gud".⁵

Vi har lagt märke till att inspirerade poeter, för vår begrundan av det här ämnet, har skrivit rörande budskap och nertecknat sublimes tankar. William Wordsworth skrev den här sanningen:

*Vår födelse till jordelivets rike
är blott en sömn, av glömska skymd,
vår själ, en stjärnas like,
har lyst i annan rymd.
Ehuru fattigt lottade,
dock ej fullkomligt blottade —
med skimmerspår av en förlorad skrud,
så komma vi från Gud.
Himlen omger oss i vår barndomstid!*⁶

Föräldrar begrundar sitt ansvar att undervisa, inspirera och att ge vägledning till och vara ett exempel för sina barn. Och medan föräldrarna funderar ställer barn — och särskilt ungdomar — den genomträngande frågan: "Varför är vi här?" Vanligtvis ställs frågan tyst till själen och formuleras: "Varför är jag här?"

Hur tacksamma bör vi inte vara för att en vis Skapare format en jord och placerat oss här och dragit en glömskans slöja över vår tidigare tillvaro så att vi kan erfara en prövotid, en möjlighet att pröva oss själva och kvalificera oss för allt det som Gud har förberett för oss.

Uppenbarligen är ett huvudsyfte för vår existens på jorden att få en kropp av kött och ben. Vi har också fått den fria viljans gåva. På tusentals olika sätt har vi förmånen att själva få välja. Här lär vi oss genom erfarenhetens hårda skola. Vi lär oss skilja mellan gott och ont. Vi lär oss skillnaden mellan bittert och sött. Vi upptäcker att konsekvenser följer på våra handlingar.

Genom lydnad till Guds bud kan vi kvalificera oss för den "boning" som Jesus talade om är han förkunnade: "I min Faders hus finns många rum ... Jag går bort för att bereda plats åt er ... för att ni skall vara där jag är."⁷

Vi må födas in i dödligheten "med skimmerspår av en förlorad skrud", men livet går oavbrutet vidare. Ungdomstiden följer på barndomen, och vi blir vuxna så gradvis att vi knappt lägger märke till det. Erfarenheten lär oss att vi behöver sträcka oss mot himlen för att söka hjälp medan vi går längs livets väg.

Gud, vår Fader, och Jesus Kristus, vår Herre, har stakat ut vägen till fullkomlighet. De manar oss att följa eviga sanningar och att bli fullkomliga, så som de är fullkomliga.⁸

Aposteln Paulus jämförde livet med ett lopp. Han uppmanade hebréerna: "Låt oss lägga bort ... synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss."⁹

Låt oss inte i vår iver förbise det kloka rådet från Predikaren: "Det är inte de snabba som vinner loppet, och inte hjältarna striden."¹⁰ I själva verket vinnas priset av den som härdar ut intill änden.

När jag funderar på livets lopp minns jag en annan typ av tävling från min barndoms dagar. Mina kamrater och jag brukade ta våra fickknivar och skära små leksaksbåtar av pilens mjuka trä. Med ett triangelformat segel på plats sjösatte var och en sin grovt karvade båt i en tävling nedför de relativt strida strömmarna i Provo River i Utah. Vi sprang längs flodens strand och såg hur de små båtarna ibland krängde våldsamt i den strida strömmen och vid andra tillfällen seglade lugnt där vattnet var djupare.

Under en sådan tävling lade vi märke till att en båt låg före alla de andra i färden mot det utsedda målet. Plötsligt förde strömmen den för nära en stor strömvirvel och båten lutade åt sidan och kapsejsade. Den for runt och runt och kunde omöjligt komma in i huvudfåran igen. Slutligen blev den liggande på sned bland allt annat bråte där den hölls fast av den gröna mossans långa tentakler.

Barndomens leksaksbåtar hade ingen köl som gav dem stabilitet, inget roder som styrde och ingen källa till kraft. Deras öde var att oundvikligen flyta med strömmen — den väg som bjöd minst motstånd.

Till skillnad från leksaksbåtar har vi försetts med gudomliga egenskaper för att styra vår färdväg. Vi har inte kommit till jorden för att flyta med livets olika strömmar, utan med förmågan att tänka, resonera och prestera.

Vår himmelske Fader sjösatte oss inte på vår eviga resa utan att förse oss med medel genom vilka vi kan få vägledning från honom för att kunna återvända i säkerhet. Jag talar om bönen. Jag talar också om den stilla, milda röstens viskningar, och jag förbiser inte de heliga skrifterna, som innehåller Herrens ord och profeternas ord — skrivna för oss för att vi med framgång ska kunna nå slutmålet.

Under vår jordiska mission kommer vi så småningom att få uppleva det stapplande steget, det matta leendet, den smärtsamma sjukdomen — ja, att sommaren tar slut, att hösten nalkas och att vinterkylan sätter in, och den händelse vi kallar döden.

Varje tänkande människa har ställt sig den fråga som bäst formulerades av Job: "Kan en människa få liv igen som en gång dött?"¹¹ Även om vi försöker slå bort frågan från vårt sinne, återvänder den alltid. Döden kommer till hela människosläktet. Den kommer till de gamla där de går med stapplande steg. Dess stämma hörs av dem som knappt nått livets middagshöjd. Ibland tystar den de små barnens skratt.

Men vad vet vi om ett liv efter döden? Är döden slutet på allt? I sin bok *God and My Neighbor* angrep Robert Blatchford med kraft sådana vedertagna kristna trossatser som Gud, Kristus, bön och odödlighet. Han hävdade oförfärat att döden var slutet på vår tillvaro och att ingen kunde bevisa motsatsen. Men så hände något oväntat. Hans mur av misstro smulades plötsligt sönder. Han lämnades blottställd och oskyddad. Sakta började han treva sig tillbaka till den tro han föraktat och övergett. Vad hade orsakat en sådan grundlig förändring av hans inställning? Hans hustru gick bort. Med förkrossat hjärta gick han in i det rum där hennes jordiska kropp låg. Han tittade en gång till på det ansikte han älskade så mycket. När han kom ut sade han till en vän: "Det är hon, och ändå är det inte hon. Allt är förändrat. Något som fanns där tidigare har tagits bort. Hon är annorlunda. Vad kan ha lämnat henne annat än själen?"

Senare skrev han: "Döden är inte vad en del människor föreställer sig. Det är bara som att gå in i ett annat rum. I det andra rummet kommer vi att finna ... de kära kvinnor och män och underbara barn som vi har älskat och förlorat."¹²

Mina bröder och systrar, vi vet att döden inte är slutet. Den här sanningen har framlagts av levande profeter genom tiderna. Den finns också i våra heliga skrifter. I Mormons bok kan vi läsa följande direkta och tröstande ord:

”Och beträffande själens tillstånd mellan döden och uppståndelsen: Se, det har tillkännagivits för mig av en ängel att alla människors andar, så snart de skiljs från den dödliga kroppen, ja, alla människornas andar, vare sig de är goda eller onda, tas hem till den Gud som gav dem liv.

Och då skall det ske att deras andar som är rättfärdiga tas emot i ett lycktillstånd som kallas paradiset, ett vilotillstånd, ett fridstillstånd, där de skall vila sig från alla sina besvärligheter och från all möda och sorg.”¹³

När Frälsaren hade korsfäst och hans kropp vilat i graven i tre dagar återvände anden till den. Stenen rullades bort och den uppståndne Återlösaren kom fram, iklädd en odödlig kropp av kött och ben.

Svaret på Jobs fråga: ”Kan en människa få liv igen som en gång dött?” kom då Maria och andra närmade sig graven och såg två män i skinande kläder som talade till dem: ”Varför söker ni den levande bland de döda? Han är inte här, han har uppstått.”¹⁴

Som en följd av Kristi seger över graven ska vi alla uppstå. Detta är själens återlösning. Paulus skrev: ”Det finns ... himmelska kroppar och jordiska kroppar. Men de himmelska kropparnas glans är av ett slag, de jordiska kropparnas glans av ett annat slag.”¹⁵

Det är den celestiaala härligheten som vi eftersträvar. Det är i Guds närhet vi vill bo. Det är en evig familj som vi vill vara en del av. Sådana välsignelser måste förtjänas genom en livslång process av strävan, sökande, omvändelse och slutligen framgång.

Var kommer vi ifrån? Varför är vi här? Vart tar vi vägen efter det här livet? De här universella frågorna behöver inte längre förbli obesvarade. Ur djupet av min själ och i all ödmjukhet vittnar jag om att det jag talat om är sant.

Vår himmelske Fader fröjdar sig över dem som håller hans bud. Han har också omtanke om barnet som gått vilse, den motsträviga tonåringen, den egensinniga ungdomen, den

försumliga föräldern. Ömsint säger Mästaren till dem och till alla: "Kom tillbaka. Kom upp. Kom in. Kom hem. Kom till mig."

Om en vecka firar vi påsk. Våra tankar vänds till Frälsarens liv, hans död och hans uppståndelse. Som hans särskilda vittne, vittnar jag för er att han lever och att han väntar på vår triumferande återkomst. Att vi må få erfara en sådan återkomst är min ödmjuka bön i hans heliga namn, ja, Jesu Kristi, vår Frälsares och vår Återlösares namn, amen.

Slutnoter

1. Matt. 6:19–21.	8. Se Matt. 5:48; 3 Nephi 12:48.
2. Apg. 17:29.	9. Hebr. 12:1.
3. Låran och förbunden 88:15.	10. Pred. 9:11.
4. Hebr. 12:9.	11. Job 14:14.
5. Låran och förbunden 76:24.	12. Se Robert Blatchford, <i>More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul</i> (1925), s. 11.
6. William Wordsworth, <i>Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood</i> (1884), s. 23–24; svensk översättning av Anders Österling.	13. Alma 40:11–12.
7. Joh. 14:2–3.	14. Luk. 24:5–6.
	15. 1 Kor. 15:40.

Befrielsens kraft

Äldste L. Tom Perry

i de tolv apostlarnas kворum

Vi kan befrias från det onda och ogudaktiga genom att vända oss till de heliga skrifternas lärdomar.

Jag har en mycket god vän som skickar mig en ny slips att ha på mig under den session jag talar på varje generalkonferens. Han har utmärkt smak, eller hur?

Min unge vän har en del svåra problem. De begränsar honom på vissa sätt, men på andra sätt är han fantastisk. Hans frimodighet som missionär, till exempel, konkurrerar med Mosiahs söners. Enkelheten i hans tro gör hans övertygelse så otroligt stark och stadig. Jag tror att i Scotts sinne är det obegripligt att inte alla är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga och att inte alla har läst Mormons bok och att inte alla har ett vittnesbörd om att den är sann.

Låt mig berätta om en händelse i Scotts liv när han för första gången flög ensam för att besöka sin bror. En granne som satt i närheten hörde Scotts samtal med personen som satt bredvid honom:

"Hej, jag heter Scott. Vad heter du?"

Hans stolsgranne sade vad han hette.

"Vad arbetar du med?"

"Jag är ingenjör."

"Så fint. Var bor du?"

"I Las Vegas."

"Vi har ett tempel där. Vet du var mormontemplet ligger?"

"Ja. Det är en vacker byggnad."

"Är du mormon?"

"Nej."

”Jamen, det borde du vara. Det är en toppenreligion. Har du läst Mormons bok?”

”Nej.”

”Jamen, det borde du göra. Det är ett jättebra bok.”

Jag håller helhjärtat med Scott — Mormons bok är en jättebra bok. Profeten Joseph Smiths ord i Mormons boks introduktion har alltid genljudit inom mig: ”Jag berättade för bröderna att Mormons bok var den mest felfria boken av alla på jorden och vår religions slutsten samt att en människa kommer närmare Gud genom att följa dess lärosatser än genom någon annan bok.”

I år i våra söndagsskoleklasser studerar vi Mormons bok. När vi förbereder oss och medverkar, må vi motiveras att följa Scotts frimodiga exempel att dela vår kärlek för den här speciella skriften med andra som inte tillhör vår kyrka.

Ett framträdande tema i Mormons bok formuleras i sista versen i första kapitlet av Första Nephi. Nephi skriver: ”Men se, jag, Nephi, skall visa er att Herrens ömma barmhärtighet är över alla dem som han har utvalt på grund av deras tro, så att han gör dem mäktiga, ja, ger dem kraft till befrielse” (1 Nephi 1:20).

Jag önskar tala om hur Mormons bok, som är en öm barmhärtighet från Herren, bevarad för dessa sista dagar, befriar oss genom att lära oss på ett rent och ”felfritt” sätt om Kristi lära.

Många av berättelserna i Mormons bok handlar om befrielse. När Lehi begav sig ut i ödemarken med sin familj handlade det om befrielse från Jerusalems ödeläggelse. Berättelsen om Jarediterna är en berättelse om befrielse, likaså berättelsen om mulekiterna. Alma den yngre befriades från synden. Helamans unga krigare befriades från döden i kriget. Nephi och Lehi befriades från fängelse. Befrielsens tema kan ses klart och tydligt genom hela Mormons bok.

Det finns två berättelser i Mormons bok som är mycket lika och ger oss en viktig lärdom. Den första finns i Mosiah, med början i kapitel 19. Här läser vi om kung Limhi som bodde i Nephis land. Lamaniterna hade krigat med Limhis folk. Resultatet av det kriget var att lamaniterna lät kung Limhi regera över sitt folk men att folket skulle vara i trälldom under dem. Det var en mycket orolig fred (se Mosiah 19–20).

När Limhis folk fått nog av lamaniternas förtryck övertalade de kungen att få ge sig ut i strid mot dem. Tre gånger led Limhis folk nederlag. Tunga bördor lades på dem. Slutligen ödmjukade de sig och ropade med stor kraft till Herren att han skulle befria dem (se Mosiah 21:1–14). Vers 15 i kapitel 21 återger Herrens svar: "Och se, Herren var sen att höra deras rop, för deras onskas skull. Ändå hörde Herren deras rop och började uppmjuka lamaniternas hjärtan så att de började lätta deras bördor. Men Herren fann inte för gott att befria dem ur träldomen."

Snart därefter kom Ammon och en liten grupp män från Zarahemla och tillsammans med Gideon — en av ledarna för Limhis folk — gjorde de upp en plan genom vilken de lyckades fly från lamaniternas förtryck. Herren var sen att höra deras rop. Varför? För deras onskas skull.

Den andra berättelsen liknar den första på många sätt men är ändå annorlunda. Berättelsen finns i Mosiah 24.

Alma och hans folk hade bosatt sig i Helams land när en lamanitisk här kom inom landets gränser. De förhandlade och kom fram till en fredlig lösning (se Mosiah 23:25–29). Snart började lamaniternas ledare utöva myndighet över Almas folk och lägga tunga bördor på dem (se Mosiah 24:8). I vers 13 läser vi: "Och det hände sig att Herrens röst kom till dem i deras bedrövelse och sade: Lyft upp era huvuden och var vid gott mod, ty jag känner till det förbund ni har slutit med mig. Och jag skall sluta förbund med mitt folk och befria dem ur träldomen."

Almas folk befriades från lamaniternas händer och de färdades lyckligt och väl tillbaka till Zarahemla och förenades med folket där.

Vad var skillnaden mellan Almas folk och kung Limhis folk? Uppenbarligen fanns det flera skillnader: Almas folk var fredliga och mer rättfärdiga, de hade redan blivit döpta och ingått förbund med Herren, de hade ödmjukat sig inför Herren innan deras svårigheter började. Alla dessa skillnader gjorde det riktigt och rätt att Herren snabbt befriade dem på ett mirakulöst sätt från dem som höll dem i träldom. De här skriftställena lär oss om Herrens kraft att befria.

Profetior som förutsäger Jesu Kristi liv och mission lovar oss den befrielse som han ska ge oss. Hans försoning och

uppståndelse betyder att vi alla undkommer den fysiska döden, och om vi omvänder oss undkommer vi också den andliga döden, vilket för med sig det eviga livets välsignelser. Dessa löften om försoning och uppståndelse, löften om befrielse från fysisk och andlig död, förkunnades av Gud till Mose när han sade: "Ty se, detta är mitt verk och min härlighet — att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan" (Mose 1:39).

I motsats till de för oss vackert utformade trossatserna i de heliga skrifterna, finner vi motarbetande sekulära krafter som engagerar sig i att utmana de sedan länge gällande trossatserna i de heliga skrifterna — skrifter som har gett oss vägledning i många århundraden och definierat eviga värderingar och normer för vårt handlingsätt i livet. De förkunnar att lärdomarna i Bibeln är falska och att Mästarens lärdomar är gammalmodiga. De ropar med hög röst att varje människa måste vara fri att upprätta sina egna normer. De försöker ändra de troendes rättigheter i strid mot det som lärs i skrifterna och i profeternas ord.

Vilken välsignelse det är att ha redogörelsen om vår Herres och Frälsares verksamhet i Mormons bok, som ger oss ännu ett testamente om läran som förkunnas i Bibeln. Varför är det viktigt för världen att ha både Bibeln och Mormons bok? Jag tror att svaret på det finns i det 13:e kapitlet i Första Nephi. Nephi skriver: "Och ängeln talade till mig och sade: Dessa sista uppteckningar som du har sett bland icke-judarna [Mormons bok] skall fastslå sanningen hos de första [Bibeln], vilka kommer från Lammets tolv apostlar, och skall tillkännage de tydliga och dyrbara stycken som har tagits bort från dem, och skall tillkännage för alla släkter, tungomål och folk att Guds Lamm är den evige Faderns Son och världens Frälsare och att alla människor måste komma till honom, annars kan de inte bli frälsta" (vers 40).

Varken Bibeln eller Mormons bok är i sig själv tillräcklig. Båda är nödvändiga för att vi ska kunna undervisa och få kunskap om Kristi fullständiga lärosatser. Behovet av den andra förminskar ingen av dem. Både Bibeln och Mormons bok är nödvändiga för vår frälsning och upphöjelse. Som president Ezra

Taft Benson så kraftfullt lärde: "När Bibeln och Mormons bok används tillsammans, vederläggs falska lärdomar" (se "Ett nytt vittne om Kristus", *Nordstjärnan*, jan. 1985, s. 6).

Jag vill avsluta mitt tal med att nämna två berättelser — en från Gamla testamentet och den andra från Mormons bok — för att visa hur böckerna fungerar i harmoni.

Berättelsen om Abraham börjar med hans befrielse från de avgudadyrkande kaldéerna (se 1 Mos. 11:27–31; Abraham 2:1–4). Han och hans hustru Sara befriades senare från sin sorg och fick löftet att genom deras avkomma skulle alla folk på jorden bli välsignade (se 1 Mos. 18:18).

Gamla testamentet berättar hur Abraham tog Lot, sin brorson, med sig ut ur Egypten. Lot fick först välja vilket land han ville ha och valde Jordanslätten och han drog med sina tält ända in mot Sodom, en mycket ogudaktig stad (se 1 Mos. 13:1–12). De flesta problemen som Lot fick senare i livet, och de var åtskilliga, kan spåras tillbaka till hans första beslut att dra sig så nära Sodom.

Abraham, de trofastas fader, hade andra upplevelser i livet. Naturligtvis uppstod det många problem, men han levde ett välsignat liv. Vi vet inte vad som låg i närheten av Abrahams tält, men det finns en stark antydning i den sista versen i det 13:e kapitlet av Första Moseboken. Där står det: "Abram [eller Abraham] flyttade då med sina tält och kom till Mamres terebintlund vid Hebron. Där bosatte han sig och byggde ett altare åt Herren" (1 Mos. 13:18).

Fastän jag inte vet, tror jag personligen att Abraham satte upp tältets öppning mot altaret som han byggde åt Herren. Hur kan jag dra en sådan slutsats? Det är tack vare att jag känner till Mormons boks berättelse om kung Benjamins instruktioner till sitt folk när de samlades för att höra hans sista tal. Kung Benjamin gav dem instruktionen att slå upp sina tält med öppningen mot templet (se Mosiah 2:1–6).

Vi kan befrias från det onda och ogudaktiga genom att vända oss till de heliga skrifternas lärdomar. Frälsaren är den store Befriaren, för han befriar oss från död och synd (se Rom. 11:26; 2 Nephi 9:12).

Jag förkunnar att Jesus är Kristus och att vi kan närma oss honom genom att läsa Mormons bok. Mormons bok är ännu ett Jesu Kristi testamente. De första testamentena om vår Frälsare är Gamla och Nya Testamentet — eller Bibeln.

Låt oss återigen komma ihåg min vän Scotts beskrivning av Mormons bok: "Det är en jättebra bok." Jag vittnar för er om att mycket av anledningen till att Mormons bok är så jättebra beror på dess harmoni med den heliga Bibeln, i Jesu Kristi namn, amen.

Så att de som gått vilse må hitta hem

Äldste M. Russell Ballard

i de tolv apostlarnas kvorum

När du försöker leva efter Kristi evangelium och lära vägleder den Helige Anden dig och din familj.

Bröder och systrar, enligt skrifterna var Liahona "ett runt klot tillverkat med utsökt konstfärdighet" med två visare. En av dem visade den väg fader Lehis familj skulle färdas i vildmarken (1 Nephi 16:10).

Jag tror att jag förstår varför Lehi förvånades storligen första gången han såg den, för jag minns hur jag reagerade första gången jag såg hur en GPS fungerar. Jag tyckte att det var en nutida enhet som var "tillverkad med utsökt konstfärdighet". På något förunderligt sätt kan det här lilla programmet, inuti min mobil, visa mig exakt var jag är och ge mig en vägbeskrivning dit jag ska.

GPS:en är en välsignelse för både mig och min hustru Barbara. Den gör att Barbara slipper säga till mig att stanna och fråga efter vägen och den gör att jag talar sanning när jag säger: "Jag behöver inte fråga någon om vägen. Jag vet exakt vart jag är på väg."

Bröder och systrar, vi har tillgång till ett verktyg som är bättre än den bästa GPS. Alla går vi vilse ibland, även om det bara är lite grann. Det är genom den Helige Andens maningar som vi kan komma tillbaka till den rätta vägen i säkerhet, och det är Frälsarens försoningsoffer som gör att vi kan återvända hem.

Både samhällen och vi som personer kan gå vilse. Idag lever vi i en tid när en stor del av världen har gått vilse, särskilt i fråga om de värderingar och prioriteter som gäller i våra hem.

För hundra år sedan lyfte president Joseph F. Smith fram sambandet mellan lycka och familjen och uppmanade oss att göra vårt bästa där. Han sade: "Det kan inte finnas någon verklig lycka hemmet förutan ... Det finns ingen lycka utan tjänande, och det finns inget högre tjänande än det som förvandlar hemmet till en gudomlig institution och som befrämjar och bevarar familjelivet ... Det är hemmet som behöver reformeras" (se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith [1999]*, s. 384).

Det är våra hem och familjer som behöver reformeras i denna allt mer materialistiska och sekulära värld. Ett tydligt exempel är hur allt fler tappar respekten för äktenskapet här i Förenta staterna. *New York Times* rapporterade tidigare i år att "antalet barn till ogifta kvinnor har passerat en milstolpe: Över hälften av alla barn som föds av amerikanska kvinnor under 30 år föds utanför äktenskapet" (Jason DeParle och Sabrina Tavernise, "Unwed Mothers Now a Majority Before Age of 30", *New York Times*, 18 feb. 2012, s. A1).

Vi vet också att bland par som gifter sig i Förenta staterna, skiljer sig nästan hälften. Även de som fortsätter att vara gifta går ofta vilse genom att låta andra saker komma i vägen för deras familjerelationer.

Lika oroväckande är det allt vidare gapet mellan rika och fattiga och mellan de som strävar efter att bibehålla familjevärderingar och -åtaganden och de som har gett upp kampen. Statistiskt sett är lågutbildade med påföljande lägre inkomst mindre benägna att gifta sig och gå till kyrkan och mer benägna att begå brott och skaffa barn utanför äktenskapet. Och dessa trender är också oroväckande i stora delar av resten av världen (se W. Bradford Wilcox och andra, "No Money, No Honey, No Church: The Deinstitutionalization of Religious Life among the White Working Class", tillgänglig på www.virginia.edu/marriageproject/pdfs/Religion_WorkingPaper.pdf).

Till skillnad mot vad många tror så tycks det finnas ett samband mellan välstånd och utbildning och traditionella familjer och värderingar.

Frågan är naturligtvis vad som är *orsak* och vad som är *verkan*. Har vissa delar av samhället starkare värderingar och

familjer *på grund av* att de har högre utbildning och välstånd, eller är de mer högutbildade och välmående *tack vare* sina värderingar och starka familjer? I denna världsomfattande kyrka vet vi att det är det senare som stämmer. När människor tar till sig familjerelaterade och religiösa åtaganden till evangeliets principer börjar det gå bättre för dem andligen och ofta också timligen.

Och samhället som sådant stärks naturligtvis också när familjerna blir starkare. Hängivenhet mot familj och värderingar är den grundläggande *orsaken*. Nästan allt annat är *verkan*. När par gifter sig och förbinder sig till varandra växer deras potential till ekonomiskt välbefinnande markant. När barn föds inom äktenskapet och har både en mor och en far, skjuter deras möjligheter och utsikter till yrkesmässig framgång i höjden. Och när familjer arbetar och har roligt tillsammans frodas grannskap och samhällen, ekonomin förbättras och det finns ett mindre behov av kostsamma säkerhetsnät från regeringar och andra.

Så den dåliga nyheten är att familjens upplösning orsakar många problem i samhället och ekonomin. Men den goda nyheten är, precis som med vilken orsak och verkan som helst, att dessa problem kan försvinna om vi tar bort orsaken till dem. Orättvisor försvinner när man lever efter rätta principer och värderingar. Bröder och systrar, vår tids viktigaste *orsak* är våra familjer. Om vi hänger oss åt denna sak förbättrar vi varje annan aspekt av vårt liv och blir, som person och som kyrka, ett exempel och en ledstjärna för alla jordens människor.

Men det är en svår uppgift i en värld där hjärtan vänds i många riktningar och där hela planeten ständigt tycks flytta sig och förändras snabbare än någonsin. Allt är i ständig förändring. Mode, trender, flugor, politisk korrekthet och även uppfattningen om vad som är rätt och fel skiftar och förändras. Som profeten Jesaja förutsade kallas det som är fel för rätt och det som är rätt för fel (se Jes. 5:20).

Den andliga splittringen blir allt djupare allteftersom det onda blir bedrägligare och mer subtilt och drar människor till sig som en lömsk magnet — samtidigt som sanningens och ljusets evangelium drar till sig de i hjärtat uppriktiga och hedervärda på jorden som söker efter det som är ärbart och gott.

Vi kanske är få i antal, men som medlemmar i den här kyrkan kan vi sträcka oss över detta allt vidare gap. Vi vet att kraften i ett kristuscentrerat tjänande samlar Guds barn oavsett deras andliga eller ekonomiska status. För ett år sedan inbjöd första presidentskapet oss att delta i en tjänandedag för att fira 75-årsjubileet av det välfärdsprogram som hjälper människor att bli mer oberoende. Miljontals timmar donerades av våra medlemmar runtom i världen.

Kyrkan är en förtöjningsplats i detta stormiga hav, ett ankare i förändringens och splittringens oroliga vatten och en ledstjärna för dem som värderar och söker efter rättfärdighet. Herren använder denna kyrka som redskap för att få sina barn runt om i världen att söka sig till hans skyddande evangelium.

Elias ande, som är obegränsad, är också en betydande kraft i Herrens syften för sina barns eviga bestämmelse. För att citera Malaki: Den Helige Anden "vänder fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder" (Mal. 4:6).

Kyrkan är ett exempel på hur hjärtan kan vändas och den är en katalysator för det goda i världen. Bland kyrkans medlemmar som är vigda i templet och som regelbundet deltar i söndagens möten är skilsmässonivån betydligt lägre än i världen och familjemedlemmarna är närmare varandra och håller bättre kontakt. Våra familjers hälsa är bättre och vi lever flera år över medellivslängden. Vi bidrar med fler ekonomiska resurser och mer tjänande per capita till de behövande och vi är mer benägna att sträva efter högre utbildning. Jag betonar inte detta för att skryta utan för att vittna om att livet är bättre (och mycket lyckligare) när hjärtan är vända mot familjen och när familjer lever i ljuset från Kristi evangelium.

Så vad kan vi göra för att undvika att gå vilse? För det första: Vi behöver *prioritera*. Låt allt som du gör utanför hemmet vara beroende av och stödja det som händer inom ditt hems väggar. Kom ihåg president Harold B. Lees råd att "det viktigaste arbete ni någonsin kommer att uträtta ... sker inom ert eget hems väggar" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B Lee*, s. 134) och president David O. McKays tidlösa yttrande att "ingen framgång kan uppväga ett misslyckande i hemmet" (*Kyrkans presidenters lärdomar: David O. McKay*, s. 156).

Strukturera ditt liv så att det finns tid för bön och skrifterna och familjeaktiviteter. Ge dina barn ansvar i hemmet som lär dem att arbeta. Lär dem att om de lever efter evangeliet så leder det dem bort från orenheten, lösaktigheten och våldet på internet, i media och i tv-spel. Då går de inte vilse, utan är redo att möta alla ansvar som livet slungar i deras väg.

För det andra: Vi behöver göra saker och ting i *rätt ordning!* Först äktenskap, sedan familj. Alltför många i världen har glömt tingens naturliga ordning och tror att de kan ändra eller till och med kasta om den. Låt tro förvisa din oro. Lita på att Guds kraft kan vägleda dig.

Till er som ännu inte är gifta: Lägg stor vikt vid att finna en evig följeslagare. Unga män, kom ihåg en annan sak som president Joseph F. Smith sade: "Ungkarlsståndet ... inger det ytligt tänkande sinnet uppfattningen att det är önskvärt eftersom det medför ett minimum av ansvar ... Det största felet ligger hos de unga männen. Vår tids lättsinne leder dem från pliktens och ansvarets stigar ... Deras systrar är offer för försummelse ... [och] skulle gifta sig om de kunde och skulle med glädje ta på sig familjelivets ansvar" (*Evangeliets lära*, [1939], s. 232–233).

Unga kvinnor, jag vill tillägga för er att ni inte heller får släppa detta ansvar ur sikte. Ingen karriär kan ge er mer tillfredsställelse än att uppfostra en familj. När ni blir lika gamla som jag kommer ni verkligen att förstå vad jag menar.

För det tredje: Män och hustrur, ni måste vara *likvärdiga makar* i ert äktenskap. Läs ofta och lär er förstå tillkännagivandet om familjen, och följ det. Undvik allt slags orättfärdigt herravälde. Ingen äger sin maka, make eller sina barn. Gud är allas vår Fader och han har givit oss förmånen att få ha en egen familj, vilken tidigare bara var hans, för att hjälpa oss bli mer lika honom. Som hans barn bör vi lära oss i hemmet att älska Gud och att vi alltid kan be honom om den hjälp vi behöver. Alla, gifta som ensamstående, kan vara lyckliga och ge stöd inom den familj vi har.

Och slutligen: Använd kyrkans *resurser för familjen*. Föräldrar kan få hjälp av församlingen när de fostrar sina barn. Stöd och arbeta tillsammans med prästadömet och biorganisationernas ledare och använd kyrkans ungdoms- och familjeprogram fullt

ut. Kom ihåg ett annat av president Lees insiktsfulla uttalanden — kyrkan är den byggställning som hjälper oss att bygga eviga familjer (se *Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B. Lee* [2001], s. 148).

Om nu du eller din familj har gått vilse behöver du bara tillämpa Frälsarens undervisning i Lukasevangeliets 15:e kapitel för att rätta till din kurs. Där talar Frälsaren om en fåraherde som söker efter ett förlorat får, en kvinna som söker efter ett borttappat mynt och det mottagande som den återfunne sonen får när han kommer hem. Varför gav Jesus oss dessa liknelser? Han ville att vi skulle veta att ingen av oss någonsin kan gå så vilse att vi inte kan hitta hem igen genom hans försoning och hans undervisning.

När du försöker leva efter Kristi evangelium och lära vägleder den Helige Anden dig och din familj. Du har då en andlig GPS som alltid berättar för dig var du är och vart du är på väg. Jag vittnar om att mänsklighetens uppståndne Återlösare älskar oss alla, och han har lovat att om vi följer honom så leder han oss i säkerhet tillbaka till vår himmelske Faders närhet. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen.

En vision om att gå till verket

Äldste O. Vincent Haleck

i de sjuttios kворum

Om vi ska ha framgång istället för att gå under måste vi få en vision av oss själva som Frälsaren ser oss.

Som alla goda föräldrar önskade mina föräldrar en ljus framtid för sina barn. Min far var inte medlem och på grund av ovanliga omständigheter som rådde på den tiden bestämde mina föräldrar att mina bröder och systrar och jag skulle lämna vår hemö i Amerikanska Samoa i Söderhavet och resa till Förenta Staterna för att gå i skola.

Beslutet att vara åtskilda från oss var svårt att fatta för våra föräldrar, speciellt för min mor. De visste att det skulle innebära oanade utmaningar för oss att placeras i nya omgivningar. Ändå gick de med tro och beslutsamhet vidare med sin plan.

På grund av sin uppväxt som sista dagars helig kände min mor till principerna fasta och bön, och båda mina föräldrar kände att deras barn behövde hjälp i form av himlens välsignelser. I den andan började de avsätta en dag varje vecka till att fasta och be för oss. Deras vision var att förbereda sina barn för en ljus framtid. De agerade efter den visionen, och de utövade sin tro genom att söka Herrens välsignelser. Genom fasta och bön mottog de förvisning, tröst och frid att allt skulle gå väl.

Hur kan vi, mitt i utmaningarna i våra liv, få den vision som behövs för att göra sådant som för oss närmare Frälsaren? Angående vision lär Ordspråksboken oss denna sanning: "Utan uppenbarelsen går folket vilse" (Ords. 29:18). Om vi ska ha framgång istället för att gå under måste vi få en vision av oss själva som Frälsaren ser oss.

Frälsaren såg mer i de ödmjuka fiskare som han kallade att följa honom än vad de först såg i sig själva — han hade en vision av vilka de kunde bli. Han kände till deras godhet och potential, och han skred till handling och kallade dem. De var inte erfarna från början, men när de följde honom såg de hans exempel, fick en känsla för hans lärdomar och blev hans lärjungar. Det fanns en tid då några av hans lärjungar lämnade honom eftersom det som de hörde var svårt för dem. Medveten om att fler kanske skulle lämna honom, frågade Jesus de tolv: "Inte vill väl också ni gå bort?" (Joh. 6:67). Petrus svar visade hur han förändrats och fått en vision av vem Frälsaren var. "Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord" (Joh. 6:68), svarade han.

Med den visionen kunde dessa trofasta och hängivna lärjungar utföra svåra ting när de reste runt för att predika evangeliet och upprätta kyrkan efter det att Frälsaren lämnat dem. Till slut fick en del av dem göra den yttersta uppoffringen för sina vittnesbörd.

Det finns andra exempel i skrifterna på dem som fick en vision av evangeliet och sedan gick ut och handlade i enlighet med denna vision. Profeten Alma fick sin vision när han hörde Abinadi modigt undervisa och vittna inför kung Noa. Alma agerade utifrån Abinadis undervisning och började undervisa om det han fått veta, och döpte många som trodde på hans ord (se Mosiah 17:1–4; 18:1–16). Medan aposteln Paulus förföljde de första heliga, blev han omvänd på vägen till Damaskus och skred sedan till handling genom att undervisa och vittna om Kristus (se Apg 9:1–6, 20–22, 29).

I vår tid har många unga män, kvinnor och äldre par besvarat kallelsen från en Guds profet om att verka som missionärer. Med tro och mod lämnar de sina hem och allt som är bekant för dem på grund av sin tro på allt det goda de kan åstadkomma som missionärer. När de agerar enligt sin vision att tjäna är de till välsignelse för många, och i den processen förändrar de sina egna liv. Under förra generalkonferensen tackade president Thomas S. Monson oss för det tjänande vi utför bland oss och påminde oss om vår plikt att vara Guds händer genom att välsigna hans barn här på jorden (se "Tills vi möts igen", *Liahona*, nov. 2011, s. 108).

Förverkligandet av denna förmaning har varmt våra hjärtan då medlemmar i kyrkan har verkat i enlighet med hans vision.

Innan Frälsaren lämnade jorden, med insikt om att vi skulle behöva hjälp, sade han: "Jag skall inte lämna er faderlösa" (Joh. 14:18). Han sade till sina lärjungar: "Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt er" (Joh. 14:26). Detta är samme helige Ande som kan ge oss kraften och motivationen till att utföra det som Frälsaren och våra nutida profeter och apostlar undervisar oss om.

När vi handlar enligt våra ledares lärdomar får vi en djupare förståelse för den vision vår Frälsare har för oss. Under hela denna konferens har vi tagit emot inspirerade råd från profeter och apostlar. Studera deras lärdomar och begrunda dem i ditt hjärta medan du söker den Helige Andens hjälp med att fånga visionen av dessa lärdomar i ditt liv. Med den visionen — utöva din tro genom att handla i enlighet med deras råd.

Utforska och studera skrifterna i avsikt att ta emot ytterligare ljus och kunskap angående deras budskap till dig. Begrunda dem i ditt hjärta och låt dem inspirera dig. Gör sedan det du inspireras att göra.

Som vi lärde oss som familj — vi går till handling när vi fastar och ber. Alma talade om fasta och bön som ett sätt att få förvissning när han sade: "Jag har fastat och bätt i många dagar för att jag själv skulle kunna få vetskap om detta" (Alma 5:46). Även vi får veta hur vi ska hantera livets utmaningar genom fasta och bön.

Vi upplever svåra saker i våra liv som ibland kan försvaga vår vision och tro att göra det vi borde. Vi blir så upptagna att vi ofta känner oss överväldigade och oförmögna att göra något mer. Även om vi alla är olika framhåller jag ödmjukt att vi måste fokusera vår blick på Frälsaren och hans lärdomar. Vad såg han hos Petrus, Jakob och Johannes och de andra apostlarna som fick honom att gå till verket och inbjuda dem att följa honom? På samma sätt som han hade för dem, har Frälsaren en stor vision om vilka vi kan bli. Det kommer att krävas samma tro och mod som de första apostlarna hade för att vi åter ska kunna fokusera på det som betyder mest för varaktig lycka och stor glädje.

När vi studerar vår Frälsares liv och hans lärdomar ser vi hur han undervisar, ber, lyfter och helar bland folket. När vi söker efterlikna honom och göra det vi ser honom göra, börjar vi få en vision av vilka vi kan bli. Du kommer med hjälp av den Helige Anden att välsignas med insikt i hur du kan göra mer gott. Förändringar kommer att börja ske, och du kommer att inrätta ditt liv på ett annat sätt vilket blir till välsignelse för dig och din familj. Under sin verksamhet bland nephiterna frågade Frälsaren: "Vad slags män bör ni då vara?" Han svarade: "Sådana som jag är" (3 Nephi 27:27). Vi behöver hans hjälp så att vi kan bli lika honom och han har visat oss vägen: "Be därför, och ni skall få. Bulta, och det skall öppnas för er. Ty den som ber han får, och för den som bultar skall det öppnas" (3 Nephi 27:29).

Jag vet att när vi får en vision av oss själva så som Frälsaren ser oss, och vi handlar enligt den visionen, välsignas vi på oväntade sätt. Tack vare mina föräldrars vision välsignades jag inte endast med utbildning, utan jag placerades i en miljö där jag hittade och omfamnade evangeliet. Ännu viktigare är att jag lärde mig vikten av goda och trofasta föräldrar. Enkelt uttryckt förändrades mitt liv för alltid.

Precis som en vision fick mina föräldrar att fasta och be för sina barns välfärd, och liksom de tidiga apostlarnas vision fick dem att följa Frälsaren, så kan samma vision inspirera och hjälpa oss att gå till verket. Bröder och systrar, vi är ett folk med ett förflutet av visioner och tro till att verka. Se vart vi har kommit och vilka välsignelser vi har fått! Tro att Herren kan välsigna dig med en vision för ditt liv och mod att gå till verket.

Jag vittnar för er om Frälsaren och hans önskan att vi ska återvända till honom. För att göra det måste vi ha tro att gå till verket — till att följa honom och bli som han. Under livets olika skiftningar håller han ut sin hand och inbjuder oss:

"Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt" (Matt. 11:29–30).

Precis som Frälsaren såg en stor potential i sina första lärjungar, ser han detsamma i oss. Låt oss se oss själva som Frälsaren ser oss. Det är min bön att vi kan ha den visionen med tro och mod att gå till verket, i Jesu Kristi namn, amen.

Endast genom rättfärdighetens principer

Äldste Larry Y. Wilson

i de sjuttios kворum

Visa föräldrar förbereder sina barn för att klara sig själva. De skapar möjligheter till utveckling medan barnen skaffar sig den andliga mognaden att utöva sin handlingsfrihet på rätt sätt.

Ungefär en månad efter det att vi gift oss begav min hustru och jag oss ut på en lång bilresa. Hon körde och jag försökte koppla av. Jag säger *försökte* för motorvägen vi körde på hade rykte om sig att ha många fartkontroller och min hustru hade en liten tendens att bli för tung i foten på den tiden. Jag sade: "Du kör alldeles för fort. Sakta ner."

Min unga brud tänkte för sig själv: "Jag har kört bil i nästan 10 år och förutom min bilskollärare har ingen annan tidigare talat om för mig hur jag ska köra." Så hon svarade: "Vad ger dig rätt att tala om för mig hur jag ska köra?"

Ärligt blev jag helt ställd av hennes fråga. Så jag gjorde mitt bästa för att leva upp till mitt nya ansvar som gift man, och sade: "Därför att jag är din make och jag bär prästadömet."

Bröder, ett snabbt tips: Om ni någonsin befinner er i en liknande situation så är det där *inte* rätt svar. Och jag är glad att kunna rapportera att det var första och sista gången jag gjorde det misstaget.

Läran och förbunden förklarar att rätten att använda prästadömet i hemmet eller någon annanstans är direkt förknippad med att vi lever rättfärdigt: "Himlens krafter ... kan [inte] kontrolleras eller användas utom genom rättfärdighetens principer."¹ Det står vidare att vi förlorar den kraften när vi

försöker "utöva kontroll eller herravälde eller tvång över människobarnens själar genom *någon* grad av orättfärdighet".²

Detta skriftställe säger att vi måste leda genom "rättfärdighetens principer". Dessa principer gäller alla ledare i kyrkan liksom alla fäder och mödrar i hemmen.³ Vi förlorar rätten till Herrens Ande *och* till vilken myndighet vi än har fått från Gud, när vi utövar kontroll över någon annan person på ett orättfärdigt sätt.⁴ Vi kanske tror att sådana metoder är till nytta för personen som "kontrolleras". Men varje gång vi försöker tvinga någon till rättfärdighet som själv *kan* och *bör* utöva sin egen handlingsfrihet, handlar vi orättfärdigt. När det *är* i sin ordning att sätta upp fasta gränser för en annan person, bör dessa gränser alltid sättas med kärleksfullt tålamod och på ett sätt som undervisar om eviga principer.

Vi kan helt enkelt inte tvinga andra att göra det som är rätt. Skrifterna klargör att det inte är Guds sätt. Tvång skapar förbittring. Det förmedlar misstro och får andra att känna sig inkompetenta. Undervisningstillfällena går förlorade när kontrollerande personer högmodigt förutsätter att de har alla de rätta svaren åt andra. Skrifterna säger att "det ligger i nästan alla människors natur och böjelse" att utöva "orättfärdigt herravälde",⁵ så vi bör vara medvetna om att det är lätt att gå i den fällan. Också kvinnor kan utöva orättfärdigt herravälde, även om skrifterna särskilt kopplar samman problemet med män.

Orättfärdigt herravälde för ofta med sig ständig kritik och gör att vi avstår från att visa vårt godkännande och vår kärlek. För dem som utsätts för detta känns det som om de aldrig kan göra sådana ledare eller föräldrar nöjda och som att de aldrig räcker till. Visa föräldrar måste avgöra när barnen är redo att börja utöva sin handlingsfrihet inom ett visst område i livet. Men om föräldrarna hävdar att de har *all* beslutsfattande förmåga och ser det som sin "rättighet", begränsar de allvarligt sina barns tillväxt och utveckling.

Våra barn bor i vårt hem under en begränsad tid. Om vi väntar tills de flyttar hemifrån med att överlämna tyglarna till deras handlingsfrihet har vi väntat för länge. De kommer inte plötsligt att utveckla förmågan att fatta kloka beslut om de aldrig haft friheten att fatta några viktiga beslut när de bodde hemma.

Sådana barn gör antingen uppror mot detta tvång eller så blir de lamslagna genom sin oförmåga att fatta egna beslut.

Visa föräldrar förbereder sina barn för att klara sig själva. De skapar möjligheter till utveckling medan barnen skaffar sig den andliga mognaden att utöva sin handlingsfrihet på rätt sätt. Och visst, det innebär att barnen ibland gör misstag och lär av dem.

Vår familj upplevde något som lärde oss hur man kan hjälpa barn att utveckla sin förmåga att fatta beslut. Vår dotter Mary var stjärna i ett fotbollslag när hon växte upp. Ett år gick hennes lag till final, och ser man på, matchen skulle spelas på en söndag. Som ung tonåring hade Mary fått många års undervisning om att sabbaten var en dag för vila och andlig uppbyggelse och inte en dag för rekreation. Men hon kände ändå trycket från sina tränare och lagkamrater att spela, samtidigt som hon inte ville lämna sitt lag i sticket.

Hon frågade oss vad hon borde göra. Min hustru och jag kunde lätt ha fattat det här beslutet åt henne. Men efter att under bön ha övervägt det kom vi fram till att i det här fallet var vår dotter redo att ta andligt ansvar för sitt eget beslut. Vi läste några skriftställen med Mary och uppmuntrade henne att be och tänka på saken.

Efter några dagar berättade hon vad hon beslutat. Hon skulle spela matchen på söndagen. Vad skulle vi nu göra? Efter att ha diskuterat saken ytterligare och fått Andens bekräftelse gjorde vi som planerat och lät henne följa sitt val att spela. När matchen var slut kom Mary sakta gående till sin mor som väntade på henne. "Å mamma", sade hon, "det kändes *hemskt!* Jag vill aldrig känna så igen. Jag ska aldrig spela någon mer match på sabbatsdagen." Och det gjorde hon aldrig.

Mary hade nu själv förstått principen om att hålla sabbaten helig. Om vi hade tvingat henne att inte spela den matchen, skulle vi berövat henne tillfället till en mycket värdefull och kraftfull undervisning av Anden.

Som ni ser behöver vi, när vi ska hjälpa barn att utöva sin handlingsfrihet på rätt sätt, lära dem att be och ta emot svar på sina böner. De måste också få undervisning om vikten av och syftet med lydnadens princip, liksom med alla andra viktiga principer i evangeliet.⁶

När vi fostrade våra barn bestämde vi att vårt främsta mål skulle vara att hjälpa dem att upprätta sin egen förbindelse med himlen. Vi visste att i slutändan skulle de behöva lita till Herren och inte till oss. Brigham Young sade: "Om jag skulle skilja på alla skyldigheter som människobarnen har ... skulle jag först av allt sätta skyldigheten att söka Herren vår Gud tills vi öppnar kommunikationen mellan himmelen och jorden — mellan Gud och vår egen själ."⁷

Mary hade fått svar på sina böner i andra, tidigare sammanhang, så vi litade på att vår dotter höll på att utveckla denna kommunikationsväg till himlen i sitt liv. Således lärde hon sig något positivt av upplevelsen och hade större förmåga att göra bättre val i framtiden. Utan en länk till Anden skulle både barn och föräldrar kunna bortförklara alla sorters dåliga beslut med att de utövat sin handlingsfrihet. Löftet i skrifterna lyder: "De som är visa och har tagit emot ... den Helige Anden till sin vägledare ... [skall inte] bedragas."⁸

En annan tragisk följd av ett orättfärdigt herravälde kan vara att tron på Guds kärlek går förlorad. Jag har känt några som utsattes för krävande och kontrollerande ledare eller föräldrar, och de har svårt att känna kärleken från sin himmelske Fader som skulle kunna hjälpa dem och motivera dem längs rättfärdighetens stig.

Om vi ska kunna hjälpa dem som är i vår vård att skaffa sig den allra viktigaste förbindelsen med himlen, måste vi vara det slags förälder och ledare som beskrivs i Läran och förbunden, kapitel 121. Vi måste handla "genom överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek".⁹ President Henry B. Eyring har sagt: "Den viktigaste hjälpen vi kan ge ... ungdomarna är att vi låter dem känna vårt förtroende, att vi litar på att de går längs vägen hem till Gud och att de kan komma fram."¹⁰

När vi begrundar principerna som bör vägleda oss i kyrkan och i våra hem, låt mig då få avsluta med en illustration ur president Thomas S. Monsons biografi. Ann Dibb, president och syster Monsons dotter, säger att hon än idag, när hon går in genom ytterdörren till det hem där hon växte upp, hör sin far säga: "Ser man på, vem är det som kommer på besök? Så glada vi

blir, och är hon inte vacker?" Hon fortsätter: "Mina föräldrar ger mig alltid någon komplimang. Det spelar ingen roll hur jag ser ut eller vad jag har gjort ... När jag hälsar på mina föräldrar vet jag att jag är älskad, jag får beröm, jag blir välkomnad — jag är hemma."¹¹

Bröder och systrar, detta är Herrens sätt. Även om ni tidigare har behandlats illa vet jag att Herren vill att ni ska komma till honom.¹² Vi är *alla* älskade. *Alla* är välkomna. I Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Läran och förbunden 121:36.
2. Läran och förbunden 121:37, kursivering tillagd.
3. Se Neal A. Maxwell: "Avkläd dig den naturliga människan", *Nordstjärnan*, jan. 1991, s. 13–14.
4. Se Läran och förbunden 121:37.
5. Läran och förbunden 121:39.
6. Se Läran och förbunden 68:25–29.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young* (1997), s. 44.
8. Läran och förbunden 45:57.
9. Läran och förbunden 121:41.
10. Henry B. Eyring: "Hjälp dem på vägen hem", *Liahona*, maj 2010, s. 25.
11. Se Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), s. 372.
12. Se Matt. 11:28.

Var det värt besväret?

Äldste David F. Evans
i de sjuttios kворum

Detta att dela med sig av evangeliet på ett naturligt och normalt sätt till dem vi har omtanke om och älskar blir då vårt livsverk, det som gläder oss mest i livet.

Under den här konferensen och i andra möten på sista tiden,¹ har många av oss undrat hur vi kan hjälpa till att bygga upp kyrkan och bidra till sann tillväxt där vi bor.

Vårt viktigaste arbete i denna och alla andra angelägenheter är alltid i vårt eget hem och i vår egen familj.² Det är i familjen som kyrkan byggs upp och sann tillväxt äger rum.³ Vi ska undervisa våra barn om evangeliets principer och lära. Vi måste hjälpa dem att tro på Jesus Kristus och förbereda dem för dopet vid åtta års ålder.⁴ Vi måste själva vara trofasta så att de genom vårt exempel ser att vi älskar Herren och hans kyrka. Det hjälper våra barn att finna glädje i att hålla buden, i ett lyckligt familjeliv, att vara tacksamma för att de kan tjäna andra. Vi bör i vårt hem följa det mönster som Nephi gav när han sade:

”Vi arbetar flitigt ... för att förmå våra barn ... att tro på Kristus och att förlikas med Gud ...

Vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder.”⁵

Vi arbetar flitigt för att våra barn ska få dessa välsignelser genom att gå i kyrkan med dem, ha hemaftnar och läsa skrifterna tillsammans. Vi ber dagligen med vår familj, tackar ja till ämbeten, besöker sjuka och ensamma och gör annat som visar våra barn att vi älskar dem, att vi älskar vår himmelske Fader, hans Son och deras kyrka.

Vi talar och profeterar om Kristus när vi håller hemaftonslektion eller sitter med ett barn och berättar om vår kärlek till honom eller henne och om vårt vittnesbörd om det återställda evangeliet.

Vi kan skriva om Kristus genom att skriva brev till dem som är borta från hemmet. Våra brev blir till välsignelse för missionärer, söner eller döttrar i det militära, för dem vi älskar. Brev hemifrån är inte bara snabba mejl. Riktiga brev kan man hålla i, tänka på och ömt bevara.

Vi hjälper våra barn att lita på Frälsarens försoning och veta att vår kärleksfulle himmelske Fader förlåter, genom att vi själva visar kärlek i vår uppfostran och förlåter. Vår kärlek och förlåtelse får inte bara våra barn att komma närmare oss utan bygger också deras tro, eftersom de vet att deras himmelske Fader älskar dem och att han förlåter dem när de omvänder sig och strävar efter att bättra sig. De litar på den här sanningen därför att de har erfarit den från sina jordiska föräldrar.

Förutom det arbete vi utför i vår egen familj så arbetar vi också, som Nephi lärde, "flitigt med att ... förmå våra ... bröder, att tro på Kristus och att förlikas med Gud".⁶ Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har var och en av oss välsignelsen och ansvaret att dela med oss av evangeliet. Några av dem som behöver evangeliet i sitt liv är ännu inte medlemmar i kyrkan. Några var förr mitt ibland oss och behöver nu få uppleva den glädje på nytt som de kände när de en gång i tiden tog emot evangeliet. Herren älskar både den som aldrig har haft evangeliet och den som återvänder till honom.⁷ Han gör inte åtskillnad, inte vi heller. Det är ett enda verk. Det är själarna, vilken situation de än må befinna sig i, som är värdefulla i vår himmelske Faders ögon, och i våra.⁸ Vår himmelske Faders och hans Sons verk är "att åstadkomma odödlighet och evigt liv"⁹ för alla hans barn oavsett deras nuvarande omständigheter. Vi har välsignelsen att vi får hjälpa till med det stora verket.

President Thomas S. Monson har förklarat hur vi kan hjälpa till. Han säger: "Våra missionärsupplevelser måste vara av färskt datum. Det duger inte att luta sig tillbaka och tänka på tidigare upplevelser. För att vara tillfredsställd måste man fortsätta att dela med sig av evangeliet på ett naturligt och normalt sätt."¹⁰

Detta att dela med sig av evangeliet på ett naturligt och normalt sätt till dem vi har omtanke om och älskar blir då vårt livsverk, det som gläder oss mest i livet. Låt mig få berätta om två sådana upplevelser.

Dave Orchard växte upp i Salt Lake City där de flesta av hans vänner var medlemmar i kyrkan. De hade stort inflytande på honom. Dessutom blev han ständigt inbjuden till aktiviteter av ledare i kyrkan som bodde i grannskapet. Hans vänner bjöd också in honom. Även om han inte blev medlem i kyrkan då, var de goda vännernas inflytande på honom och aktiviteterna i kyrkans regi till välsignelse för honom under hans uppväxt. När han började på college flyttade han hemifrån, och de flesta av hans vänner gick ut som missionärer. Han saknade deras inflytande i sitt liv.

En av Daves skolkamrater från high school var fortfarande hemma. Den här vännen träffade sin biskop varje vecka för att försöka få ordning på sitt liv så att han kunde gå ut som missionär. Han och Dave blev rumskamrater, och det var bara naturligt och normalt att de kom att prata om varför han inte var ute som missionär och varför han träffade biskopen så ofta. Kamraten sade att han var tacksam för sin biskop, som han högaktade, och för möjligheten att omvända sig och tjäna. Han frågade Dave om han ville följa med till nästa intervju. Vilken inbjudan! Men med tanke på deras vänskap och omständigheter kändes den bara naturlig och normal.

Dave sade ja och inom kort började även han träffa biskopen. Det här ledde till att Dave bestämde sig för träffa missionärerna. Han fick ett vittnesbörd om att evangeliet är sant, och man bestämde datum för hans dop. Dave döptes av sin biskop, och ett år senare vigdes Dave Orchard och Katherine Evans i templet. De har fem underbara barn. Katherine är min lillasyster. Jag ska alltid vara tacksam mot den här goda vännen som tillsammans med en god biskop förde in Dave i kyrkan.

När Dave berättade om sin omvändelse och bar vittnesbörd om de här händelserna, ställde han frågan: "Var det värt besväret? Var mina vänners och ungdomsledares och min biskops alla ansträngningar under alla de här åren värt besväret bara för att få en pojke döpt? Han pekade på Katherine och sina fem barn

och sade: "Det är det i varje fall för min hustru och våra fem barn."

När man delar med sig av evangeliet så är det aldrig bara "en pojke". När någon kommer till tro och omvänder sig eller någon återvänder till Herren, då räddas en familj. Allteftersom Dave och Katherines barn har vuxit upp har de alla tagit till sig evangeliet. En dotter och två söner har tjänat som missionärer och en annan son fick just sin kallelse att tjäna i den tysktalande Alpernamissionen. De två äldsta har gift sig i templet, och den yngsta går nu i high school, trofast på alla sätt och vis. Var det värt besväret? Ja, det var mödan värt!

Syster Eileen Waite var på samma stavskonferens där Dave Orchard berättade om sin omvändelse. Under hela konferensen kunde hon inte tänka på något annat än sin egen familj och i synnerhet sin syster Michelle som hade varit borta från kyrkan i många år. Michelle var frånskild och försökte fostra fyra barn på egen hand. Eileen kände sig manad att skicka henne ett exemplar av äldste M. Russell Ballards bok *Our Search for Happiness* tillsammans med sitt vittnesbörd, vilket hon också gjorde. Veckan därpå berättade en väninna för Eileen att hon också hade känt att hon skulle kontakta Michelle. Den här väninnan skrev ett kort brev till Michelle och bar sitt vittnesbörd och sade hur mycket hon tyckte om henne. Visst är det intressant hur ofta Anden påverkar flera personer att hjälpa en behövande?

Tiden gick. Michelle ringde till Eileen och tackade henne för boken. Hon sade att hon började inse att hon levde i ett andligt vakuum. Eileen talade om för henne att hon visste att den frid hon sökte kunde hon finna i evangeliet. Hon sade att hon älskade henne och ville att hon skulle vara lycklig. Michelle började ändra på saker och ting i sitt liv. Snart mötte hon en underbar man som var aktiv i kyrkan. De gifte sig och ett år senare beseglades de i templet i Ogden i Utah, USA. Nyligen döptes hennes 24-årige son.

Till de andra i Michelles familj och alla andra som inte ännu vet att kyrkan är sann: Jag inbjuder dig att med hjälp av bönen begrunda om kyrkan är sann. Låt din familj och dina vänner och missionärer hjälpa dig. När du vet att den är sann, och det är den, kom till oss genom att ta samma steg i ditt liv.

Slutet på berättelsen har inte skrivits än, men den här underbara kvinnan och hennes familj välsignades därför att de som älskar henne följde en ingivelse och på ett naturligt och normalt sätt bar vittnesbörd och inbjöd henne att komma tillbaka.

Jag har tänkt mycket på de här upplevelserna. En ung man som försöker få ordning på sitt liv hjälper en annan ung man som söker sanningen. En kvinna bär vittnesbörd och berättar om sin tro för sin syster som har varit borta från kyrkan i tjugo år. Om vi ber och frågar vår himmelske Fader vem vi kan hjälpa och lovar att följa de ingivelser han ger oss om hur vi kan vara till hjälp, då besvarar han våra böner och vi blir redskap i hans hand att utföra hans verk. Att följa ingivelserna från Anden i kärlek är att utlösa en kedjereaktion.¹¹

När ni har lyssnat på de här upplevelserna om att dela med sig av evangeliet på ett naturligt och normalt sätt till dem ni har omtanke om, så har många av er upplevt detsamma som Eileen Waite gjorde. Ni har tänkt på någon som ni bör räcka en hjälpande hand till och antingen inbjuda dem att komma tillbaka eller berätta för dem om vad Jesu Kristi evangelium betyder för er. Min uppmaning är att följa den ingivelsen, utan dröjsmål. Tala med din vän eller familjemedlemmen. Gör det på ett naturligt och normalt sätt. Berätta för dem om din kärlek till dem och till Herren. Missionärerna kan hjälpa till. Jag ger samma råd som president Monson gett så ofta från den här talarstolen: "Skjut aldrig upp en ingivelse!"¹² När du följer ingivelsen och gör det i kärlek, iaktta då hur vår himmelske Fader använder din villighet att handla till att åstadkomma ett under i ditt liv och i dens liv som du har omtanke om.¹³

Mina kära bröder och systrar, vi kan bygga upp hans kyrka och uppleva sann tillväxt när vi arbetar för att vår familj och de vi älskar ska få evangeliets välsignelser. Det här är vår himmelske Faders och hans Sons verk. Jag vet att de lever och att de besvarar böner. När vi följer dessa ingivelser och tror på hans förmåga att åstadkomma under, då sker under och liv förändras. I Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Se Världsomfattande ledarutbildningsmöte, 11 feb. 2012, LDS.org.
2. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B. Lee* (2001), s. 134.
3. Se Boyd K. Packer, "Prästadörets kraft i hemmet", Världsomfattande ledarutbildningsmöte, 11 feb. 2012, LDS.org.
4. Se L&F 68:25–28.
5. 2 Nephi 25:23, 26.
6. 2 Nephi 25:23.
7. Se Luk. 15:4–7.
8. Se L&F 18:10.
9. Mose 1:39.
10. "Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve", *Ensign*, okt. 1977, s. 14.
11. Se Thomas S. Monson, "Verka med iver", *Liahona* nov. 2004, s. 56–59; "Till undsättning", *Liahona*, juli 2001, s. 57–60; "Kärlekens dörr", *Nordstjärnan*, okt. 1996, s. 2–7.
12. Se Ann M. Dibb, "My Father Is a Prophet", (Brigham Young University–Idaho, andaktsstund, 19 feb. 2008), byui.edu/devotionalsand speeches; Thomas S. Monson, "Stå på din tilldelade plats", *Liahona*, maj 2003, s. 54–57; "Frid, var lugn", *Liahona*, nov. 2002, s. 53–56; "Prästadörets kraft", *Liahona*, jan. 2000, s. 58–61; "Anden gör levande", *Nordstjärnan*, aprilkonferensen 1985, s. 61–62.
13. Förutom president Thomas S. Monson har även andra profeter undervisat om samma princip. President Spencer W. Kimball undervisade till exempel om vikten av att följa Andens ingivelser då han sade: "Gud lägger märke till oss, och han vakar över oss. Men det är vanligen genom någon annan som han tillgodoser våra behov. Därför är det viktigt att vi tjänar varandra i riket" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball* [2006], s. 84).

Att hålla för heligt

Äldste Paul B. Pieper

i de sjuttios kvorum

Heliga ting ska behandlas med större omsorg, ges större respekt och betraktas med djupare vördnad.

Ungefär 1500 år före Kristus drogs en herde till en brinnande buske på berget Horebs sluttning. Detta gudomliga möte inledde Moses förvandling från herde till profet och förvandlingen av hans arbete — från fåraherde till att samla in Israel. Trettonhundra år senare fängslades en privilegierad ung präst vid kungens hov av en dödsdoms profets vittnesbörd. Detta möte påbörjade förvandlingen av Alma från en allmänhetens tjänare till en Guds tjänare. Nästan tvåtusen år senare gick en fjortonårig pojke in i skogen för att söka svar på en uppriktig fråga. Joseph Smiths möte i lunden ledde in honom på vägen mot profetkallelsen och återställelsen.

Moses, Almas och Joseph Smiths liv förändrades alla av möten med det gudomliga. Dessa upplevelser stärkte dem så att de kunde förbli trofasta mot Herren och hans verk hela livet, oavsett överväldigande motstånd och de svåra prövningar som följde.

Våra upplevelser med det gudomliga kanske inte är lika tydliga eller dramatiska, och våra utmaningar inte lika stora. Men vår styrka, liksom profeternas, att kunna uthärda i trofasthet är beroende av att vi erkänner, kommer ihåg och helighåller det vi får från ovan.

Idag har myndighet, nycklar och förrättningar återställts till jorden. Det finns också skrifter och särskilda vittnen. De som söker Gud kan ta emot dopet till syndernas förlåtelse och konfirmation "genom handpåläggning för dopet med eld och den Helige Anden" (L&F 20:41). När vi har fått dessa återställda

gåvor innefattar våra gudomliga möten oftast gudomens tredje medlem, den Helige Anden.

*Med sin stilla röst, Guds Ande leder mig;
han beskyddar och räddar mig.*

(”Den stilla rösten”, *Tillägg till Barnens sånger*, s. 17)

*Låt Guds Ande leda dig,
ge ditt hjärta frid och ro.
Han bär vittne om Guds Son,
skänker kärlek, hopp och tro.*

(”Låt Guds Ande leda dig”, *Psalmer*, nr 90).

När vi söker svar från Gud känner vi hur den milda, stilla rösten viskar till vår ande. Känsloerna — intrycken — är så naturliga och så subtila att vi kanske förbiser dem eller tillskriver dem logik eller intuition. Dessa personliga budskap vittnar om den personliga kärlek och omsorg Gud känner för vart och ett av sina barn och deras personliga jordiska mission. Att dagligen begrunda och skriva ner de intryck som kommer från Anden tjänar det dubbla syftet att hjälpa oss 1) urskilja våra personliga möten med det gudomliga och att 2) bevara en uppteckning av dem för oss själva och våra efterkommande. Att skriva ner dem är också en formell bekräftelse på vår tacksamhet mot Gud, för ”i intet förtörnar människan Gud, eller mot ingen är hans vrede upptänd, utom mot dem som inte erkänner hans hand i allt och inte lyder hans befallningar” (L&F 59:21).

Angående det som vi tar emot av Anden, sade Herren: ”Kom ihåg att det som kommer ovanifrån är heligt” (L&F 63:64). Hans ord är mer än en påminnelse, de är också en definition och en förklaring. Ljus och kunskap från himlen är heligt. Det är heligt eftersom himlen är dess källa.

Heligt betyder något som förtjänar vördnad och respekt. Genom att beskriva något som heligt signalerar Herren att det är av högre värde och prioritet än annat. Heliga ting ska behandlas med större omsorg, ges större respekt och betraktas med djupare vördnad. Helighet har hög rang bland himmelska värderingar.

Det som är heligt för Gud blir heligt för oss endast då handlingsfriheten utövas — var och en måste välja att ta emot och helighålla det som Gud definierat som heligt. Han sänder ljus och kunskap från himlen. Han inbjuder oss att ta emot och behandla det som heligt.

Men "det måste nödvändigtvis finnas en motsats till allting" (2 Nephi 2:11). Motsatsen till helig är världslig eller sekulariserad — det som är timligt eller profant. Det världsliga tävlar ständigt med det heliga om vår uppmärksamhet och prioritet. Kunskap om det världsliga är nödvändig för vårt dagliga timliga liv. Herren uppmanar oss att söka lärdom och visdomsord, att studera och lära oss av de bästa böckerna, och att bekanta oss med språk, tungomål och folk (se L&F 88:118; 90:15). Följaktligen handlar valet att värdesätta det heliga mer än det världsliga om relativa prioriteringar, inte att välja bort. "Att vara lärd är bra om [vi] hörsammar Guds råd" (2 Nephi 9:29; kursivering tillagd).

Kampen om prioritering mellan det heliga och det världsliga i varje människas hjärta kan illustreras av Moses upplevelse vid den brinnande busken. Där mottog Mose sin heliga kallelse av Jehova att befria Israels barn från fångenskap. Ändå fick hans världsliga kunskap om Egyptens och faraos makt honom att tvivla i början. Till slut utövade Mose tro på Herrens ord genom att underkuva sin världsliga kunskap och lita på det heliga. Den tilliten gav honom kraft att övervinna timliga prövningar och leda Israel ut ur Egypten.

Efter att ha undflytt Noas här bara för att bli slav i Amulons våld, kunde Alma ha tvivlat på det andliga vittnesbörd han fick när han lyssnade på Abinadi. Han litade emellertid på det som var heligt och gavs styrka att uthärda och fly från sina tillfälliga prövningar.

Joseph Smith stod inför ett liknande dilemma när han nyligen hade börjat översätta Mormons bok. Han förstod plåtarnas och översättningsarbetets heliga natur. Ändå övertalades han av Martin Harris att ge prioritet åt de världsliga bekymren rörande vänskap och ekonomi, som gick emot de heliga anvisningarna. På grund av detta gick manuskriptet med översättningen förlorat. Herren förebrådde Joseph för att ha lämnat ifrån sig "det som var heligt, till ogudaktighet" (L&F 10:9) och främtog honom för en tid

plåtarna och gåvan att översätta. När Joseph hade fått ordning på sina prioriteringar igen, återgavs de heliga tingen och verket gick framåt.

Mormons bok ger oss andra exempel på strävan att ge prioritet åt det som är heligt. Den berättar om troende vilkas tro förde dem till livets träd för att ta del av dess heliga frukt, Guds kärlek. Och sedan fick hånet från människorna i den stora och rymliga byggnaden de troende att ändra sitt fokus från det heliga till det världsliga (se 1 Nephi 8:11, 24–28). Senare valde nephiterna högmod, förnekade profetians och uppenbarelsens ande och "hånade det som var heligt" (Helaman 4:12). Till och med vissa ögonvittnen till de tecken och underverk som inramade Herrens födelse valde att förkasta heliga manifestationer från himlen till förmån för världsliga förklaringar (se 3 Nephi 2:1–3).

Kampen fortsätter än idag. Världsliga röster tillväxer i volym och intensitet. De uppmanar allt mer de troende att lämna trosuppfattningar som världen anser vara ogrundade och oförnuftiga. Eftersom "[vi] ser ... en gåtfull spegelbild" (1 Kor. 13:12) och "[inte] vet ... vad allting betyder" (1 Nephi 11:17), kan vi ibland känna oss utsatta och i behov av större andlig förtröstan. Herren sade till Oliver Cowdery:

"Om du önskar ytterligare vittnesbörd så kom ihåg natten då du ropade till mig i ditt hjärta, för att du skulle kunna få veta sanningen om dessa ting.

Talade jag inte frid till ditt sinne om detta? Vilket större vittnesbörd kan du få än det som kommer från Gud?" (L&F 6:22–23).

Herren påminde Oliver och oss att lita på det andliga personliga vittnesbördet som vi redan fått när vår tro prövas. Likt Mose, Alma och Joseph före oss kan dessa gudomliga möten vara som ett andligt ankare som säkrar och leder oss på rätt kurs i prövningens tid.

Det som är heligt kan inte delvis utelämnas. De som väljer att överge en enda sak som är helig får sina sinnen förmörkade (se D&C 84:54), och om de inte omvänder sig tas det ljus de har bort från dem (se D&C 1:33). Utan förankring i det heliga finner de sig vara moraliskt på glid i det sekulära havet. De som

däremot helighåller de heliga tingen har blivit lovad: "Det som är av Gud är ljus, och den som tar emot ljus och förblir i Gud får mer ljus, och detta ljus växer sig klarare och klarare fram till den fullkomliga dagen" (L&F 50:24).

Må Herren välsigna oss så att vi alltid kan urskilja, minnas och hålla det heligt som vi har tagit emot från ovan. Jag vittnar om att när vi gör det så får vi styrka att uthärda prövningar och övervinna vår tids utmaningar. I Jesu Kristi namn, amen.

Vad anser Kristus om mig?

Äldste Neil L. Andersen

i de tolv apostlarnas kворum

När du älskar honom, litar på honom, tror på honom och följer honom så känner du hans kärlek och bifall.

En reporter från en ledande brasiliansk tidning studerade kyrkan inför en större nyhetsartikel.¹ Han undersökte vår lära och besökte centren för missionärsutbildning och humanitär hjälp. Han talade med vänner till kyrkan och med andra som inte var så vänligt sinnade. När reportern intervjuade mig verkade han uppriktigt förbryllad när han frågade: "Hur kan någon anse att ni inte är kristna?" Jag vet att han menade kyrkan, men i mina tankar blev hans ord till en personlig fråga och jag fann att jag tyst undrade: "Återspeglar mitt liv den kärlek och hängivenhet jag känner till Frälsaren?"

Jesus frågade fariseerna: "Vad anser ni om Messias?"² I den slutliga domen bedöms inte vårt personliga lärjungskap av vänner eller fiender. Istället, som Paulus sade, "skall [vi] ju alla stå inför Guds domstol".³ På den dagen ställs vi var och en inför den viktiga frågan: "Vad anser Kristus om mig?"

Fastän Jesus älskar hela mänskligheten kallade han förebrående somliga omkring sig för hycklare,⁴ dårar⁵ och laglösa.⁶ Med beröm kallade han andra rikets barn⁷ och världens ljus.⁸ Ogillande kallade han andra blindar⁹ och utan frukt.¹⁰ Han lovordade andra för att de var renhjärtade¹¹ och hungrade efter rättfärdighet.¹² Han beklagade att somliga inte ville tro¹³ och var av den här världen,¹⁴ men andra värdesatte han som utvalda,¹⁵ lärjungar¹⁶ och vänner.¹⁷ Och så frågar vi oss var och en: "Vad anser Kristus om mig?"

President Thomas S. Monson har sagt att vår tid rör sig bort från "det som är andligt ... [och] förändringens vindar blåser

omkring oss och samhällets moraliska fibrer fortsätter att upplösas inför våra ögon".¹⁸ Det är en tid av växande otro och vanvördnad mot Kristus och hans lärdomar.

Under sådana oroliga förhållanden gläds vi åt att vara Jesu Kristi lärjungar. Vi ser Herrens hand i allt omkring oss. Vårt mål är vackert utstakat framför oss. "Detta är evigt liv", bad Jesus, "att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus".¹⁹ Att vara en lärjunge i dessa ödesmättade dagar är ett hederstecken genom evigheterna.

Budskapen vi har hört under konferensen är vägvisare från Herren under vårt lärjungeskaps resa. När vi har lyssnat under de gångna två dagarna och under bön sökt andlig vägledning, och när vi studerar och ber om konferenstalen i kommande dagar, välsignar oss Herren med personlig vägledning genom den Helige Andens gåva. Sådana känslor får oss att vända oss ännu mera mot Gud med omvändelse, lydnad, tro och tillit. Frälsaren besvarar våra trosfyllda handlingar. "Om någon älskar mig, håller han [eller hon] fast vid mitt ord, och min Fader skall älska honom, och vi skall komma till honom och ta vår boning hos honom."²⁰

Jesu kallelse "kom... och följ mig"²¹ gavs inte bara till dem som är förberedda på att tävla i en andlig olympiad. Faktum är att lärjungeskap inte alls är en tävlan, utan en inbjudan till alla. Vårt lärjungeskaps resa är inte ett snabbt lopp runt löparbanan. Inte heller kan det riktigt jämföras med ett långvarigt maraton. Det är snarare i sanning en livslång resa mot en mer celestial värld.

Hans inbjudan är en kallelse till dagliga plikter. Jesus sade: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud."²² "Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig."²³ Vi kanske inte gör vårt bästa varje dag, men om vi arbetar på det, är Jesu ord fulla av uppmuntran och hopp: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor så skall jag ge er vila."²⁴

Var du än nu befinner dig på lärjungeskapets resa är du på rätt väg, på vägen mot evigt liv. Tillsammans kan vi lyfta och stärka varandra under de kommande stora och viktiga dagarna. Oavsett de svårigheter vi ställs inför, de svagheter som begränsar

oss eller de omöjligheter vi omges av, så låt oss ha tro på Guds Son, som förkunnade: "Allt förmår den som tror."²⁵

Låt mig berätta om två exempel på lärjungeskap i handling. Det första är ur president Thomas S. Monsons liv, vilket visar kraften i den enkla vänligheten och Jesu lärdom att "den som är störst bland er skall vara de andras tjänare".²⁶

För nästan 20 år sedan talade president Monson på en generalkonferens om en tolvårig ung kvinna som led av cancer. Han berättade om hennes mod och hennes vänners godhet när de bar henne uppför berget Timpanogos i centrala Utah.

För några år sedan träffade jag Jami Palmer Brinton och hörde berättelsen ur ett annat perspektiv — utifrån det som president Monson hade gjort för henne.

Jami träffade president Monson i mars 1993, dagen efter att hon fått veta att en knöl ovanför hennes högra knä var en snabbt växande bencancer. Tillsammans med hennes far gav president Monson henne en prästadömsvälsignelse och lovade att "Jesus skall vara på din högra sida och på din vänstra för att bära upp dig".

"När jag lämnade hans kontor den dagen", sade Jami, "tog jag loss en ballong som knutits fast vid min rullstol och gav den till honom. Det stod 'Du är bäst!' på ballongen i klara färger."

Hon gick igenom kemoterapi och operationer för att rädda hennes ben, och president Monson glömde henne inte. Jami sade: "President Monson visade vad det betyder att vara en sann Kristi lärjunge. Han lyfte mig från sorg till stort och bestående hopp." Tre år efter deras första möte satt Jami återigen på president Monsons kontor. När mötet var över gjorde han något som Jami aldrig glömmer. Med president Monsons typiska omtänksamhet överraskade han henne med samma ballong som hon hade gett honom tre år tidigare. "Du är bäst!" förkunnade ballongen. Han hade sparat den, för han visste att hon skulle återvända till hans kontor när hon blivit fri från cancer. Fjorton år efter deras första möte vigde president Monson Jami Palmer och Jason Brinton i Salt Lake-templet i Utah, USA.²⁷

Vi kan lära oss så mycket från president Monsons lärjungeskap. Ofta påminner han generalauktoriteterna om att minnas denna enkla fråga: "Vad skulle Jesus göra?"

Jesus sade till synagogföreståndaren: "Var inte rädd. Tro endast."²⁸ Lärjungeskap betyder att tro på honom när vi åtnjuter frid och att tro på honom när vi upplever svårigheter, när vår smärta och rädsla bara kan lugnas genom övertygelsen att han älskar oss och håller sina löften.

Jag mötte nyligen en familj som är ett underbart exempel på hur vi tror på honom. Olgan och Soline Saintelus från Port-au-Prince i Haiti berättade sin historia för mig.

Den 12 januari 2010 när Olgan var på arbetet och Soline var i kyrkan drabbades Haiti av en ödeläggande jordbävning. Deras tre barn — Gancci, fem år; Angie, tre år och Gansly, ett år — var hemma i lägenheten med en vän.

Massiv ödeläggelse rådde överallt. Som ni minns förlorade tiotusentals människor livet den januarimånaden i Haiti. Olgan och Soline sprang så fort de kunde till sin lägenhet för att ta rätt på sina barn. Den tre våningar höga byggnaden där familjen Saintelus bodde hade brakat ihop.

Barnen hade inte kommit undan. Inga räddningsförsök skulle läggas ner på en byggnad som var så totalt förstörd.

Olgan och Soline Saintelus hade båda verkat som heltidsmissionärer och hade vigts i templet. De trodde på Frälsaren och hans löften till dem. Trots det kände de sig förkrossade. De grät hejdlöst.

Olgan berättade för mig att han i sin mörkaste stund började be. "Himmelske Fader, om det är din vilja, låt åtminstone ett av mina barn vara vid liv, snälla, snälla hjälp oss." Om och om igen gick han runt byggnaden medan han bad om inspiration. Grannarna försökte trösta honom och hjälpa honom acceptera förlusten av sina barn. Olgan fortsatte sin vandring runt högen av spillror och fortsatte att hoppas och be. Då hände något helt mirakulöst. Olgan hörde ett nästan ohörbart barnskrik. Det var hans barn som skrek.

I timal grävde grannarna frenetiskt i spillrorna med risk för sina egna liv. I nattens mörker och över hammares och huggjärns genomträngande ljud, hörde räddningsarbetarna ett annat ljud. De upphörde med sitt bankande och lyssnade. De kunde knappt tro sina öron. Det var ett litet barn de hörde — och han sjöng. Femårige Gancci berättade senare att han visste att hans pappa

skulle höra honom om han sjöng. Under den förkrossande tyngden av betong som senare skulle resultera i att hans arm måste amputeras, sjöng Gancci sin älsklingssång: "Jag är Guds lilla barn."²⁹

Allteftersom timmarna gick, när så många andra av Guds dyrbara söner och döttrar i Haiti upplevde mörker, död och förtvivlan, fick familjen Saintelus uppleva ett under. Gancci, Angie och Gansly hittades levande under den tillplattade byggnaden.³⁰

Under händer inte alltid så omedelbart. Ibland undrar vi eftertänksamt varför det underverk som vi så uppriktigt har bett om inte inträffar här och nu. Men när vi förlitar oss på Frälsaren sker utlovade under. Antingen i det här livet eller i det nästa, så blir allt väl till sist. Frälsaren förkunnar: "Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa."³¹ "I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen."³²

Jag vittnar för dig att när du älskar honom, litar på honom, tror på honom och följer honom så ska du känna hans kärlek och bifall. När du frågar: "Vad anser Kristus om mig?" ska du få veta att du är hans lärjunge, du är hans vän. Genom sin nåd hjälper Frälsaren dig med det du inte själv klarar av.

Vi väntar ivrigt på vår älskade profets avslutande ord. President Thomas S. Monson ordinerades som en Herrens Jesu Kristi apostel när jag var 12. I över 48 år har vi välsignats med att höra honom bära vittne om Jesus Kristus. Jag vittnar för er om att han nu är Frälsarens främste apostel på jorden.

Med stor kärlek och beundran för de många Jesu Kristi lärjungar som inte är medlemmar i den här kyrkan, förkunnar vi ödmjukt att änglar har återvänt till jorden i vår tid. Jesu Kristi Kyrka, som Jesus fordom organiserade den, har återställts med himlens makt, förrättningar och välsignelser. Mormons bok är ännu ett Jesu Kristi testamente.

Jag vittnar om att Jesus Kristus är världens Frälsare. Han led och dog för våra synder och uppstod på den tredje dagen. Han är uppstånden. En framtida dag skall varje knä böjas och varje tunga bekänna att han är Kristus.³³ På den dagen bekymrar vi oss inte om ifall andra inte anser att vi är kristna. På den dagen är våra ögon fästa på honom och vår själ inriktad på frågan: "Vad

anser Kristus om mig?" Han lever. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Se André Petry, "Entre a Fé e a Urna", *Veja*, 2 nov. 2011, s. 96.
2. Matt. 22:42.
3. Rom. 14:10.
4. Se Matt. 6:2.
5. Se Matt. 23:17.
6. Se Matt. 7:23.
7. Se Matt. 13:38.
8. Se Matt. 5:14.
9. Se Matt. 15:14.
10. Se Matt. 13:22.
11. Se Matt. 5:8.
12. Se Matt. 5:6.
13. Se Matt. 17:17.
14. Se Joh. 8:23.
15. Se Joh. 6:70.
16. Se Joh. 13:35.
17. Se Joh. 15:13.
18. Thomas S. Monson, "Stå på heliga platser", *Liahona*, nov. 2011, s. 83, 86.
19. Joh. 17:3.
20. Joh. 14:23.
21. Luk. 18:22.
22. Joh. 14:15.
23. Luk. 9:23.
24. Matt. 11:28.
25. Mark. 9:23.
26. Matt. 23:11.
27. Jami Brinton, brev till författaren den 27 januari 2012.
28. Mark. 5:36.
29. "Jag är Guds lilla barn", *Barnens sångbok*, 2–3.
30. Från ett samtal med Olgan och Soline Saintelus den 10 februari 2012; se också Jennifer Samuels, "Family Reunited in Miami after Trauma in Haiti", *Church News*, 30 jan. 2010, s. 6.
31. Joh. 14:27.
32. Joh. 16:33.
33. Se Rom. 14:11.

När vi avslutar denna konferens

President Thomas S. Monson

Må ni begrunda sanningarna ni har hört, och må de hjälpa er bli ännu bättre än ni var när konferensen började för två dagar sedan.

Mitt hjärta är fullt då vi närmar oss slutet på den här konferensen. Vi har rikligen välsignats när vi har lyssnat till råd och vittnesbörd från dem som har talat till oss. Jag tror ni håller med mig om att vi har känt Herrens Ande när våra hjärtan har berörts och vårt vittnesbörd stärkts.

Ännu en gång har vi fått njuta av vacker musik som har förhöjt och berikat varje möte under konferensen. Jag uttrycker min tacksamhet till alla som har delat med sig av sina talanger i detta hänseende.

Mitt hjärtinnerliga tack till var och en som har talat till oss och till dem som har uppsänt böner under vart och ett av mötena.

Det finns otaliga personer som antingen arbetar bakom kulisserna eller i mindre synliga roller under varje konferens. Det skulle inte vara möjligt för oss att ha dessa möten utan deras hjälp. Jag tackar även alla dem.

Jag vet att ni tillsammans med mig vill uttrycka tacksamhet för de bröder och systrar som har blivit avlösta under den här konferensen. Vi kommer att sakna dem. Deras bidrag till Herrens verk har varit enorma och kommer att märkas under kommande generationer.

Vi har också med uppräckta händer uttryckt vårt stöd för bröder och systrar som har kallats till nya ämbeten under den här

konferensen. Vi välkomnar dem och vill att de ska veta att vi ser fram emot att arbeta tillsammans med dem i Mästarens sak. De har kallats genom inspiration från höjden.

Vi har haft en större täckning än någonsin av konferensen, som har nått ut över kontinenter och hav till människor överallt. Fastän vi befinner oss långt borta från så många av er känner vi er ande och er hängivenhet, och vi sänder vår kärlek och uppskattning till er var ni än är.

Vad välsignade vi är, mina bröder och systrar, att ha Jesu Kristi återställda evangelium i vårt liv och vårt hjärta. Det ger svar på livets största frågor. Det ger oss mening och mål och hopp i vårt liv.

Vi lever i oroliga tider. Jag försäkrar er att vår himmelske Fader är medveten om de utmaningar vi står inför. Han älskar var och en av oss och vill välsigna oss och hjälpa oss. Må vi åkalla honom i bön, som han uppmanade oss när han sade: "Be alltid, och jag skall utgjuta min Ande över dig, och stor skall din välsignelse bli — ja, större än om du skulle få jordens skatter."¹

Mina kära bröder och systrar, må era hem vara fyllda med kärlek och vänlighet och med Herrens Ande. Älska er familj. Om det finns meningsskiljaktigheter eller stridigheter mellan er, uppmanar jag er att klara upp dem. Frälsaren sade:

"Det skall inte förekomma några ordstrider ibland er ...

Ty sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som har en stridslysten ande är inte av mig utan av djävulen, som är fader till stridigheter, och han hetsar människornas hjärtan till att strida i vrede, den ene med den andre.

[Men] se, det är inte min lära ... utan det *är* min lära att sådant skall upphöra."²

Som er enkla tjänare upprepar jag kung Benjamins ord i sitt tal till sitt folk, när han sade:

"Jag har inte befallt er att ... tro att jag av mig själv är förmer än en dödlig människa.

Men jag är liksom ni själva underkastad alla slags skröpligheter till kropp och sinne. Ändå har jag valts ... genom Herrens hand ... och har skyddats och bevarats av hans ojämförliga makt för att tjäna er med all kraft, sinne och styrka som Herren har förunnat mig."³

Mina älskade bröder och systrar, jag vill av hela mitt hjärta utföra Guds vilja och tjäna honom, och tjäna er.

När vi nu åker hem nedkallar jag himlens välsignelser över var och en av er. Må ni som är borta från ert hem återvända dit i säkerhet. Må ni begrundna sanningarna ni har hört, och må de hjälpa er bli ännu bättre än ni var när konferensen började för två dagar sedan.

Tills vi möts igen om sex månader ber jag att Herrens välsignelser ska utgjas över er, ja, över oss alla, och jag gör det i hans heliga namn, ja, Jesu Kristi, vår Herres och Frälsares namn, amen.

Slutnoter

1. Läran och förbunden 19:38.
2. 3 Nephi 11:28–30; kursivering tillagd.
3. Mosiah 2:10–11.

Stå upp och stråla

Ann M. Dibb

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Ett av de bästa sätten att stå upp och stråla är att med tillförsikt lyda Guds bud.

Det är en förmån för mig att få vara tillsammans med er ikväll. Varje år i januari ser jag ivrigt fram emot tillkännagivandet av det nya temat för veckoträffarna. Men innan dess tar jag mig tid till att utvärdera om jag har tagit till mig lektionerna i *förra* årets tema.

Låt oss kortfattat gå igenom tidigare teman: "Pryd ständigt dina tankar med dygd"¹, "Var ståndaktiga och orubbliga, alltid rika på goda gärningar"², "Var ett föredöme för de troende"³, "Var stark och frimodig"⁴ och trettonde trosartikeln: "Vi tror på att vara ärliga, sanna, kyska, välvilliga och dygdiga och att göra gott mot alla människor."⁵

När vi studerade och inriktade oss på de här skriftställena under ett helt år blev de en del av vårt hjärta, vår själ och vårt vittnesbörd. Vi hoppas att ni fortsätter följa deras vägledning när vi nu fokuserar på temat för veckoträffarna 2012 som tagits ur Läran och förbunden.

Inledningen till kapitel 115 förklarar att året var 1838 i Far West i Missouri, USA. Joseph Smith "tillkännagav Guds vilja angående uppbyggnaden av denna plats och Herrens hus". Profeten kände sig optimistisk och uppmuntrad. I vers 5 finner vi det här årets tema, där Herren säger till honom: "Stå upp och stråla, så att ert ljus kan vara ett baner för nationerna."

Vad tänker ni på när ni hör orden *stå upp*? Själv tänker jag på er — kyrkans ädla ungdomar. Jag ser hur ni flitigt stiger upp varje morgon för att delta i tidigt morgonseminarium. Jag ser er

trofast stå upp efter att ha knäböjt i era dagliga böner. Jag ser er modigt stå upp för att bära vittnesbörd och försvara era normer. Jag inspireras av er hängivenhet mot evangeliet och av ert goda exempel. Många av er lever redan efter uppmaningen att stå upp och stråla, och ert ljus uppmuntrar andra att göra detsamma.

Ett av de bästa sätten att stå upp och stråla är att med tillförsikt lyda Guds bud. Vi lär oss om Guds bud i skrifterna, från nutida profeter och i broschyren *Vägledning för de unga*. Var och en av er borde ha ett eget exemplar. På mitt exemplar har jag ringat in de engelska orden *for* och *you* som en vän jag respekterar lärde mig. Den här enkla handlingen påminner mig om att normerna inte bara är allmänna riktlinjer — de är särskilt avsedda *för mig*. Jag hoppas att du tar dig tid till att markera din egen broschyr på ett liknande sätt, läser den från pärm till pärm, och känner Anden vittna för dig att de också är *för dig*.

En del av er frestas att ignorera eller försumma normerna i *Vägledning för de unga*. De kanske tittar på broschyren och säger: "Du ser, mamma, det står inget om [*fyll i en aktuell fråga*] i broschyren." Eller de kanske försvarar sig: "Det jag gör är väl inte så hemskt. Jag är verkligen inte lika illa ute som [*fyll i namnet på en vän eller bekant*]."

President Harold B. Lee lärde: "Den viktigaste av alla Guds befallningar är den som ni har svårast att hålla idag."⁶ Kung Benjamin förklarade: "Jag kan inte berätta om alla sätt varpå ni kan begå synd, ty det finns åtskilliga sätt och vis, ja, så många att jag inte kan räkna dem."⁷ Om du har svårt att hålla de här normerna och buden så uppmuntrar jag dig att söka stöd i evangeliet. Läs i dina skrifter. Besök kyrkans officiella webbplats, lds.org, för att hitta svar på dina frågor. Tala med dina föräldrar, dina ledare i kyrkan och dem som strålar klart när de lever efter evangeliet. Be. Utgjut ditt hjärta till din himmelske Fader, som älskar dig. Använd omvändelsens gåva dagligen. Tjäna andra. Och viktigast av allt, lyssna till och följ den Helige Andens maningar.

President Thomas S. Monson uppmuntrar oss alla med följande ord: "Mina unga vänner, var starka ... Ni vet vad som är rätt och vad som är fel, och inget kamouflage, oavsett hur tilldragande det är, kan ändra på det ... Om dina så kallade

vänner uppmanar dig att göra något du vet är fel — måste *du* vara den som står för det rätta, även om du är ensam om det.”⁸

Vår himmelske Fader vill inte att vi ska se till världen och *följa* dess ständigt föränderliga trender. Han vill att vi ska se till honom och *följa* hans oföränderliga vägledning. Han vill att vi ska leva efter evangeliet och *leda* andra till det genom att sätta höga normer.

Skrifterna ger oss många stora exempel som belyser den saken. I Domarboken i Gamla testamentet lär vi oss om Simson. Simson föddes med stora möjligheter. Hans mor fick löftet: ”Han skall påbörja räddningen av Israel ur filisteernas hand.”⁹ Men när Simson växte upp, såg han mer till världens frestelser än till Guds vägledning. Han gjorde sina val efter det som var ”rätt i [hans] ögon”¹⁰ snarare än det som var rätt i Guds ögon. Upprepade gånger står det i skrifterna att han ”gick dit ner”¹¹ när de berättar om Simsons resor, handlingar och val. Istället för att stå upp och stråla och uppfylla sin stora potential, gav Simson efter för världen, förlorade sin gudagivna kraft och led en tragisk, förtidig död.

Å andra sidan ger oss skrifterna Daniels exempel. Daniel föddes också med stora möjligheter. I Daniels bok, kapitel 6, läser vi: ”Daniel utmärkte sig framför de andra furstarna och satraperna, ty en ande utan like var i honom.”¹² När Daniel ställdes inför världsliga utmaningar frestades han inte att följa världen — han stod upp och vände sig mot himlen. Istället för att följa kungens världsliga påbud att ingen fick be till någon annan än kungen i 30 dagar, ”gick [Daniel] in i sitt hus där han i sin övre sal hade fönster öppna i riktning mot Jerusalem. Där föll han ner på sina knän tre gånger om dagen, bad och tackade sin Gud, såsom han tidigare hade brukat göra.”¹³

Daniel var inte rädd för att stå upp och stråla genom att följa Guds befallningar. Fastän han tillbringade en obekvämt natt i lejongropen för att han stod för det som var rätt, så beskyddades och välsignades han för sin lydnad. När kung Darejaves hämtade Daniel ur lejongropen nästa morgon, lät han förkunna att alla skulle frukta Daniels Gud och följa Daniels trofasta exempel. Daniel visar oss vad det verkligen betyder att vara ett baner för

nationerna och aldrig sänka våra normer inför världsliga frestelser.

Jag har välsignats med att få höra om många nutida exempel på ungdomar som, precis som ni, inte är rädda för att stå upp och stråla och låta sitt ljus vara ett baner för sina kamrater. Joanna var en av tre medlemmar i kyrkan på sin skola och den enda unga kvinnan i sin församling. Hon lovade sig själv och Herren att hon aldrig skulle använda ett ovårdat språk. När hon med anledning av ett skolprojekt parades ihop med en ung man som inte hade gett samma löfte, sänkte hon inte sina normer. Hon bad honom respektera och hedra hennes värderingar. Under tiden som följde, med många milda och inte så milda påminnelser, skapade hennes vän nya vanor och använde ett renare språk. Många lade märke till förändringen. En av dem var hans far, som tackade Joanna för att hon var ett gott inflytande i hans sons liv.¹⁴

När jag nyligen var på uppdrag i Filippinerna träffade jag Karen, som berättade om en upplevelse hon haft som laurel-flicka medan hon studerade till kandidatexamen i företagsledning inom hotell och restaurang. En lärare krävde att varje elev lärde sig blanda och avsmaka de olika drycker som skulle serveras i deras restauranger. En del av dryckerna innehöll alkohol och Karen visste att hon skulle gå emot Herrens bud om hon smakade på dem. Inför allvarliga konsekvenser fann Karen modet att stå upp och stråla, och hon smakade inte på dryckerna.

Karen förklarade: "Min lärare kom fram till mig och frågade varför jag inte drack. Han sade: 'Miss Karen, hur ska du kunna känna till smaken och klara det här viktiga ämnet om du inte åtminstone smakar på dryckerna?' Jag berättade för honom att jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och som medlem dricker vi inte sådant som är skadligt för oss. Vad han än förväntade sig av mig, även om det betydde att jag inte klarade examen, skulle jag acceptera det, men jag tänkte inte sluta leva efter mina personliga normer."

Veckorna gick och inget mera sades om den dagen. I slutet av terminen visste Karen att hennes slutbetyg skulle spegla hennes väggran att smaka på dryckerna. Hon tvekade att titta på betyget, men när hon gjorde det såg hon att hon fått det högsta betyget i klassen.

Hon sade: "Den här upplevelsen lärde mig att Gud ... verkligen välsignar oss när vi följer honom. Jag vet också att om jag hade fått underkänt i ämnet skulle jag ändå inte ha ångrat mitt val. Jag vet att jag aldrig blir underkänd av Herren när jag väljer att göra det som jag vet är rätt."¹⁵

Kära unga kvinnor, var och en av er föddes med stora möjligheter. Ni är älskade döttrar till vår himmelske Fader. Han känner er och älskar er. Han inbjuder er att "stå upp och stråla" och han lovar att när ni gör det så stöder och välsignar han er. Jag ber att var och en av er ska finna modet att acceptera hans inbjudan och ta emot hans löften, i Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Läran och förbunden 121:45.
2. Se Mosiah 5:15.
3. 1 Tim. 4:12.
4. Jos. 1:9.
5. Trosartikel 13.
6. *Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B Lee* (2001), s. 30.
7. Mosiah 4:29.
8. Thomas S. Monson, "Exempel på rättfärdighet", *Liahona*, maj 2008, s. 65.
9. Dom. 13:5.
10. Dom. 14:3.
11. Se Dom. 14:7.
12. Dan. 6:3.
13. Dan. 6:10.
14. En del av den här berättelsen återges i Joanna Ehrisman, "The Thing about Being Mormon", i *Going on 15: Memoirs of Freshmen* (2010), sammanst. av bl.a. Katilin Medlin, s. 93–96.
15. Personligt brev till författaren, 2012.

Sök kunskap: Du har ett arbete att utföra

Mary N. Cook

första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Välsigna dina barn och ditt framtida hem genom att lära dig så mycket du kan nu.

Mina kära unga kvinnor, vi älskar er alla så mycket. Vi ser hur ni modigt står upp och strålar i en värld där stora utmaningar åtföljer storslagna möjligheter. Det här kan få er att undra: Vad har framtiden i beredskap för mig? Jag lovar dig att som en dygdig Guds dotter är din framtid ljus! Du lever i en tid när evangeliets sanningar har återupprättats, och de sanningarna finns i dina skrifter. Du tog emot den Helige Andens gåva i samband med ditt dop, och den Helige Anden kommer att lära dig sanningen och förbereda dig för livets utmaningar.

Gud gav dig handlingsfrihet och möjligheten att lära under ditt liv på jorden, och han har ett arbete för dig att utföra. För att kunna utföra det har du ett personligt ansvar att söka kunskap. Nyckeln till din framtid, din "stråle av hopp",¹ hittar du i den nya utgåvan av *Vägledning för de unga*, under rubriken "Utbildning" och i Unga kvinnors värdering "Kunskap".

"Utbildning ... kommer att öppna dörrar."² När du följer Herrens uppmaning att "[söka] lärdom, ja, genom studier och även genom tro",³ får du inte bara kunskap från dina studier utan också ytterligare ljus när du lär dig genom tro.

Sök kunskap genom flitiga studier. Du får sällan möjlighet att avsätta lika mycket tid till lärande som du kan nu. President Gordon B. Hinckley gav följande kloka råd till kyrkans ungdomar: "Det studiemönster du skapar under din skoltid påverkar i stor utsträckning din törst efter kunskap."⁴ "Ni måste

skaffa er all utbildning ni någonsin kan ... Försaka allt som behöver försakas för att kvalificera er för arbetet i världen ... Utbilda era sinnen och händer till att bli ett inflytande för det goda under ert liv.”⁵

I ett tal till kvinnor sade president Thomas S. Monson: ”Oftast är framtiden okänd, så vi behöver förbereda oss för det osäkra ... Jag uppmanar er att utbilda er och skaffa er kunskaper som det finns behov av, så att ni kan försörja familjen om det skulle behövas.”⁶

Unga kvinnor, följ dessa visa och inspirerade profeters råd. Var en flitig elev. Stå upp och stråla i skolan genom hårt arbete, ärlighet och integritet. Om det är svårt eller du känner dig missnöjd med dina skolresultat, sök då hjälp hos föräldrar, lärare och hjälpsamma medlemmar i kyrkan. Ge aldrig upp!

Gör en lista över sådant du vill lära dig och ”berätta om dina utbildningsmål för familj, vänner och ledare så att de kan stödja och uppmuntra dig”.⁷ Det här är mönstret för Personlig tillväxt.

Med dagens teknik bevittnar vi en explosion av kunskap. Ni bombarderas ständigt av ljud, videoklipp och sociala nätverk. Välj noggrant och låt inte den här strömmen av information distrahera er eller sakta ner er tillväxt. Stå upp, unga kvinnor! *Ni* bestämmer era mål. *Ni* bestämmer vad som kommer in i ert sinne och hjärta.

Några av de viktigaste undervisningstillfällena sker utanför klassrummet. Omge dig med kvinnor som är goda exempel och som kan lära dig bli skicklig i hemkunskap, konst, musik, släktforskning, idrott, skrift eller tal. Lär känna dem och be dem vara dina mentorer. När du har lärt dig något nytt, dela med dig av det på en veckoaktivitet eller bli mentor till andra unga kvinnor som en del av kraven för ditt ”hedersbi”.

Förutom min underbara mor har jag haft många mentorer i mitt liv. Första gången jag kom i kontakt med mentorsprocessen var jag bara nio år. Min primärlärare lärde mig brodera ”Jag ska föra in evangeliets ljus i mitt hem”, en tavla som hängde i mitt rum under tonåren. Min lärare visade mig, rättade mig, och uppmuntrade mig under arbetets gång. Andra mentorer följde. Två skickliga sömmerskor i min församling lärde mig sy. Med deras hjälp, tålmod och uppmuntran deltog jag med en klänning

i en sömnadstävling när jag var 14 år och vann faktiskt ett pris! Processen gav mig en ökad törst efter kunskap och fulländning också på andra områden.

Att skaffa dig kunskap nu kommer att ge enorm utdelning när du blir mor. "En mors utbildningsnivå har ett djupgående inflytande på hennes barns utbildningsval."⁸ En mors utbildning kan vara "nyckeln till att bryta fattigdomscykeln".⁹ Kvinnor med utbildning "tenderar att: föda friskare barn, ha barn som är friskare, vara mer självsäkra och uthålliga och ha bättre slutledningsförmåga och omdöme".¹⁰

Vi lär oss i "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" att "moderns främsta ansvar är barnens omvårdnad".¹¹ Att ge barnen en utbildning är en del av den omvårdnaden och är ditt heliga ansvar. Kom ihåg de unga stridsmännen som undervisades av sina mödrar.¹² Precis som deras mödrar kommer du att vara den viktigaste läraren i dina barns liv, så välj med omsorg vad du studerar. Välsigna dina barn och ditt framtida hem genom att lära dig så mycket du kan nu.

Sök lärdom genom tro. Vi lär oss genom tro när vi flitigt förvärvar andlig kunskap genom bön, skriftstudier och lydnad och när vi söker vägledning av den Helige Anden, som vittnar om all sanning. Om du gör din del i att skaffa dig kunskap kan den Helige Anden upplysa ditt förstånd. När du strävar efter att hålla dig värdig utvidgar den Helige Anden din lärdom genom att ge dig vägledning och ljus.

När jag var ung lånade jag skidor som var alldeles för långa och pjäxor som var alldeles för stora, och en vän skulle lära mig åka skidor! Vi åkte en vacker vårdag med strålande solsken, perfekt snö och en molnfri, blå himmel. Oron för de branta backarna förbyttes i glädje allteftersom jag lärde mig. Och fastän jag föll ganska många gånger på grund av de långa skidorna, reste jag mig upp och fortsatte försöka. Jag lärde mig älska sporten!

Men jag lärde mig snart att alla dagar och väder inte är lika idealiska för skidåkning. Molniga dagar åkte vi i vad som kallas för "flatljus". Flatljus uppstår när solljuset sprids av molnen. När man tittar på den vita snön försvinner djupseendet och det är

svårt att bedöma hur branta backarna är eller se pucklar eller ojämnheter.

Unga kvinnor, ni kanske ser på er framtid på samma sätt som jag såg på den branta skidbacken. Det kan ibland kännas som om ni lever i flatljus och inte kan se vad som ligger framför er. Lärdom genom tro skänker trygghet och hjälper er att hitta vägen genom dessa tider av osäkerhet.

I Matteus kapitel 25 lär liknelsen om de tio jungfrurna oss att andlig förberedelse är avgörande och måste göras av var och en personligen. Ni minns säkert att alla tio jungfrurna erbjöds att följa brudgummen till bröllopfesten, men bara de fem förståndiga jungfrurna var förberedda med olja i sina lampor.

”De oförståndiga sade till de förståndiga: Ge oss av er olja! Våra lampor slocknar.

De förståndiga svarade: Det räcker kanske inte både för oss och för er. Gå istället till dem som säljer och köp.

Men när de hade gått för att köpa kom brudgummen. Och de som stod färdiga gick med honom in till bröllopfesten, och dörren stängdes.”¹³

Ni kanske tycker det var själviskt att de fem förståndiga jungfrurna inte delade med sig av oljan, men de kunde inte göra det. Andlig förberedelse måste uppnås personligen, en droppe i taget, och kan inte ges till en annan.

Nu är tiden inne för er att flitigt arbeta för att öka er andliga kunskap — en droppe i taget — genom bön, skriftstudier och lydnad. Nu är tiden inne att skaffa en utbildning — en droppe i taget. Varje dygdig tanke och handling lägger också till olja i era lampor och gör er mottagliga för vägledning från den Helige Anden, vår gudomlige lärare.

Den Helige Anden kan vägleda er på resan genom jordelivet, även i perioder av flatljus, när ni är osäkra på vad som ligger framför er. Ni behöver inte vara rädda. När ni håller er kvar på vägen mot evigt liv kommer den Helige Anden att vägleda er i era beslut och i ert lärande.

Jag vittnar av egen erfarenhet om att om ni söker lärdom inte bara genom studier men också genom tro, *blir* ni vägleda i det som ”Herren vill att ni ska göra och det som ni behöver veta”.¹⁴

Jag fick min patriarkaliska välsignelse som ung kvinna och fick rådet att förbereda mig med en god utbildning och tidigt i livet skaffa mig den kunskap som behövs för att ta hand om hem och familj. Jag ville så gärna bli välsignad med en familj, men denna välsignelse uppfylldes inte förrän jag var 37 år gammal, när jag slutligen gifte mig. Min man var änklings och den dagen vi beseglades i templet välsignades jag plötsligt med både en man och en familj med fyra barn.

Långt innan dess fanns det många dagar då det kändes som om jag åkte skidor i flatljus och jag ställde mig frågan: "Vad har framtiden i beredskap för mig?" Jag försökte följa uppmaningen i min patriarkaliska välsignelse. Jag studerade flitigt till lärare och utbildade mig sedan vidare till grundskolerektor. Jag bad till min himmelske Fader och sökte vägledning från den Helige Anden. Jag höll fast vid profeternas löfte att om jag "förblir sann och trofast, håller [mina] förbund, tjänar Gud, och älskar [min] Fader i himlen och Herren Jesus Kristus, ska [jag] inte förnekas några av vår himmelske Faders eviga välsignelser till hans trofasta barn".¹⁵

Nu vet jag att min utbildning förberedde mig för ett liv som är helt annorlunda än det jag såg framför mig som ung kvinna. Jag trodde att jag studerade till lärare för att undervisa skolbarn och mina framtida barn, men jag visste inte att Herren också förberedde mig för att undervisa i engelska i Mongoliet på mission med min man, eller för att undervisa kyrkans unga kvinnor i hela världen eller för att lära mina barnbarn om vikten av kunskap — alla dessa underbara välsignelser som jag aldrig hade kunnat föreställa mig.

Jag vittnar om att vår Fader i himlen känner och älskar dig. Han har gett dig ett stort förtroende och har ett arbete som bara *du* kan utföra. Jag lovar dig att du *kommer* att vara förberedd på det stora arbetet om du söker lärdom genom studier och även genom tro. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen.

Slutnoter

1. Gordon B. Hinckley, "Låt oss böja oss ner och resa upp varandra", *Liahona*, jan. 2002, s. 67.
2. *Vägledning för de unga* (häfte, 2011), s. 9.
3. *Läran och förbunden* 88:118.
4. Gordon B. Hinckley, *Way to Be! Nio sätt att bli lycklig och göra något av ditt liv* (2002), s. 28.
5. Gordon B. Hinckley, "Seek Learning", *New Era*, sept. 2007, s. 2, 4.

6. Thomas S. Monson, "Om I ären beredda skolen I icke frukta", *Liahona*, nov. 2004, s. 116.
7. *Vägledning för de unga*, s. 9.
8. Cheryl Hanewicz och Susan R. Madsen, "The Influence of a Mother on a Daughter's College Decision", *Utah Women and Education Project Research Snapshots*, nr 3 (jan. 2011): s. 1.
9. Marjorie Cortez, "Mom's Education Key to Halt Poverty Cycle", *Deseret News*, 23 sept. 2011, s. A1.
10. Olene Walker, "More Utah Women Need to Finish College", *Salt Lake Tribune*, 30 okt. 2011, s. O4.
11. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona* nov. 2010, s. 129.
12. Alma 56:47.
13. Matt. 25:8-10.
14. Henry B. Eyring, "Education for Real Life", *Ensign*, okt. 2002, s. 18; se också Evangeliet och ett framgångsrikt liv, Lärarhandledning, s. 44.
15. M. Russell Ballard, "Preparing for the Future", *Ensign*, sept. 2011, s. 27.

Det är dags att stå upp och stråla!

Elaine S. Dalton

Unga kvinnors generalpresident

Som Guds döttrar föddes ni till ledare.

Jag har en fantastisk utsikt över Salt Lake-templet från mitt fönster på Unga Kvinnors kontor. Varje dag ser jag ängeln Moroni som står överst på templet som en skinande symbol för inte bara sin tro, utan också vår. Jag älskar Moroni för att han i ett väldigt förfallet samhälle förblev ren och sann. Han är min hjälte. Han stod ensam. Det känns på något sätt som om han står överst på templet idag och kallar oss att fatta mod, att minnas vilka vi är och att vara värdiga att inträda i det heliga templet — att "stå upp och stråla",¹ att höja oss över världens buller och, som Jesaja profeterade, "[komma] ... till Herrens berg"² — det heliga templet.

Samlade här idag är Herrens utvalda döttrar. I hela världen finns det ingen mer inflytelserik grupp som står för sanning och rättfärdighet än de unga och vuxna kvinnorna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Jag ser er ädelhet och känner er gudomliga identitet och bestämmelse. Ni utmärkte er i förut tillvaron. Er släktlinje för med sig förbund och löften. Ni har ärvt de trofasta patriarkerna Abrahams, Isaks och Jakobs andliga egenskaper. En Guds profet kallade en gång var och en av er som är samlade här ikväll "det klart skinande hoppet"³ för framtiden. Och jag håller med! I en värld full av utmaningar skiner ert ljus klart. Detta är verkligen dagar man aldrig glömmer.⁴ Detta är *era* dagar, och det är *dags* för unga kvinnor överallt att "stå upp och stråla, så att ert ljus kan vara ett baner för nationerna".⁵

”En norm är ett rättesnöre efter vilket man mäter någots exakthet eller fulländning.”⁶ Vi ska vara en helighetsnorm som hela världen kan se! Det nya omarbetade häftet *Vägledning för de unga* innehåller inte bara normer att leva efter med exakthet utan också utlovade välsignelser om ni gör det. Orden i det här viktiga häftet är ett rättesnöre för världen, och om ni lever efter dessa normer kommer ni att veta hur ni kan bli mer lika Frälsaren och vara lyckliga i en allt mörkare värld. Om ni lever efter normerna i häftet hjälper det er att förtjäna den Helige Andens ständiga sällskap. Och på grund av den värld som ni lever i kommer ni att behöva den vägledningen för att fatta viktiga beslut som till en stor del påverkar er framtida framgång och glädje. Om ni lever efter de här normerna hjälper det er att bli värdiga att komma in i Herrens heliga tempel och där ta emot de välsignelser och krafter som väntar er när ni ingår och håller heliga förbund.⁷

När vår dotter Emi var liten tyckte hon om att titta på när jag gjorde mig i ordning för kyrkan. När hon hade observerat mina rutiner kammade hon sitt hår och satte på sig klänningen, och sedan bad hon mig alltid att smörja in lite ”glans” i ansiktet. ”Glanset” var en fet kräm som jag använde för att förebygga rynkor. Men jag gjorde som hon sade och smorde in lite på Emis kinder och läppar och då log hon och sade: ”Nu kan vi åka!” Vad Emi inte förstod var att hon redan hade sitt ”glans” på sig. Hennes ansikte lyste för att hon var så ren och oskuldsfull och god. Hon hade Anden med sig, och det syntes.

Jag vill att ni unga kvinnor som är här ikväll ska veta och förstå att er skönhet — ert ”glans” — inte ligger i smink, feta krämer eller det senaste kläd- eller hårmodet. Det ligger i er personliga renhet. När ni lever efter normerna och är värdiga den helige Andens ständiga sällskap kan ni ha ett kraftfullt inflytande i världen. Ert föredöme, ja, ljuset i era ögon, kommer att hjälpa andra att se ert ”glans”, och de kommer att vilja vara som ni. Varifrån får ni ljuset? Herren är ljuset, ”och Anden upplyser varje människa i hela världen som hörsammar Andens röst”.⁸ Ett gudomligt ljus kommer till era ögon och ansikten när ni närmar er er himmelske Fader och hans son Jesus Kristus. Det är så vi får ”glanset”! Dessutom kan ni alla se att ”glans-krämen” inte hade någon effekt på mina rynkor!

Kallet att "stå upp och stråla" är ett kall till var och en av er att leda världen i en storslagen sak — att höja normerna — och leda den här generationen i dygd, renhet och tempelvärdighet. Om ni vill göra skillnad i världen *måste ni skilja er från världen*. Jag upprepar president Joseph F. Smiths ord till kvinnorna under hans tid: "Det är inte ni som ska ledas av världens [unga] kvinnor. Det är ni som ska leda ... [de unga] kvinnorna i världen, i allt som ... har en renande inverkan på människobarnen."⁹ Dessa ord är sanna även idag. Som Guds döttrar föddes ni till ledare.

I den värld vi lever i är er förmåga att leda beroende av den Helige Andens vägledning och ständiga sällskap. Han talar om för er "allt vad ni bör göra"¹⁰ när ni erkänner och litar på hans vägledning och maningar. Och eftersom den Helige Anden inte kan vistas i oheliga tempel måste var och en av oss utforska våra vanor och våra hjärtan. Alla behöver vi förändra någonting — omvända oss. Som kung Lamonis far sade i Mormons bok: "Jag [skall] överge *alla* mina synder för att lära känna dig."¹¹ Är vi, ni och jag, villiga att göra detsamma?

En grupp ungdomar i Queen Creek i Arizona, USA beslutade sig för att "stå upp och stråla" och leda ungdomarna i sitt samhälle enligt normerna i *Vägledning för de unga*. Var och en skrev ned någonting i sin dagbok som de kände höll dem tillbaka eller något som de ville förändra i sina liv, och sedan grävde de ett hål. De samlades och rev ut sidan ur dagboken och slängde den i hålet i jorden, precis som Ammons folk i Mormons bok gjorde med sina stridsvapen.¹² Sedan begravde de sidorna, och den dagen fattade var och en ett beslut att förändra sig. De omvände sig. De beslutade sig för att stå upp!

Har du någonting i ditt liv som du behöver ändra på? Du kan göra det! Du kan omvända dig tack vare Frälsarens oändliga försoningsoffer. Han gjorde det möjligt för dig och mig att förändras, att bli rena igen, och att bli lika honom. Och han har lovat att när vi gör det kommer han inte längre ihåg våra synder eller misstag.¹³

Ibland kan det kännas nästan omöjligt att fortsätta stråla. Ni möter så många utmaningar som kan skymma källan för allt ljus, som är Frälsaren. Ibland är vägen svår, och det kan till och med

kännas som att tjock dimma skymmer ljuset. Så var det för en ung kvinna vid namn Florence Chadwick. Vid 10 års ålder upptäckte Florence att hon var en skicklig simmare. Hon simmade över Engelska kanalen på rekordtiden 13 timmar och 20 minuter. Florence älskade utmaningar och hon försökte senare att simma från Kaliforniens kust till Catalina Island — 34 kilometer bort. Den här gången blev hon trött efter att ha simmat i 15 timmar. En tjock dimma drog in och skymde sikten av kusten. Hennes mamma åkte bredvid henne i en båt, och Florence sade till sin mamma att hon inte trodde att hon kunde nå målet. Hennes mamma och hennes tränare uppmuntrade henne att fortsätta, men allt hon såg var dimman. Hon avbröt försöket och när hon var i båten upptäckte hon att hon hade gett upp bara 1,6 kilometer från Catalinas strand. Senare när hon blev intervjuad och fick frågan varför hon hade avbrutit försöket, erkände hon att det varken var det kalla vattnet eller distansen. Hon sade: "Dimman besegrade mig."¹⁴

Hon gjorde senare ett nytt försök, och återigen drog en tjock dimma in. Men den här gången fortsatte hon och lyckades nå stranden. När man frågade henne varför hon klarade det den gången så sade hon att hon hade behållit en inre bild av stranden genom den tjocka dimman och under hela den långa simturen.¹⁵

Florence Chadwicks mål var stranden. Vårt mål är templet. Behåll ert fokus, unga kvinnor. Förlora inte era mål ur sikte. Låt inte de moraliska föreningarnas tjocka dimma och världens avledande röster hindra er från att uppnå era mål, leva efter normerna, åtnjuta den Helige Andens ständiga sällskap och vara värdiga att inträda i heliga tempel. Behåll alltid bilden av templet — Frälsarens heliga hus — i era hjärtan och sinnen.

För flera veckor sedan stod jag i det celestiala rummet i templet i Reno i Nevada, USA. Ljuset som flödade in i rummet var strålände och blev ännu mer strålände av kristallkronan som reflekterade ljuset i dess många slipade facetter så att det fanns regnbågar överallt i rummet. Jag tappade nästan andan när jag insåg att Frälsaren är "världens ljus och liv",¹⁶ att det är *hans* ljus vi måste hålla upp och återspegla. *Vi* är de små kristallerna som återspeglar hans ljus, och för att kunna göra det måste vi vara rena från världens damm. Medan jag stod där i templet den

dagen hörde jag återigen Moronis kallelse till oss, Sions döttrar: "Vakna upp och stå upp ur stoftet."¹⁷ "Och [vidrör inte] någon ond gåva eller något orent."¹⁸ "Vakna upp och stå upp ... kläd dig i dina vackra kläder, o dotter Sion ... så att den evige Faderns förbund, som han har slutit med dig, o Israels hus, må bli fullbordat."¹⁹

Templets välsignelser utlovas inte bara till er utan till alla generationer. När templet är ert mål kommer ert goda inflytande att sträcka sig bortom tid och rum, och det arbete ni utför för dem som har gått före er blir profetians fullbordan!

Den senaste generalkonferensen glädde jag mig åt äldste David A. Bednars inbjudan till er att med iver utföra släktforskning och tempeltjänst för dem som har gått bort utan välsignelserna i Jesu Kristi återupprättade evangelium.²⁰ När han gav er denna inbjudan spratt det till i mitt hjärta. I Lärnan och förbunden läser vi om "andra utvalda andar som hölls i beredskap för att komma fram i tidernas fullbordan för att delta i grundläggningen av de sista dagarnas stora verk, vilket innefattar att bygga tempel och utföra förrättningar däri för de dödas återlösning".²¹ Detta är er dag och ert arbete har börjat! Tiden är inne att vara värdig och att skaffa en tempelrekommendation. När ni utför detta verk är ni frälsare på Sions berg.²²

Äldste Russell M. Nelson har sagt om er: "Inflytandet som kyrkans unga kvinnor har kommer likt en sovande jätte att vakna, stå upp och inspirera jordens invånare som en mäktig rättfärdighetens kraft."²³ Unga kvinnor, stå upp och inta er plats i de storslagna händelser som kommer att forma er egen och världens framtid. Tiden är inne!

"Se, högt på bergets krön står sanningens standar! O värld, höj tacksam bön ... på Sions berg det står i brand."²⁴ Unga kvinnor, ni är det standaret! Var dygdiga och rena, sök den Helige Andens vägledning, gräv ner era synder och överträdelser, behåll ert fokus och låt inte de moraliska föreningarnas dimma skymma era mål. Var värdiga att besöka templet idag. Sätt på er "glanset"! Jag vittnar av hela mitt hjärta om att Gud lever och att han upplyser våra liv när vi närmar oss hans älskade Son — vår Frälsare Jesus Kristus. Och jag ber att vi,

liksom Moroni, ska "stå upp och stråla, så att [vårt] ljus kan vara ett baner för nationerna"!²⁵ I Jesu Kristi heliga namn, amen.

Slutnoter

1. Läran och förbunden 115:5.
2. Jes. 2:3; 2 Nephi 12:3.
3. Gordon B. Hinckley, "Stå starka och orubbliga", *Världsomfattande ledarutbildningsmötet* 10 jan. 2004, s. 20.
4. Se Oliver Cowdery, i Joseph Smith — Historien 1:71, fotnot.
5. Läran och förbunden 115:5.
6. Ezra Taft Benson, "Förstärk dina stavar", *Nordstjärnan*, aug. 1991, s. 1.
7. Se Läran och förbunden 109:22.
8. Läran och förbunden 84:46.
9. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith* (1999), s. 185.
10. 2 Nephi 32:5.
11. Alma 22:18; kursivering tillagd.
12. Se Alma 24:17.
13. Se Läran och förbunden 58:42.
14. Se Sterling W. Sill, Conference Report, apr. 1955, s. 117.
15. Se Randy Alcom, "Florence Chadwick and the Fog", epm.org/resources/2010/Jan/21/florence-chadwick-and-fog. Se också "Florence Chadwick", i *Encyclopedia of World Biography*, band 19 (2004): s. 64–66; "Navigation Information" och "Swim Successes", Catalina Channel Swimming Federation, swimcatalina.com, hämtat 27 mars 2012. Det finns avvikande redogörelser om Florence Chadwick.
16. 3 Nephi 9:18.
17. Moroni 10:31.
18. Moroni 10:30.
19. Moroni 10:31.
20. Se David A. Bednar, "Barnens hjärtan skall vända sig", *Liahona*, nov. 2011, s. 24–27.
21. Läran och förbunden 138:53–54.
22. Se Ob. 1:21; L&F 103:9; och *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 467–469.
23. Russell M. Nelson, "Daughters of Zion", *New Era Young Women Special Issue*, YW, nov. 1985, s. 9.
24. "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4.
25. Läran och förbunden 115:5.

Tro, lydnad och uthållighet

President Thomas S. Monson

Tro att det är av yttersta vikt att stå stark och trofast gentemot evangeliets sanningar. Jag vittnar om att det är så!

Mina kära unga systrar, ansvaret att tala till er gör mig ödmjuk. Jag ber om gudomlig hjälp så att jag ska klara av uppdraget.

För bara 20 år sedan hade ni ännu inte påbörjat er vandring genom jordelivet. Ni var kvar i ert himmelska hem. Bland er fanns de som älskade er och hade omsorg om er eviga välgång. Slutligen blev jordelivet nödvändigt för er utveckling. Utan tvivel togs det avsked och uttryck för tillit gavs. Ni fick kroppar och blev dödliga, avskurna från er himmelske Faders närhet.

Ett glatt välkomnande väntade er emellertid här på jorden. De där första åren blev dyrbara, speciella år. Satan hade ingen makt att fresta er, för ni var ännu inte ansvariga. Ni var oskyldiga inför Gud.

Snart inträdde ni i perioden som somliga kallar "den hemska tonårstiden". Jag föredrar "den härliga tonårstiden". Vilken tid för möjligheter, av tillväxt, en tid för utveckling — den utmärks av inhämtandet av kunskap och sökande efter sanning.

Ingen har sagt att tonårstiden är lätt. De åren präglas ofta av osäkerhet, känslor av otillräcklighet, försök att hitta sin plats bland jämnåriga, av att försöka passa in. Det är en tid när ni blir mer oberoende — och kanske vill ha mer frihet än era föräldrar är villiga att ge just nu. De är också de år när Satan allra mest försöker fresta er och gör sitt yttersta för att locka er bort från den väg som leder tillbaks till det himmelska hem som ni kommer

från, tillbaks till era nära och kära och tillbaks till er himmelske Fader.

Världen omkring er har inte de verktyg som ni behöver för att klara er genom denna ofta förrädiska resa. Så många i vårt samhälle i dag verkar ha släppt trygghetens förtöjningar och drivit bort från fridens hamn.

Släpphänthet, omoral, pornografi, droger och kamrattryckets makt — allt detta och mer — gör att många kastas omkring på ett hav av synd och krossas mot de skarpa rev som bortkastade möjligheter, förspillda välsignelser och krossade drömmar utgör.

Finns det en väg till tryggheten? Finns det något sätt att undkomma en hotande undergång? Svaret är ett rungande *ja!* Jag råder er att se mot Herrens fyrorn. Jag har sagt det förut och jag säger det igen: Det finns ingen dimma så tät, ingen natt så mörk, ingen storm så hård, ingen sjöman så vilsekommen att inte skenet från Herrens fyr kan rädda oss. Den vägleder genom livets stormar. Den ropar "*Tryggheten ligger hitåt. Hemmet ligger hitåt.*" Den sänder ut signaler som är lätta att se och aldrig sviker. Om ni följer de här signalerna leder de er tillbaks till ert himmelska hem.

Jag vill i kväll tala till er om tre viktiga signaler från Herrens fyrorn som kan hjälpa er återvända till den Fader som ivrigt väntar er segerrika återkomst. De tre signalerna är *tro*, *lydnad* och *uthållighet*.

Först nämner jag en signal som är grundläggande och ytterst viktig: *Tro*. Tro att du är en dotter till vår himmelske Fader, att han älskar dig och att du är här med en härlig avsikt — att nå din eviga frälsning. Tro att det är av yttersta vikt att stå stark och trofast gentemot evangeliets sanningar. Jag vittnar om att det är så!

Mina unga vänner, tro på de ord ni säger varje vecka när ni läser upp Unga Kvinnors tema. Tänk igenom innebörden av varje ord. Där finns sanning. Försök att alltid leva efter de värderingar som framläggs. Tro, så som temat säger, att om ni accepterar och handlar efter dessa värderingarna kan ni vara beredda att stärka ert hem och er familj, ingå och hålla heliga förbund, ta emot templets förrättningar och slutligen njuta upphöjelsens välsignelser. Det här är vackra evangeliessanningar, och genom att

följa dem blir ni lyckligare under ert liv här och härefter än ni blir om ni bortser från dem.

De flesta av er hörde talas om evangeliets sanningar från tidiga barnaår. Ni undervisades av kärleksfulla föräldrar och engagerade lärare. Sanningarna de gav er hjälpte er att få ett vittnesbörd. Ni trodde på det ni undervisades om. Det vittnesbördet kan ges fortsatt andlig föda och tillväxt medan du studerar, medan du ber om ledning och medan du går i kyrkan varje vecka, men det är ditt ansvar att hålla vittnesbördet levande. Satan försöker med all sin makt att förgöra det. Du behöver ge det näring under hela ditt liv. Liksom en klart brinnande eld kan ditt vittnesbörd — om det inte ges ständig näring — falna till glöd och sedan svalna helt. Du får inte låta detta hända.

Förutom att gå på söndagens möten och veckoträffarna bör du ta del i seminariet när du har möjlighet till det, vare sig det gäller morgonseminariet eller håltimsseminariet. Många av er går redan i seminariet. Liksom med mycket annat i livet beror det du tar med dig från seminariet till stor del på din inställning och villighet att bli undervisad. Må er inställning vara präglad av ödmjukhet och villighet att lära. Jag är så tacksam för den möjlighet jag hade som tonåring att delta i tidigt morgonseminarium, för det spelade en viktig roll i min egen och mitt vittnesbörds utveckling. Seminariet kan förändra liv.

För en del år sedan var jag medlem i en styrelse tillsammans med en god man som hade haft stor framgång i livet. Jag imponerades av hans integritet och hans lojalitet mot kyrkan. Jag fick veta att han hade fått ett vittnesbörd och blivit medlem i kyrkan tack vare seminariet. Han gifte sig med en kvinna som var född i kyrkan. Han tillhörde ingen kyrka. Under åren och trots alla hennes försök visade han inget intresse för att besöka kyrkan med sin hustru och sina barn. Men sedan började han köra två av sina döttrar till det tidiga morgonseminariet. Han stannade kvar i bilen medan de hade lektion, och sedan körde han dem till skolan. En dag regnade det, och en av hans döttrar sade: "Kom in pappa. Du kan sitta i hallen." Han tyckte det lät som en bra idé. Dörren till klassrummet var öppen, och han började lyssna. Hans hjärta vidrördes. Under resten av skolåret

deltog han i seminariet med sina döttrar, vilket så småningom ledde till att han blev medlem och aktiv livet ut. Låt seminariet hjälpa till att bygga och stärka ditt vittnesbörd.

Det kommer tillfällen när du ställs inför svårigheter som äventyrar ditt vittnesbörd eller då du kanske försummar det medan du utövar andra intressen. Jag vädjar till dig att hålla det starkt. Det är ditt ansvar, och bara ditt, att hålla dess låga klart lysande. Det krävs ansträngning, men det är en ansträngning som du aldrig, aldrig kommer att ångra. Jag påminns om orden i en sång skriven av Julie de Azevedo Hanks. Om sitt vittnesbörd skrev hon:

*Genom förändringens vindar
omgiven av smärtans moln
vaktar jag det med mitt liv
Jag behöver värmen — jag behöver ljuset
Fastän stormen rasar
står jag i det strömmande regnet
Jag står kvar
Jag håller lågan brinnande¹*

Må du behålla tron och må du hålla vittnesbördets låga klart brinnande, vad som än sker.

Därnäst, unga kvinnor, ska ni *lyda*. Lyd era föräldrar. Lyd Guds lagar. En kärleksfull himmelsk Fader har givit dem till oss. Om vi lyder dem blir vårt liv rikare och mindre komplicerat. Våra utmaningar och problem blir lättare att bära. Vi får del av Herrens utlovade välsignelser. Han har sagt: "Herren fordrar hjärtat och ett villigt sinne, och de villiga och lydiga skall i dessa sista dagar äta Sions lands goda."²

Du har bara ett liv att leva. Håll det så fritt från problem som du kan. Du kommer att bli frestad, ibland av personer du trodde var vänner.

För en del år sedan talade jag med en rådgivande till Mia-flickor. Hon berättade om en sak hon upplevt med en av de unga kvinnorna i sin klass. Den här unga kvinnan hade gång på gång frestats att lämna sanningens väg och gå på syndens avvägar. Efter envis övertalning från en del vänner i skolan hade hon till sist gått med på en sådan avväg. Planen var klar: Hon skulle säga

till sina föräldrar att hon skulle till Unga kvinnors aktivitetkväll. Men hon tänkte bara vara där en stund, sedan skulle hennes vänner och deras pojkvänner hämta henne. De skulle till en fest där man skulle dricka alkohol och där det skulle hända saker som var tvärt emot det som den här unga kvinnan visste var rätt.

Läraren hade bett om inspiration så att hon kunde hjälpa alla sina flickor, men särskilt den här unga kvinnan som verkade så osäker på om hon skulle följa evangeliet eller inte. Läraren hade fått inspiration den kvällen att hon i stället för det hon planerat skulle tala till flickorna om att hålla sig moraliskt ren. När hon började berätta om sina tankar och känslor, tittade den här unga kvinnan ofta på klockan för att se till att hon inte missade sin träff med sina vänner. Men under diskussionen vidrördes hennes hjärta, hennes samvete vaknade och hennes beslutsamhet förnyades. När det blev dags bortsåg hon från det upprepade tutandet från bilen utanför. Hon stannade hela kvällen med sin lärare och de andra flickorna i klassen. Frestelsen att avvika från Guds säkra väg hade avvärjts. Satan hade besegrats. Den unga kvinnan stannade kvar sedan de andra gått för att tacka sin lärare för lektionen och låta henne veta hur den hjälpt henne undvika vad som kunde ha blivit en tragedi. En lärares bön hade besvarats.

Senare fick jag veta att på grund av beslutet att inte följa med vännerna den kvällen — några av skolans populäraste flickor och pojkar — blev hon utstött av dem och hade i många månader inga vänner i skolan. De accepterade inte att hon inte ville göra samma saker som de. Det var en mycket svår och ensam tid för henne, men hon stod fast och fick så småningom andra vänner som delade hennes normer. Nu, flera år senare, är hon gift i templet och har fyra vackra barn. Så annorlunda hennes liv kunde ha varit! Våra beslut avgör vår bestämmelse.

Unga kvinnor, se till att varje beslut ni överväger klarar följande prov: "Hur påverkar det mig? För det med sig något gott?" Låt inte din uppförandenorm betona "Vad ska andra tycka?" utan i stället "Vad kommer jag att tycka om mig själv?" Låt dig påverkas av den milda, stilla rösten. Kom ihåg att en som hade myndighet lade sina händer på ditt huvud när du konfirmerades och sade: "Mottag den Helige Anden." Öppna ditt

hjärta, ja, din själ, för ljudet från denna stilla röst som vittnar om sanningen. Som profeten Jesaja lovade: "Dina öron [skall] höra detta ord ljuda ... 'Här är vägen, gå på den.'"³

Eftergivenhet genomsyrar vår tid. Runt omkring oss ser vi hur idoler på filmduken, hjältar på idrottsarenan — de som många unga människor önskar efterlikna — ignorerar Guds lagar och skyltar med syndiga vanor utan att det tycks få några negativa följder. Tro det inte! Räkenskapens dag kommer — ja, bokslutets dag. Varje askunge har sin midnatt — om inte i det här livet så i nästa. Domens dag kommer för alla. Är du redo? Är du nöjd med det du uppnått?

Om någon har snubblat på vägen lovar jag er att det finns en väg tillbaka. Det kallas omvändelsens process. Vår Frälsare dog för att ge er och mig den välsignade gåvan. Vägen är svår, men löftet är sant. Herren sade: "Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita."⁴ "Och deras synder skall jag inte mer komma ihåg."⁵

Mina kära unga systrar, ni har fått handlingsfrihetens dyrbara gåva. Jag vädjar till er att välja att lyda.

Slutligen, må ni ha *uthållighet*. Vad innebär det att ha uthållighet? Jag älskar den här definitionen: *att stå emot med mod*. Mod kan behövas för att du ska kunna tro. Det behövs ibland för att kunna lyda. Det behövs absolut om du ska hålla ut till dagen du lämnar det här jordelivet.

Jag har genom åren talat med många som har sagt till mig: "Jag har så många problem. Verkliga bekymmer. Jag överväldigas av livets utmaningar. Vad kan jag göra?" Jag har gett dem, och jag ger nu dig, detta konkreta förslag: Sök himmelsk vägledning en dag i taget. Livet som helhet är svårt. En bit i taget är enkelt. Vi kan alla vara trofasta en dag — och så en till och en till efter den — tills vi levt en livstid med Andens ledning, ett liv nära Herren, ett liv av goda gärningar och rättfärdighet. Frälsaren lovade: "Vänd er till mig och håll ut intill änden, och ni skall få leva, ty den som håller ut intill änden skall jag ge evigt liv."⁶

Det är därför ni kommit till jorden, mina unga vänner. Det finns ingenting viktigare än det mål ni strävar att nå — evigt liv i er Faders rike.

Ni är dyrbara, dyrbara döttrar till vår himmelske Fader, sända till jorden i den här tiden i en bestämd avsikt. Ni har hållits tillbaka till den här timmen. Underbara, härliga ting väntar er om ni bara vill visa tro, lydnad och uthållighet. Må det bli er välsignelse. Det är min bön i Jesu Kristi, vår Frälsares namn, amen.

Slutnoter

1. Julie de Azevedo Hanks, "Keeper of the Flame", <i>Treasure the Truth</i> (cd, 1997).	3. Jes. 30:21.
2. Läran och förbunden 64:34.	4. Jes. 1:18.
	5. Jer. 31:34.
	6. 3 Nephi 15:9.